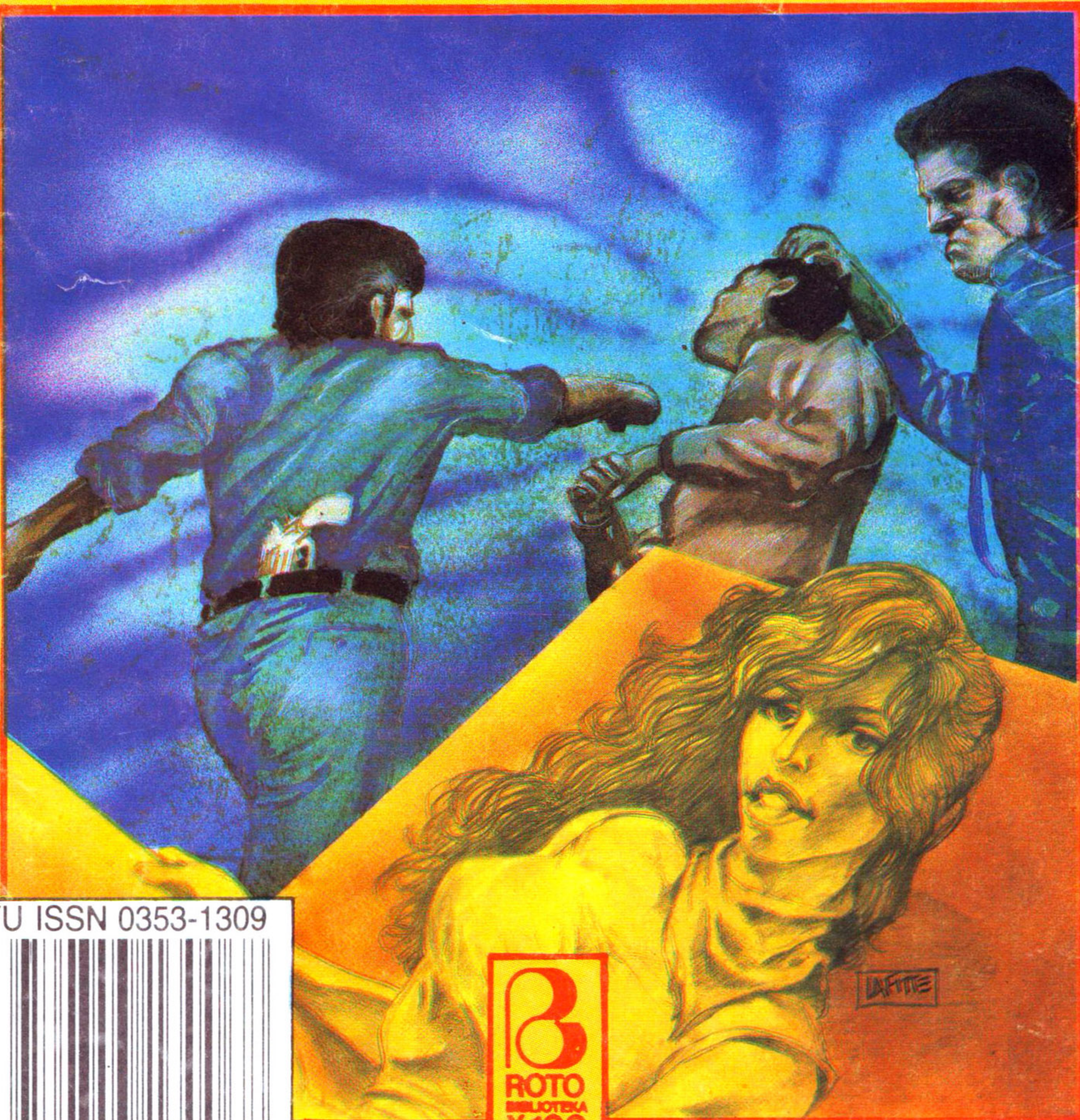

LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN I POSLEDNJI SVEDOK

BROJ 41 ● 9900 DINARA

YU ISSN 0353-1309

9 770353 130068

3
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

LAFFIE

LUN – KRALJ PONOČI

41

1989

F. Ešton

LUN I POSLEDNJI SVEDOK

X-100

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednik izdanja
VLADIMIR STEVANOV

Recenzenti
PAVLE POPOVIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Naslovna strana
LAFITTE

Izdaje i štampa NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvo-
đanskih brigada 7. Novi Sad, telefon (021)621-555 ● Žiro-račun
65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Dušan Tomić** ● Ruko-
vodilac OOUR Izdavačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni
urednik: **Todor Đurić** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar Re-
dakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor:

I

Vozeći se velikim plavim autobusom od Ridžfilda prema Hadsonu i osmatrajući lica oko sebe, Erskin Smit je razmišljao da li da siđe na sledećoj stanici. On stade blizu izlaza i tek u poslednjem trenutku iskoči na Šendi Sajdu. Mislio je da više niko ne silazi, ali dve žene behu zakasnile da siđu i vrata se ponovo otvoriše. Još nekoliko putnika napustiše autobus.

Smit baci pogled na široku reku i svetla koja su se palila u Menhetnu. I na velikom Vašingtonovom mostu upališe se svetla. Erskin Smit pođe uz drvored. Popravi šešir, još više ga spusti na čelo, a zatim brzo vrati ruku u džep svetlosivog kišnog ogrtača. Oseti dršku automatskog pištolja i na licu mu se ukaza čudan osmeh, koji je više odavao tugu i zabrinutost nego sigurnost.

Osvrnuvši se, Smit ugleda jednog krupnog čoveka koji se klatio u hodu. Osmeh na licu mu se sledi i on čvršće steže dršku pištolja. Palcem oslobodi kočnicu i brzo skrenu uskom stazom koja se pela ka dvema usamljenim kućama. Smit stade uz staru topolu i osmotri. Krupni čovek

koji je dolazio učini mu se poznat. Da, video ga je u autobusu pre nekoliko minuta, ali i još negde. Ne stiže da misli o tome, jer i nepoznati zastade. Tražio ga je u senkama sve gušćeg sumraka.

I nepoznati skrenu na usku stazu. Pogledi im se sretoše.

— Jeste li vi Smit? — upita nepoznati.

Njegova ruka je takođe bila u džepu tamnog kišnog ogrtača.

— Idite svojim putem! — nervozno odvrati Smit.

— Ali, čoveče... — progunda nepoznati.

Prilazio je bliže.

Smit poteže pištolj za deo sekunde pre nepoznatog. Pucao je bez razmišljanja. Nepoznati takođe opali, ali je bio već pogođen. Njegove ruke padoše ka grudima.

— Prokleti... gade... — jeknu ranjeni.

Smit iskorači k njemu i ponovo pritisnu obarač. Pucao je dok nije ispraznio šaržer. Glomazni čovek pokuša da se uhvati za stablo mlade topole koja je bila levo od njega, ali zgrabi samo u prazno i svali se na zemlju.

— Nećete me još, razbojnici! Smit je čovek! Bar ću umreti braneći se

od svih vas — govorio je Erskin već mrtvom čoveku nadnoseći se časak nad njim.

Osvrnu se još jednom i potrča. Napusti drvored i uputi se ka mestu od kojeg je počinjala ulica. Zatim uspori hod i potraži telefonsku govornicu. U senci iza govornice on stade i promeni šaržer u pištolju, a zatim uđe. Potraži jedan broj i javi se ženskom glasu.

— Gospođice Algren, moram govoriti sa Grantom. . . Da, moram mu se javiti. . . — uzbuđenim ali tihim glasom govorio je Smit.

— On ima važnu posetu. Naredio je da ga ne uznemiravam — odvrati devojka.

— Morate me spojiti s njim! Morate, je li vam jasno! Radi se o životu i smrti! — sad već vičući reče Smit.

— Pokušaću — pristade ženski glas.

Smit je čekao osvrćući se kao da će ga pristići malopre poginuli gonilac.

— Ovde Iv Grant — začu se glas u slušalici.

— Desilo se nešto. . . Morao sam. . . Ispričaću vam — počeo Smit zbunjeno.

— Odakle govorite, gospodine Smit? Mislim da ste to vi — reče detektiv Grant.

— Ja sam. Napustio sam Ridžfild. Opet su me napali. Nisam uspeo da umaknem. Jedan tip me je pratio — odgovori Smit sad već mirnije.

— Jeste li ga se otresli? — upita detektiv.

— Da. . . Sasvim sam ga se otresao. Razumete li? Sasvim!

— Mislim da mi je jasno. . . Priberite se i budite oprezni. Doćiću da vas nađem.

— Požurite. Ja sam na početku Vest Hebekna. . .

— Mogu doći tek za dva sata. Idite iza Tejlora parka i čekajte me u onom malom restoranu. Zove se »Mid-Dej« — objasni detektiv.

— Zar moram da čekam toliko dugo?! To je nemoguće! Ja ne mo-

gu. . . Zar ne shvatate šta se desilo? — vičući potresnim glasom reče Smit.

— Sve sam shvatio. Priberite se i mirno idite do mesta o kome sam vam govorio. Sedite i večerajte — zaključio detektiv.

Smit je nešto gundao, a zatim spusti slušalicu.

*

Dok je detektiv razgovarao iz nje-ne sobe, jer nije hteo da dosađuje svojim posetiocima, Flanari Algren je popravljala ruž na usnama.

Iv Grant je pogleda iskosa i osmehnu joj se prijateljski.

— Još jednom vas uveravam da ste lepši od Elizabet Tejlora. I ne svi-đa mi se što hoćete da ličite na nju. U stvari, ona bi trebalo da liči na vas. Eh, imati takvu sekretaricu, a znati da ona ima momka, nije baš lako — tobože strašno uzdahnuvši reče detektiv i krenu da iziđe.

— A šta će biti sa obećanjem da ćete pomoći Tomiju? — upita sekretarica.

— Ostajem pri obećanju, ali večeras ne mogu da se nađem sa njim. Imam najdraže goste koje sam ikada imao. Uz to imam brige sa jednim klijentom — odgovori detektiv.

— Ali ja sam obećala po vašem odobrenju. Tomi će doći za pola sata. Zar opet da dođe uzalud? Ja vas molim — nastavi sekretarica.

Detektiv razmisli nekoliko trenuta-taka, a zatim se odluči.

— Večeras ću biti u »Mij-Dej« restoranu iza Tejlora parka. Dovedi i Tomija. Ugrabićemo malo vremena da razgovaramo — reče Grant.

— Ali Tomi ne želi da govori pred strancima — odvrati Flanari.

— To nisu stranci. Gospodin Ralf Stajron postaje moj kompanjon. Zvanično će biti detektiv naše agencije, a u stvari ravnopravan šef sa mnom — objasni Grant i potapša devojku po ruci.

— On on izide, sekretarica primila telefon i potraži Toma Kroumera.

*

U velikom birou detektiva Granta čuo se zvučni smeh žene koju je teško opisati. Prirodno plava kosa, a crne oči, fino i kao prozračno lice inteligentnog izraza i skladno izvajano telo... Ne, sve to bi bilo uzalud opisivati, jer ona je spadala u žene za koje se kaže da su apsolutno lepe. Izgled i glas, način na koji se smejala i svežina duha koja je pratila svaku njenu reč, sposobnost da shvati onog ko je pored nje — sve je to imalo sklad koji svojim savršenstvom nije zbunjivao, nego oduševljavao. Muškarac koji je sedeo pored nje imao je nekada sasvim crnu, blago talasastu kosu, koja je sada bila prošarana srebrnastim vlasima, a tamnoplave oči, što je isto takva retkost kao i crne oči u izrazite plavuše pored njega.

— Prekinuli su me — reče detektiv. — Ali radujem se da se dobro osećate. Vidim da ste se setili nečeg smešnog.

— Ona je došla na ideju koju bi bila u stanju da ostvari. Kaže da je priroda pogrešila deleći oči i meni dala boju koja bi bolje njoj odgovarala — reče muškarac.

— Pa, kada smo promenili imena, i mnogo šta drugo, zašto da ne izmenjamo i boju očiju — reče žena.

— Ne kvarite delo prirode. Siguran sam da dva meni draža bića nisu dolazila u Detektivsku agenciju Grant, ali sam isto tako siguran da ni lepši par nikada nije ušao kroz ova vrata. Popijmo u zdravlje... Dakle u zdravlje Džejn Montegju. Je li tako Stajron? — raspriča se detektiv i podiže čašu.

Oni popiše po nekoliko gutljaja iz velikih čaša, a tada detektiv reče:

— Moram nastaviti svoju priču za Džejn. Dakle, on mi je dva puta spasio život, a ja ničim nisam mogao da mu se odužim.

— Nije mi nikada pričao o tome — reče Džejn.

— Jednom ću vam govoriti o svim detaljima. Sada je važno da ste stigli na ovu obalu Okeana. Imam šansu da uživam u vašem društvu i to je za mene prava nagrada. Za vas i Donalda sam pribavio sva dokumenta. Ni svi momci FBI ne bi uspeali da dokažu da niste Džejn Montegju i Ralf Stajron.

— Dakle, nema više Donalda Siskerta — smejući se reče Lun; jer to je on bio. — Ona je zadržala makar svoje ime.

— Šta ćeš kad je tvoje suviše poznato. Ali ti si navikao na te sitnice. Razmišljam samo šta će reći Sam kad čuje da je ponovo »kršten« i da se zove Vesli Bostik — reče Džejn Vittington smejući se.

— Treba da ga pozovemo da dođe — reče Lun.

— Javite mu da odmah ide u »Mid-Dej« restoran iza Tejlor parka. To je s one strane Hadsona u Vest Hebelsu. Tamo ćemo večerati — objasni detektiv.

Lun pride telefonu i pozva Klinton hotel. Javi se Samjuel Makfer-son. Lun mu objasni gde će biti večera i da treba da dođe najkasnije za dva sata.

— Nadam se da će večera biti već gotova. Za mene naručite biftek koji neće biti manji od površine otvorenog »Njujork tajmsa« — reče Makfer-son.

— Biće kako želiš, stari moj — odgovori Lun i spusti slušalicu, a zatim se vrati u svoju fotelju.

Detektiv Grant počeo da priča o malopredašnjem razgovoru i obavesti Džejn i Donalda ko će još biti na večeri.

— Nadam se da vam neće smetati taj jadni Erskin Smit — reče Iv Grant.

— Naprotiv, želim da vidim tog čoveka. Šta ti kažeš, Džejn? — reče Lun.

— Vredi biti u društvu s jednim poštenim čovekom. Čitala sam o

Smitu. Postoji li način da taj čovek bude zaštićen i da mirno dalje živi?

— Kad sam se prihvatio da ga zaštitim i da otkrijem one koji ga gone, učinilo mi se da to neće biti teško. Ali sada se pokazalo da je to vrlo teško. Ispričaću vam ukratko šta se dogodilo — odvrati detektiv Iv Grant.

Pričao je o tome da se retko nađu svedoci koji će govoriti istinu o zločinima, jer gangsteri uvek nađu način da im zatvore usta.

Sve je počelo u restoranu noćnog lokala »Selebrit«. Trgovački agent Erskin Smit je priredio večeru za tri svoja prijatelja. Bio je sklopio posao od kog će zaraditi najmanje pedeset hiljada dolara. Za trgovačkog agenta, koji se uvek davi u otplatama svega što ima, to je bila velika šansa i dobar razlog da se proveseli sa prijateljima.

U restoranu je bilo još jedno društvo. On je poznavao bogatog Kunta Singltona. Primetio je da lepa crnka i ostali iz društva usrdno nastoje da opiju bogataša. Nije bilo teško da to učine i Singleton je uskoro bio neosetljiv za sve sem za bujna bedra lepe crнке. Bila je to igračica i striptizeta »Selebrita«. Ona je u jednom trenutku zavukla ruku u Singletonov džep. Erskin Smit je skrenuo na to pažnju svojim gostima.

— Moraće to biti dobra šala kad se pijani Singleton vrati kući i ne nađe ključeve — rekao je tada Erskin Smit i ne sluteći da će taj momenat tumbe okrenuti čitav njegov život.

— To je žena! — uzviknuo je Smitov prijatelj. — Ona ima sve što žena treba da ima, i tri puta više.

Svi su se smejali tom opisu lepe crнке, čiji je duboki izrez na svetlucavoj haljini privlačio njihove poglede. Njena tesno pripijena haljina otkrivala je zavodljive obline. Jedan od Smitovih prijatelja je rekao:

— Kakvu li kašiku za cipele upotrebljava da bi se uđenula u tu haljinu?

Iz restorana svi su se preselili u dvoranu noćnog kluba »Selebrita«. Pred ponoć je nastupala igračica, koju su najavili pod nadimkom Tigrica.

— Pa to je ona lepotica iz restorana! — uskliknuo je Smit.

Nakon još dve baletske tačke opet se pojavila Tigrica. Sada je nastupila u tački striptiza. Čuli su se uzdasi oduševljenja iz zamračenih kutova kluba.

— Sad vidim da ona ima sve i devet puta više — šapnuo je Smitov prijatelj.

Pola sata kasnije, dok je svirala muzika za igru, opet su videli Tigricu. Zvali su je »žena koja ima sve devet puta više«. Ugledali su da je sela pored Singltona koji je kunjao u jednom uglu. I, na njihovu nesreću, opet su videli da je njena jedna ruka gicala vrat pijanog bogataša, a druga spustila svežnjić ključeva u njegov džep. Razgovarali su o tome šta se to moglo dogoditi. Pitali su kelnera ko je ta žena. Rekao im je da se zove Džoana Karnej, ali da je »nedostižna«, ako se nema dobar deo jednog miliončeta dolara.

Već sledećeg dana su saznali za vest da je izvršena krupna krađa u njujorškom stanu Kunta Singltona. Setili su se Tigrice i prijavili se kao svedoci policiji. Inspektor Klarens Langston koj je vodio istragu doživeo je saobraćajnu nesreću i ostao bogalj. Njegov posao preuzeo je Raul Kepot, viši inspektor policije.

Međutim, Kunt Singleton je tvrdio da mu nije ukradeno pola miliona dolara, jer je pregledom utvrđeno da bi taj novac bio nepokriven poreskim prijavama. Verovalo se da ga na to gone gangsteri koji su ga opljačkali uz pomoć Tigrice. Singletonova porodica, koja stalno živi u Trentonu, mogla je biti cilj osвете. On nije hteo da optuži Tigricu.

Uskoro su se dogodile strašne stvari. Jedan od Smitovih prijatelja je nađen s teškim utegom oko vrata. Drugi je ubijen tako što mu je pod-

metnuta paklena mašina u automobil. Kada je hteo da ga upali, eksplozija je raznela kola i usmrtila drugog svedoka. Treći je tražio zaštitu policije zajedno sa Smitom, ali je to bilo uzalud. Dok je jednog popodneva dolazio kući u pratnji policajca koji mu je bi dodeljen da ga čuva, odnekud je bešumno doleteo kuršum i s leđa mu prošao tačno kroz srce. Tri mrtva svedoka užasnula su Smita i on je počeo da se skriva.

— Tražio je moju pomoć nudeći zaradenih četrdeset hiljada dolara — pričao je dalje detektiv. — Svideo mi se taj hrabri čovek koji je odbio anonimnu ponudu da primi sto hiljada dolara i svedoči da ga je nastradali inspektor Langston nagovorio da svedoči protiv Tigrice. Privratio sam se posla da ga štitim i našao mu sklonište u Ridžfildu.

— Jesi li šta postigao? — upita zainteresovano Lun.

— Saznao sam mnoge stvari, ali nemam dokaze. Ima tu toliko prljavštine da je ne bi oprao čitav Hadson sa Misisipijem zajedno — osmehnu se detektiv. — Sada su čak otkrili i mesto gde se Smit skriva. Pratili su ga, ali on je uspeo da se jednog oslobodi. Malopre mi je javio da je uspeo da ubije svog gonio-
ca.

Lun je pažljivo slušao, a Džejn ga je iskosa posmatrala. Laka senka brižnosti pređe joj preko lica.

— To je još jedna priča kakvih ima na stotine. Volela bih da je nismo čuli — reče Džejn.

Detektiv je iznenađeno pogleda.

— Ne mislite valjda da ću dozvoliti da nečim budete umešani u sve to? Dok sam ja živ, ni po koju cenu! Za vaš nesmetan i slobodan boravak u Njujorku i zbog putovanja po svim državama bilo je najjednostavnije da imate dokumenta kao službenici moje agencije — objasni on skrušeno, kao da je zbog nečega kriv.

— Biće zanimljivo da vidimo jednog poštenog čoveka koji s mukom

zaraduje za svoj život, a ne prima sto hiljada dolara da se odrekne jednog svedočenja i pred sudom izgovori laž. Takve zverke su retke — reče Lun vedro.

Džejn je ćutala. I sama je želela da vidi Smita, ali se plašila zapleta u koji bi Lun mogao da se baci, ako bude imao dovoljno razloga. A ona je videla da takvih razloga ima suviše. Jedan čovek je progonjen od nemilosrdnih ubica. Zločini se nižu. Pravda je nemoćna. Sve je to žalosno i mučno do te mere da u čoveku izaziva snažan revolt. A Lun je uvek išao za svojim srcem i bez straha.

— Vreme je da krenemo — reče Lun pogledavši na časovnik.

II

Bio je to tih i ugodan restoran smešten u staroj uvučenoj petospratnici, koja je stajala između dve veće zgrade. S druge strane stare uske ulice počinjao je park. Ulazeći u manju dvoranu restorana, Džejn, Lun i detektiv ugledaše čoveka koji ih prvo sumnjičavo osmotri sedeći pognut nad stolom i držeći desnu ruku u džepu sakoa. Tek kad prepoznade Iv Granta, lice mu se ozari i on ustade.

Detektiv predstavi Smita Džejn i Lunu, a zatim reče:

— Gospoda je šef sekretarskog biroa, a gospodin novi kompanjon i glavni detektiv naše agencije. Dakle, smatrajte da ste sa prijateljima.

— Krajnje je vreme da se makar na koji časak nađem među prijateljima — tužno se osmehnu Erskin Smit.

On je stajao dok su Džejn i Lun zauzimali mesta. Lun stiže da oceni da je ovaj pedesetogodišnjak još uvek vitak i snažan čovek. Istina, uredno očešljana kosa, koja se bila malo stanjila, i kratko potkresani brkovi, koji su dosežali do uglova prilično širokih usta, bili su dobro prošarani sedinama. Prave obrve

iznad sitnih, borama uokvirenih očiju, živo su se pokretale. Topao i otvoren izraz lica činio je da je čitava pojava bila simpatična.

Još dok su se smeštali, na vratima se pojavi Flanari Algren. Za njom uđe snažan muškarac kratko podšišane kose i širokih ramena. Njegovo ovalno lice imalo je nekoliko lakih ožiljaka, a po čelu su se granale snažne vene. Bio je to čovek grube lepote koja je odudarala od izgleda devojke. Svaki uvojak tamne kose i svaki šav njene haljine bili su brižljivo doterani. Oko krupnih crnih očiju pravila se senka brižljivo naneće šminke. Lako otvorene usne otkrivale su sitne i zdrave zube. Pono-vo nastade upoznavanje.

Kad svi sedoš, Lun zaključa:

— Nedostaje nam još samo Vesli Bostik. Brinem se da li će stari medved uspeti da pre ponoći pronade ovo mesto.

— Taj se neće izgubiti ni u nepoznatoj šumi — dodade Džejn.

Svi se nasmejaše.

Naručiše večeru i počese da pijuckaju aperitiv. Samo Erskin Smit nije ni dodirnuo svoju čašu. Nehotično je gledao prema vratima i pratio pogledom svakog novog gosta. Ostali su se činili da ne primećuju njegovu nervozu.

— Čime se bavite, gospodine Kroumer? — upita detektiv pratioca Flanari Algren.

— Imam ranč u Pensilvaniji, ali nameravam da pokrenem neki posao ovde u Njujorku. Zar vam Flanari nije ništa pričala? — odvrati Tomi Kroumer.

— Ona je više pričala o tome kako ste njen tip i slično — odgovori detektiv. — Ostavili smo da mi vi ispričate u čemu je vaš problem.

— To je najbolje — reče Kroumer. — U stvari, meni pretila opasnost od grupe ljudi. Već su pokušali da me ubiju. Ucenjuju me i zagorčavaju mi život.

— Zašto se ne obratite policiji? — upita Lun.

— Nemam nikakvih dokaza... Čak ne znam ni ko me ugrožava... Hteo bih zaštitu koju ću platiti — zbunjeno odgovori Kroumer.

— Ne ličite na bebicu kojoj treba dadilja. Čak se i ne trudite da prikrivate veliki revolver pod pazuhom — upade Iv Grant.

Flanari porumene dirnuta ovim što je njen šef rekao mladiću.

— Zar ne bismo mogli da sve to ostavimo za razgovor u užem krugu? — upita ona.

— Ovde nema nikoga od koga bi trebalo da skrivamo bilo šta — odgovori detektiv. — Pre svega, moraćemo znati nešto više o gospodinu Kroumeru, pa ćemo tek tada moći da kažemo da li preuzimamo odgovornost.

— Zar nije dovoljno što ću platiti? Ne želim da se bilo ko meša u moje privatne stvari upade Kroumer.

— Zlatno pravilo Agencije Grant je da do tančina ispita prošlost, način života, zanimanje i želje svoga klijenta, pa tek tada odlučuje da li će se prihvatiti posla — objasni detektiv.

Flanari ga je začuđeno gledala, jer je znala da to pravilo ne važi uvek, a nadala se da nikako neće važiti za čoveka koga ona voli. Zar ona već tri godine ne radi kao sekretarica agencije Grant? Nametala joj se pomisao da Tom nije simpatičan ni Grantu ni novom detektivu agencije. Njene misli prekide Kroumer. — Razmisliću o svemu, pa ću posetiti vašu agenciju. Nadam se da nećete zameriti meni i Flanari ako odemo — reče on i ustade.

— Šteta. A bili smo naručili izvrsnu večeru — reče detektiv i lako se nakloni.

Flanari je ustajala nekako nesigurno. Sva je plamtela u licu. Shvatila je da se Tomi Kroumer ponaša nedolično.

— Ako se gospodin Kroumer žuri, vi se vratite k nama — obrati joj se Lun razumevajući položaj u kome se našla.

— Dogovoriću se s Tomijem — odgovori ona i krenu, ali se naglo ukoči.

Vrata se otvoriše i na njima se ukazaše dva čoveka s mašinskim puškama. Sa strane popucaše prozori i cevi revolvera se promoliše na njima.

Bilo je prosto neverovatno kakvom brzinom Lun povuče Džejn i sruši je na pod, izvadi revolver i otvori vatru. Sve se to dogodilo delić sekunde pre nego su napadači pripucali. Već se i Erskin Smit našao iza stola i pucao na ljude s mašinkama. Detektiv stiže da odgurne Flanari ka uglu, a on se kotrljao po podu. Pri tome je izvukao revolver i pucao.

Oba čoveka s mašinskim puškama behu već pogodeni i samo nasumice prosuše rafale kuršuma. Padali su teturajući se.

— Ah, prokleti da ste! — viknu Iv Grant i klonu glavom na uglačani pod.

Lun beše pogodio glavni luster i sva svetla se ugasiše zbog kratkog spoja. Ali dva nova napadača provirise kroz vrata, a oni s prozora nastaviše da gađaju. Iznenada, Erskin Smit ustade i pokuša da pretrči ka uglu, gde su bila vrata za sporedne prostorije, ali jedan kuršum ga pogodi i on pade psujući. Ipak nije ispuštao revolver, nego ispali ceo šaržer ka prozoru.

Tada napolju nastade vika. Nekakvo oružje krupno zapuca.

— Dolazi Sam! — uskliknu Lun i zagrlji Džejn, ali ona bolno jauknu.

Napadači prestadoše da gađaju u mrak restorana. Sada su vodili borbu sa nekim drugim.

— Kojoti prljavih repova! Pokazaću vam ja put u pakao! Šugavi sinovi krastavog šakala! Napred momci, da pohvatamo sve lupeže! — vikao je gromoglasno Samjuel Makfer-son.

On bi prihvatio Lunov zahtev da se okani mornarskih psovki po kojima ga zna policija celog sveta, ali je

sastavio bogat repertoar po ugledu na Divlji zapad. Psovao je kao kakav stari srditi kauboj. Njegov ogromni starinski kolt je grmeo/pogađajući.

— Jesi li ranjena? — upita Lun nežno opipavajući ramena Džejn Vittington.

— Moje rame... Nije ništa strašno, ali me boli — odgovori ona i blago ga odgurnu dajući mu time na znanje da se pozabavi važnijim stvarima.

On pritrča prozoru i osmotri. Vide široku pojavu Samjuela Makfer-sona koji je stajao gađajući za automobilom koji je odlazio. Tada se na časak sve utiša. Lun izvadi svoju malu džepnu lampu, koja je mogla da za nekoliko minuta svetli snagom automobilskog fara, iako nije bila veća od džepnog upaljača.

Svetlo kliznu po restoranu. Nasred poda, uz prevaljeni sto ležao je Tomi Kroumer. Jedan kuršum mu je bio prošao od potiljka i otvorio ranu ispod oka. I sama ta rana bila je smrtonosna. Svetlo zatim otkri Flanari Algren, jer ona jauknu videći mrtvog Kroumera.

— Jesi li povređena? — upita Lun.

Ona ne odgovori, nego samo zajeca grčeći se uza zid.

Idući prema njoj, Lun otkri telo Iv Granta. Pritrča mu i kleče. Detektiv je bio pogoden s nekoliko smrtonosnih kuršuma. Ispod njega se po podu razlivao veliki mlaz krvi. U krug svetla dotetura Erskin Smit. Još uvek je u desnoj ruci držao revolver, a levom je pritiskao ranjeni desni kuk. Dolazila je i Džejn idući dosta sigurno. Njeno levo rame je bilo krvavo, a crveni tragovi su se slivali niz meku kožu i srebrnastosivu hanjinu.

— Jesi li ranjen? — upita ona Luna.

— Ne... Okrznulo me malo po čelu — odgovori on i ustade.

Hteo je da pomogne ranjenima, ali njegove reči prekide zavijanje si-

rena. Dolazili su policijski automobili.

— Evo dolaze šerifovi momci. Oni zakasne uvek toliko da uzalud dođu. Najbolje bi bilo da ja nestanem — reče Makferson.

— Čekaj! — doviknu mu Lun i priđe. — Zapamti: zoveš se Vesli Bostik. Evo ti isprave. Ti si detektivski pomoćnik Agencije Grant. Jesi li razumeo da se zoveš Vesli Bostik?

— Kako se zovem?! — zgranu se Mekferson.

— Vesli Bostik, medvede! Potrudi se da zapamtiš — dodade Lun. — Zapamti da sam ja Ralf Stajron, a Džejn nosi prezime Montegju. Ponavljam: Ralf Stajron i Džejn Montegju.

— Uh, uh! Vesli Bostik, to sam ja... Ralf Stajron... Džejn Montegju... — šaputao je Makferson posmatrajući kako svetlo Lunove lampe pretražuje restoran i naglo slabi.

Ugasi se baš kad blesnuše policijske lampe.

Nekoliko minuta kasnije neko op-ravi svetlo i onih desetak gostiju iz druge polovine restorana počese da izlaze. Samo jedan mršavi starčić ostade na podu. Beše pogoden usred grudi. Sem plavokosog mladića, koji se držao za levu podlakticu svi ostali su bili nepovređeni. Napadači su očito usredsredili vatru na detektiva i njegovo društvo.

Policijski narednik poče prva rutinska saslušanja. Tada stigoše lekari i jedan policijski inspektor. Čim uzeše imena i shvatiše šta se dogodilo, narediše da se ranjeni odvedu u bolnicu, a tela mrtvih snime i pregledaju, a zatim odnesu u mrtvačnicu.

*

Pola sata kasnije, Samjuel Makferson i Flanari Algren sedeli su pred višim inspektorom Raulom Kepotom. Njemu je bila poznata afera u kojoj je bio jedini preživeli svedok ranjeni Erskin Smit.

— Očito je da su ostali nastradali zato što su bili u Smitovom društvu. Veoma mi je žao izvrsnog i slavnog detektiva Granta — govorio je inspektor Kepot.

— Da li možemo dobiti sva obaveštenja o Smitu i celom slučaju. Mi smo novi u Agenciji Grant, pa smatram da bi nam koristilo — reče Lun.

— Preporučujem vam da sve ostavite policiji. Mi ćemo sada brižljivo štititi Smita. Pronaćićemo i preživeli napadače. Vi ste im zaista zapržili čorbu. Ubili ste petoricu, a ranili dvojicu. Oni su pucali u njih, jer nisu mogli da ih odnesu. Dakle, sedam mrtvih! Pretpostavlja se da su još dvojica ranjena, ali su pobjegli sa vozačem prvog automobila. Ostala dva smo zaplenili, ali je ustanovljeno da su ukradeni. Ipak, nadam se, brzo ćemo raščistiti s tom grupom. To je sve. Možete otići na odmor, Nadam se da ćete nam pomoći ako zatreba — zaključí inspektor i s razumevanjem se osmehnu devojci i dvojici muškaraca.

— Ko je bio Tomi Kroumer? — upita Lun još uvek ne ustajući.

— O njemu ništa ne znamo. Ispitaćemo sve što bude od interesa — odgovori Kepot i ustade.

Prva je izlazila Flanari. Za njom požuri Makferson osećajući potrebu da se nađe sam, da slobodno psuje, što nije mogao već više od jednog sata. Lun krenu, pa se odjednom osvrnu i obrati se inspektor:

— Agencija Grant će nastaviti da posluje. Nadam se da ćete imati razumevanja za ono što je Iv Grant toliko voleo. Razumeo sam da ste ga cenili i voleli.

— Svakako, gospodine Stajron — klimnu glavom inspektor.

III

*

Pošto je prijatelja kod koga su bili gosti, zadesila nesreća i on je poginuo, moglo se postaviti pitanje od-

laska dalje onim već zamišljenim putem čudnih Lunovih interesovanja. Ali Lun sebi nije postavljao to pitanje. Zamenio ga je jednim drugim. Ko su ubice njegovog prijatelja detektiva Granta? A to pitanje izazivalo je desetine drugih. Tražeći odgovore na sva ta pitanja, Lun i Sam razgovarali su čitavo jutro u birou Detektivske agencije Grant.

— Mi u Njujorku nemamo skloništa. Nemamo prijatelje kakve imamo u Londonu. Mnogobrojni razlozi govore o tome da ti Same pratiš Džejn i da nastavite putovanje. Sačekaćete me u Vašingtonu, jer ja moram ostati ovde još neko vreme — govorio je Lun.

— Milion mu prerijskih vukova, nešto tu nije u redu! Istina je da Džejn treba da ide u Vašington, ali šta ću joj ja tamo? Zar sam uzalud postao pomoćnik detektiva imenom Vesli Bostik? Zar da se tako brzo ugasi slava jednog Bostika? Ne, ja ne idem bez tebe pa da me vuku hiljadu divljih mustanga! — usprotivi se Samjuel Makferson i čvrsto se uhvati za naslone fotelje, kao da će ga neko odmah otrgnuti i odvući dalje.

— Džejn je ranjena i trebaće joj pomoć i kad napusti bolnicu. Ti znaš da se u tome mogu osloniti jedino na tebe — odgovori Lun.

— Naprotiv! Ja se mogu osloniti na tebe da ideš sa Džejn. Vas dvoje i pripadate zajedno. Ti meni kaži samo gde da potražim tu bandu. Namirisaću ih ja već i potprašiti im malo koltom, neka vide da nije zdravo buditi medveda. Kaži koliko gangstera da izbrojim za jednog Granta i biće učinjeno. Ionako niko na svetu neće istrebiti gangstere od Konektikata do Kalifornije — sasvim ozbiljno je govorio Makferson.

— Otkad ne psuješ po mornarski, nešto nije u redu u tvojoj glavi — skoro ljutito reče Lun. — Ovde se radi o vrlo zamršenim stvarima. Ne možemo napustiti ni Erskina Smita. Sav taj pokolj je oko njega.

— Onda ostajemo svi, milion mu krvožednih ajk... hoću reći prerijskih pasa! Džejn ćemo štititi i dobro skloniti, a nas dvojica...

Njegove reči prekida kucanje. Na vratima se pojavi Flanari Algren. Oči su joj bile crvene i videlo se da je plakala sama u sekretarskom birou.

— Advokat gospode Grant hoće da govori sa vama — reče ona tiho.

— Pustite ga unutra, Flanari — odgovori blago Lun.

Uđe star i prosed čovek, koji je teško koračao zbog nekog defekta u levoj nozi. On se predstavi kao advokat udovice Iva Granta.

— Ja sam detektiv Ralf Stajron, a ovo je pomoćnik Vesli Bostik — odvrati Lun i ponudi advokatu da sedne.

— Verujem da pretpostavljate zašto sam došao — počeo advokat. — Posle smrti jadnog Iva, agencija neće moći da radi. Troškovi su veliki i odmah treba objaviti likvidaciju. Unesrećena gospođa Grant me je ovlastila da sredim sve te stvari.

— O likvidaciji u toku narednih nedelja ne može biti reči — odgovori Lun. — Postoji sporazum između nas i poginulog Granta, a tu su i neizvršene obaveze.

— Na primer? — upita advokat.

— Erskin Smit. Iv je preuzeo obavezu da ga štiti.

— On se te obaveze držao, ali je pao vršeći svoju dužnost. Samim tim nema šta više da se uradi.

— Mi smo tu da nastavimo.

— Da li imate kakav ugovor u tom pogledu? — upita advokat.

— Na žalost nemamo. Ali možemo ga stvoriti s vama — odgovori Lun sasvim mirno.

— Da li vam agencija nešto duguje?

— Ne, ni jednog centa. Naprotiv mi dugujemo agenciji da otkrijemo ubice Iv Granta.

— Možda je to stvar policije... Ipak, radovao bih se da kaznite zločince. Voleo sam Granta... Možda

bi se nešto moglo učiniti, ali ja nemam pravo da Grantovoj udovici stvaram troškove. Nasledstvo koje joj ostaje nije suviše veliko — izloži advokat.

— Nema potrebe da joj se stvaraju troškovi — primeti Lun.

— Ali rad agencije košta nedeljno skoro hiljadu dolara. Tu je plata gospođice Flanari, najamnina za prostorije, porez i nekoliko drugih stavki — nastavi advokat.

— Da li možete prihvatiti ugovor kojim bi se predvidelo da mi nastavimo rad agencije za naredne četiri nedelje? Plaćali bismo hiljadu dolara nedeljno, a zatim bismo pregovarali o preuzimanju agencije — predloži Lun.

— To je prihvatljivo. Ne znam zašto, ali vi pravite prilično skup aranžman. Zašto? — upita advokat nepoverljivo.

— Jeste li znali dobro Granta? — upita Lun umesto odgovora.

— Znam ga još dok je bio dečak. Bio sam advokat njegovog oca.

— I nas dvojica smo znali Granta. Takode smo ga voleli. Smatramo da mu nešto dugujemo — objasni Lun.

Advokat je ćutao nekoliko minuta. Konačno klimnu glavom.

— Da, mislim da sam razumeo. Verujem da će i devet stotina dolara biti dovoljno za svaku nedelju do novog ugovora — zaključí on i otvori svoju torbu.

Izvadi papire i brzo napisa rukom ugovor o zakupnini. Lun bez reči potpisa, a zatim otvori čekovnu knjižicu i ispuni ček na dve hiljade dolara.

— Ovo je deo pokrića. Svedite račune agencije i sredite sve poslove gospođe Grant. Računajte da su ovde ostali njeni i vaši prijatelji — reče Lun pružajući ček advokatu.

Ovaj se pokloni i krenu da ide. Kod vrata se osvrnu i reče:

— Mislim da mi se svidate, gospodine Stajron.

Lun se lako nakloni i dodade:

— A ja verujem da gospođa Grant

ima zaista izvrsnog advokata i prijatelja porodice.

Stari advokat se malo ukoči i gordo izade iz biroa.

— Dakle, uzalud smo gubili vreme u razgovoru šta da učinimo. Ti si kupio agenciju i jadni mornar Samjuel Makferson postade pomoćnik detektiva, tamo neki Vesli Bostik! — gundao je Makferson.

— Treba se dati na posao, staro momče. Dakle, pomoćniče Vesli, treba da vidimo gde smo — reče Lun prelistavajući prispela pisma na ime poginulog detektiva.

— Još samo da nešto pitam — upade Makferson. — Ti si potpisao neki ček. Kakve su to čarolije? Mislio sam da su nam svi novci ona hrpica para što smo je doneli s broda.

— Već dve godine ovamo stižu uplate za naučne radove objavljene u časopisima. Pravo raspolaganja tim novcem ima izvesni Ralf Stajron. Nije bilo teško pretpostaviti da će nam jednoga dana zatrebati i koji dolar u njujorškim bankama — objasni Lun.

— Dakle, misliš da ponekad mogu da naručim veliki biftek, kakav sinoć nisam stigao ni da vidim? — upita Makferson.

— Ti si sada dobro plaćeni detektivski pomoćnik, koji odgovara svim poreskim obavezama. Evo ti i čekovna knjižica na skromnu uštedevinu — odgovori Lun.

— Je li istina da samo uzmem ovaj ček, upišem toliko i toliko dolara i platim? — upita Makferson tobože začuđeno iskolačivši oči.

— Možeš i da plaćaš u gotovom, ako odeš sa čekom u tu svoju banku. A sada na posao! Poseti Džejn i vidi kad će moći da iziđe iz bolnice. Javi mi to telefonom. Zatim nadi neku kuću za izdavanje, ili dva apartmana negde oko Grin Pointa. Pri bavi adresu advokata Livere Melouna. On zastupa izvesnu Tigricu, protivu koje je svedočio Smit. Obiđi Smita i osmotri da li je dobro obezbeđen, a posle svega se vrati ovamo

i budi dežurni u agenciji. To je sve za sada — zaključí Lun.

— Samo to? Sitnica! »Gde je laso i sombrero, gde su revolvera dva?« Laso mi treba... da se obesim. Pa ja od Njujorka znam samo tri pristaništa i nekoliko krčmi na obali — žalio se Makferson glasom po kome bi se reklo da će proplakati.

— Postoje karte Njujorka, spiskovi ulica, telefonski imenici, taksi vozači, informacione agencije, policija, biroí... Sve je to lakše nego pronaći zvezde, azimute, koordinate i plovne puteve po morima. — šalio se Lun.

— Neko će platiti moje muke u Njujorku! — huknu Makferson i udari stisnutom desnom pesnicom odlan leve ruke.

To prasnu kao sudar dva bufala.

Lun ostade sam i osloni glavu na dlanove. Utonu u mračno razmišljanje. Vrvela su pitanja bez odgovora. Kako su gangsteri saznali gde je bio sklonjen Smit? Kako su saznali za sastanak u restoranu »Mid-Dej«? Ko je bio i zašto je ubijen Tomi Kroumer? Zar je moguće da Džoana Karnej ima toliku moć, ili je štiti neko drugi? Šta je sve znao Grant? Je li ostavio kakve podatke o tome? Odakle treba početi?

Pitanja su se nizala, a Lun nije znao nijedan odgovor. On uzdahnu zamišljen i pritisnu zvono za poziv sekretarice. Flanari se brzo pojavi.

— Sedite, gospodice Algren — reče Lun na način koji je bio i molba i zahtev. — Treba da razgovaramo.

Ona je očito bila uzbuđena i bez reči sede u fotelju. Lun sede preko puta nje i čitavu jednu minutu ju je samo gledao. Bili su to trenuci u kojima je ocenjivao kakva je to devojka. »Lepa je i zaista liči na Elizabet Tejlór. Odevena je veoma dobro i skupo. Verovatno površna i vetropirasta, ali ne rdava«, zaključí Lun i glasno reče:

— Gospodice Algren, potrudite se da mi govorite iskreno i samo istinu. To je u vašem interesu.

— Ali ja... Zar sam ja nešto pogrešila?... Ne razumem — promuća ona zbunjeno.

— Videli ste da su ginuli ljudi. Ubijen je i Kroumer. To nisu sitnice. Policija vas sumnjiči.

— Zaboga!... Ja nisam... Kako to, policija sumnjiči?... Ja ne znam šta se sve to dešava. Sve je tako strašno! — grcala je ona, a zatim briznu u plač.

Lun je pusti da malo plače, a zatim prilično oštro viknu:

— Prestanite! Nisam vas zvao da gledam kako ste lepi i kad plačete! Prestanite i odgovarajte na ono što ću vas pitati!

Taj način bio je namerno upotrebljen i stvarno je delovao kao šok. Flanari Algren kao da se trgla iz čudnog stanja, široko otvori oči i prestade da plače. Ubrisa suze malom maramicom i reče:

— Pitajte, gospodine!

— Pričajte mi kako ste upoznali Kroumera i sve što znate o njemu. Nema nevažnih detalja. Pričajte sve — reče Lun.

Devojka je razmišljala nekoliko trenutaka, a zatim reče:

— Pre tri meseca izlazila sam iz autobusa i pri tome slomila potpeticu na cipeli. Pala sam, povredila koleno i uprljala svoju svetloplavu haljinu. Jedan muškarac me je prihvatio i pomogao mi da ustanem. Pozvao je taksi i upitao gde da me odvede. Bio je to Tomi Kroumer...

Dalje je pričala o tome kako ju je otpratio i zamolio za dozvolu da je opet vidi. Svideo joj se snažan čovek. Posle dva dana ju je pozvao. Bili su zajedno na večeri. Bio je uljudan i pažljiv. Prvo joj je slao cveće, a zatim male poklone, a zatim i nakit. Ali nikada nije pokušao ni da je poljubi. Trošio je sa njom dosta novaca i jedne večeri je kratko rekao: »Volim vas, Algren.«

Pričao joj je da je posednik velikog ranča, ali da ima i druge poslove, koji donose znatne prihode. Jednom ga je pitala zašto on sve to čini

za nju, a ne ponaša se kako bi se moglo očekivati od muškarca.

— Rekla sam mu to želeći da ga ni u čemu ne obmanem. Želela sam da zna da neću postati njegova ljubavnica. Odgovorio je jednostavno: »Flanari, hoću te za sebe, a ne ispod sebe. Hoću te za ceo život, ako budeš htela da postaneš moja žena.« Pitala sam ga je li to on traži moju ruku. Rekao je da mora da sredi neke stvari, pa će onda moći da me uzme i da mi pruži sve što želim. Shvaćala sam ga i sve više volela — pričala je dalje gospodica Algren.

Tomi je postajao sve nežniji prema devojci, ali i sve tužniji. Često je bio zabrinut. Ona ga je molila da joj kaže šta se to događa sa njim. Rekla mu je da ih ne sme ništa razdvojiti. Tražila je da joj se poveri.

— Nećeš me više voleti, draga Flanari — prošaputao je i oči su mu se ovlažile.

— Voleću te čak i da si ubio sto ljudi! Voleću te čak i ako si gangster, državni neprijatelj broj jedan — uzviknula je Flanari.

Ona je tako i mislila. Maštala je o zajedničkom životu sa snažnim čovekom koji je voli. Nije mogla da zamisli da izgubi čoveka koji joj je priredio toliko radosti.

Sada je zastala nekoliko trenutaka. Razmišljala je kolebajući se zbog nečega.

— Pričajte dalje, Flanari. Ne treba ništa da skrivate. Jedino tako ćete biti zaštićeni — upozori je Lun.

— I moram da kažem sve. Tako mi je teško. . . Moram nekome da se poverim. Tek od juče vas znam, gospodine Stajron, ali vam zbog nečega verujem. Reći ću vam sve — pristade devojka.

— Šta vam je poverio Tomi? — upita Lun.

— On je bio zapao u društvo četvorice ljudi koji su imali neke planove. Nagovorili su ga da učestvuje u obijanju male, ali, u određenim mesecima, kad se plaćalo odgajivačima stoke u Kanzasu, vrlo bogate

banke. Bilo je to u Kanzas Sitiju. Napali su banku posle tromesečne pripreme. Odneli su tri i po miliona dolara — pričala je Flanari Algren.

Iz njenog daljeg izlaganja Lun je shvatio da je za petoricom pljačkaša banke krenula potera. Četvorica su poginula. Ostao je samo Tomi i odneo sam novac. Njegovo ime niko nije pomenuo i ostala je tajna ko je bio »zagonetni peti čovek«. Tomi je došao u Njujork i počeo da se oseća sigurnim. Uložio je nešto novca u »Prerija« klub, čiji vlasnik je Džoana Karnej. Nikome nije poverio svoj poduhvat, ali neko mu je poručio da plati sto hiljada dolara zbog uspeha u »Kanzas Sitiju«. On je platio i tražio ko to zna za njegovu prošlost. Ucene su se nastavljale i on je plaćao, ali je bio rešen da beži. Tada je sreo Flanari.

Požalio se Džoani Karnej da ga neko ucenjuje, ali joj nije rekao zbog čega. Vlasnica »Prerija« kluba mu je odgovorila da kod sledeće isplate ucenjivaču napiše: »Ovo je poslednje što imam. Sve sam predao Džoani Karnej, pa tražite od nje.« On je poslušao, a ona mu je rekla da podigne sav novac iz banke i da joj ga preda, a ona će njemu dati ugovor o tome da je vlasnik »Prerija« kluba i dati mu odgovarajuće akcije izvora nafte i jednog unosnog rudnika. Tom transakcijom on je gubio vrlo malo, a ona je rekla da će preuzeti tog ucenjivača i da će taj »zauvek prestati da ucenjuje«.

— Zar je verovao Tigrici?! — začudi se Lun.

— Ona je prosto fascinirala Tomija. Verovao je da mu je prijatelj. Pokušao je da proveriti da li ona hoće da ga prevari. Rekao joj je da ipak želi da uzme novac. Za tri dana ona mu je predala milion dolara i on ih je sakrio. Tada je odlučio da sve proda i da nas dvoje otputujemo. Trebalo je da se naselimo negde na zapadnoj obali. Razmišljali smo o Oksnardu. To je severno od Los Anđelesa. Ali tada mu je ukradeno

onih milion dolara — pričala je Flanari.

Tomi je novac bio sakrio u podrumu iznajmljene kuće. Niko nije mogao znati gde se novac nalazi, jer je on tajio i gde je ta iznajmljena kuća. Otvoreno je osumnjičio Džoanu. Ona mu je rekla da sa tim nema ništa, ali da će mu pomoći. Predložila mu je da sazna gde se skriva Erskin Smit, pa će mu isplatiti milion dolara. Pored toga je rekla da angažuje Granta da ovaj istražuje ko je mogao odneti novac. Tomi je rekao da on nikako ne može pronaći Smita, ali Džoana je rekla da vidi šta zna »slatka Flanari«. Uverila je Tomiju da se Smitu neće ništa dogoditi. Ona samo želi da ga nešto zamoli i da se nagodi s njim.

— Tomi je od vas saznao gde se Smit krije u Ridžfildu? — upita Lun.

— Ja sam mu to rekla — potvrdi Flanari.

— Vi ste mu javili i da će biti večera u onom restoranu?

— Jesam... Tako sam ga odvela u smrt! — histerično viknu devojka i pokri lice rukama.

Jecala je plačući i glasno kukajući.

Lun ju je posmatrao kratko vreme, a onda je zgrabi za ruke. Naterao je da otkrije lice i lako je ošamari, kako to čini ljutiti otac sa razmaženom ćerkom.

— Vi ste obična glupača! — viknu Lun. — Tomi je bio zločinac i ubili su ga njegovi prijatelji. On je izdao Smita i kriv je za Grantovu smrt. Zaslužio je kuršume, bez obzira ko ih je ispalio na njega.

Devojka ga je užasnuto gledala.

— On... On nije bio takav... — promuća nesigurno.

— Bio je hulja i vi ćete ga zaboraviti. A sada zapamtite: ovu priču ste ispričali meni i nikada više to nikome nećete reći. Vi ništa ne znate i ništa niste pričali Tomiju. Policija i ne zna ništa o njemu. Pravite se gluplji nego što jeste — ljutito joj reče Lun.

— Slušaću vas — reče devojka i pokunji glavu.

— A sada na posao! Radićete dok ne padnete u nesvest. Prvo hoću pregled svih zabeleški i dokumenata koje je imala Agencija. Ako nađete nešto o Smitu i njegovim neprijateljima, odmah mi javite. Svoju grešku otkupite radom — zaključa Lun.

Devojka pođe prema vratima osećajući da je rasterećena nečega što ju je mučilo. Počinjala je da shvata i svoje slepilo u ljubavi. Morala je da prizna samoj sebi da je Tomi bio gangster i pored toga što ga je ona volela.

Lun, koji beše opet ostao sam, nastavi da razmišlja. Sada je imao odgovor na neka pitanja. Trebalo je videti tu čudnu Džoanu Karnej. Pre toga trebalo je nabaviti automobil, kupiti nekoliko potrebnih stvari i stvoriti sredstva za obračune koji će nastati. Uza sve to, morao je posetiti Džejn.

Baš kad je hteo da iziđe, telefon zazvoni. Javljao se Makferson.

— Šta si postigao, Vesli? — upita Lun.

— Ovaj... gospodine Stajron, gospođica Džejn Montegju se dobro oseća. Lekar joj dozvoljava da iziđe iz bolnice i da dolazi na ambulantno lečenje rane. Kuršum je prošao samo kroz mišić na ramenu. Čak će i ožiljak biti neprimetan. To je sve! — izdeklemova Makferson.

— Idem da iznajmim kola, a onda ću doći u bolnicu. Čekaj me tamo — zaključa Lun i spusti slušalicu.

Izlazeći pored Flanari Algren, Lun je potapša po ruci i saže se do blizu njenog uha.

— Sve će biti dobro. Moramo biti čvrsti. Hoćete li biti hrabra sekretarica naše agencije? — šapnu joj tiho.

Ona klimnu glavom i oči joj se napuniše suzama.

— Zaključajte vrata, plaćite do mile volje, a onda se umijte i radite.

Ružno vam stoji kad imate crvene oči — dodade Lun glasno i izide.

IV

Dok su ručali, Džejn je pričala o bolnici u kojoj je bio i Erskin Smit.

— Izgleda da ga policija ozbiljno čuva. Namerno je izabrana soba na osmom spratu bolnice. Pred njom se stalno smenjuju stražari. Čak i kad ga je posetila gospođa Smit, stražar je dugo proveravao njen identitet. Kad sam tražila da ga obiđem, stražar me je motrio kao da ću ga odmah ubiti. Mislim da će bar тамо моћи да се мирно odmori dok mu rana ne zaraste — zaključi Džejn.

— Ne bi bilo prvi put da neko u bolnici bude ubijen pored sveg nadzora i straže. Njegova rana otežava mogućnost da ga sklonimo na sigurno mesto — odgovori Lun zamišljeno.

Neko vreme su ćutali, a tada Makferson izvadi hrpicu papira. Bile su to adrese kuća za izdavanje. Lun je svaku adresu potražio na planu grada i raspitivao se o izgledu i okolini. Jedna adresa ga naročito zainteresovala.

— To je dosta stara i neugledna kuća uz obalu kanala. Pritešnjena je novim zgradama i do nje se dolazi samo kroz prolaze tih zgradurina — objasni Makferson.

— Znači, ima više prilaza? — upita Lun.

— Četiri — odvrati Makferson. — Čak i s onog prljavog kanala bi se moglo ući.

— To je zanimljivo — zaključi Lun. — Da pronademo to mesto.

Lun je bio kupio upotrebljavani ford čiji izgled je bio ne baš lep, ali čiji motor je malo radio i sa svojih dvesta pedeset konjskih snaga mogao da razvije vratolomne brzine. Tim kolima se odvezoše do kanala koji razdvaja Vest Point i Long Island siti. Skrenuvši pored njega, ubrzo stigoše do stare zgrade. Jedno

krilo je bilo naseljeno siromašnim porodicama radnika sa dokova na Ist Riveru, a drugo skoro sasvim prazno. Samo na četvrtom i petom spratu bila su izdata dva stana. Vlasnikov zastupnik ih odvede da razgledaju one bolje prostorije, ali Lun zatraži da vidi podrum.

— Podruma u stvari i nema. Jedan deo služio je kao ulaz za čamce s kanala. Zbog zapuštenosti pregradni zid je popustio i čitav podrum je u vodi — objasni zastupnik.

— Ipak da pogledamo — zatraži Lun.

Niz mračno i vlažno stepenište spustiše se do nekadašnjeg podruma. Dočeka ih smrad truleži, a svetlo jake lampe pokaza da je voda pokrila sve do na dva metra od tavanice. Lun uze lampu iz ruku zastupnika i jaki mlaz svetlosti kliznu po vodi. Na drugom kraju se probijalo dnevno svetlo kroz nekakve glomazne rešetke.

— Kakav je to prolaz? — upita Lun.

— Tuda se dolazilo čamcima — odgovori zastupnik.

— Zar ne mogu lopovi da upadnu s te strane? — pitao je dalje Lun.

— Nikako, molim vas! — odreče zastupnik uplašen da to ne bude razlog odustajanja željenih zakupaca.

— Rešetka je toliko čvrsta da je ne bi probio ni eksploziv. Otvara se samo vitlom odavde.

— Onda je sve u redu — zaključi Lun.

Prihvatiše zakup i platiše za mesec dana unapred. Zastupnik je zadovoljno trljao ruke i uslužno predavao ključeve. Otišao je čim mu se ukazala prilika, kao da se plašio da se novi zakupci ne predomisle.

— A sada na posao — reče Lun smeškajući se. — Ovo će biti dobro sklonište. Nikome ne dajte ovu adresu, jer ćemo naći još jedan apartman za »zvanično« stanovanje. Ovo su samo »radne« prostorije.

— Prilično gadna jazbina — progunda Makferson.

— Pretvorićemo je u sasvim ugodnu tvrđavicu — reče Lun i krenu ka jednoj od boljih prostorija.

Posedaše na prazne sanduke i Lun poče da objašnjava šta sve treba da se uradi. Džejn je dodala nekoliko dobrih predloga, a Makfer-son se naprezao da zapamti šta on mora da obavi. Trebalo je brzo kupiti nameštaj, materijal za električne uređaje, opremu za radionicu i laboratoriju, dva mala i brza motorna čamca i mnogo drugih stvari. Spisku dodadoše i šest kompleta lake gnjuračke opreme sa aparatima za kiseonik. Trebalo je imati opremu i u staroj kući i u automobilu.

— Mislim da će sve ovo koštati toliko da će se naš račun u američkim bankama sasvim istopiti. Zar da u ovim godinama razmišljam hoću li naručiti dobar biftek? — uzdahnu Makfer-son.

— Još i danas je nedirnuta moja uštedevina iz doba kad sam bila profesor na univerzitetu u Čikagu. To jednom treba da se potroši — osmehnu mu se Džejn.

— Znao sam da si srce, draga Džejn. Bez tebe ja bih sa Donaldom sasvim propao — dodade Makfer-son.

Lun se smeškao potpisujući čekove da ih podeli kako bi Džejn, Makfer-son i on sam, svaki za sebe, obavili kupovine i poslove.

Razišli su se žureći svako na svoju stranu. A kad je predveče počela da pristiže povorka automobila i radnika bilo je očito da će se još u toku noći ovaj deo stare zgrade pretvoriti u dobro uređeno i svim stvarima snabdeveno utočište.

Videći da sve teče kako treba Lun je već u dvadeset i jedan sat otišao u svoju već sasvim nameštenu sobu za spavanje. Šapnuo je Džejn da će se povući na dva sata, jer treba da se odmori za jedan noćni poduhvat. Ona samo uzdahnu znajući da bi bilo uzalud predlagati da bar ove noći poštedi samoga sebe.

— Sam i ja ćemo raditi dok sasvim ne spadnemo s nogu — odvratila ona i smešeći se otrča nekud.

Bilo je pravo čudo kako je Lun uspevao da odmah utone u okrepljujući san, ako je smatrao da je to neophodno.

*

Tačno u dvadeset i tri sata bio je budan i brzo se obukao u tamno odelo i sišao do podruma, jer u sobama nije našao nikoga.

Umorni Samjuel Makfer-son je se-deo u jednom od dva motorna čamca, koje je bio dovezao i smestio iza teških rešetki. Sa Njutou kanala dopirao je zvuk brodića koji su promicali. Džejn je stajala na daščanoj platformi i slušala objašnjenja koja joj je mornar davao o tome kako se rukuje ovim čamcima i kako se spolja može pustiti u pogon vitlo za podizanje rešetke.

— Dakle, sve ide kako treba. Ja ću večeras posetiti »Prerija« klub. Ako se ne vratim do jutra, raspitajte se tamo — reče kao da se šali.

— Tako nam i treba. Gospodin se odmorio, pa će da prošeta po ugodnim klubovima! A mi kao dobre bebice: pravo u krevet. Ipak je lepše na brodu. Tamo se zna, milion mu oktopoda, gde mi je mesto. Tamo sam ja dadilja za sve, kapetan Samjuel. A ovde? Izvesni pomoćnik Vesli Bostik — zanovetao je Makfer-son.

Džejn mu se smejala. Lun im mahnu i iziđe prema dvorištu u kome je bio parkirao svoj automobil.

Vozio se prema centru Bruklina, jer se »Prerija« klub nalazio na uglu Roslin trga i Rejbl strita.

Stigao je tačno pred ponoć. Bio je to trenutak kad se menjala boja nepske reklame bara, koja je sada prigušenom ljubičastom bojom slikao forme žena u igri. To je značilo da počinje drugi, golicaviji program kluba. Lun se osmehnu samom se-

bi, jer je odmah našao mesto za parkiranje. On uđe na glavni ulaz.

Vratar i tri uniformisana momka ga pažljivo osmotriše, ali mu hitro otvoriše vrata predvorja. Poslednji momak ga upita:

— Imate li neku rezervaciju?

— Dolazim na sreću. Šta mi preporučujete? — odvrati Lun i gurnu mu u ruku novčanicu od deset dolara.

— Program u dvorani dva je samo za članove kluba, ali za vas. . . — odvrati momak i uslužno zatrepta očima.

— Učinite mi malu uslugu — nastavi Lun zadržavajući bezbrižan izraz čoveka koji traži zabavu. — Otpratite me do nekog slobodnog stola i udesite da me poseti šef sale.

— Mislite na gospodina Slezara?! — skoro preplašenim, ali svakako iznenađenim glasom upita momak.

— Da, baš njega bih hteo da vidim — odgovori Lun.

Kao da je Lunova želja prosto preplašila uniformisanog momka. On se sada ponašao mnogo snishodljivije. Brzo je otvorio vrata lift hola. Svojim ključem je otvorio vrata rezervnog lifta da ovakav gost ne čeka na redovni. Popeše se četiri sprata i momak pokaza ulaz u salu. Dok je Lun ostavljao ogrtač i šešir, momak otrča da nađe sto. Sve je naizgled išlo glatko i Lun se nađe u maloj loži za četiri osobe. Uslužni kelneri ga opkoliše.

Čim je naručio piće, kelneri iziđoše, a pride čovek u crnom večernjem odelu. Njegova svetlosmeđa kosa bila je lako kovrdžava, ali veoma proređena. Levo oko mu je izgledalo manje od desnog.

— Rekli su mi da tražite Slezara — reče posmatrajući Luna, pri čemu se levo oko još više smanji.

— Da, baš to sam hteo. Taj gospodin mi treba — odgovori Lun mirno.

— Ja sam Ol Slezar. Zovu me. . . — htede da objasni šef dvorane.

— Mislim da vas odnekud znam. Čekajte, odmah ću se setiti. . . Ah,

da! Ol Pest¹, poznat i pod nadimkom Srebrni Kolt. Milo mi je što sam vas sreo. Ja sam Osvald Baki — reče Lun sećajući se dana kad se o Slezaru mnogo govorilo i pisalo posle Dilingerove smrti.

— Baki?! . . . To je malo iznenađenje. . . Za mene je čast da vas upoznam — zbunjeno reče Slezar.

Bio je to gangster za koga se verovalo da je čovek čeličnih živaca i da na duši ima najmanje tuce života. Bio je jedan od najboljih strelaca koltom u celom Kentakiju. Na jednom nadmetanju strelaca osvojio je nagradu srebrni kolt. Zbog toga mu je u Kentakiju prikačen nadimak Srebrni kolt.

Eto, takav čovek je sada bio uzbuđen imenom Osvalda Bakija. Lun je znao zašto je upotrebio to ime. Baki je bio tajanstvena ličnost u svetu krupnih krijumčara oružja. Verovalo se da on može prodati i atomsku bombu. A tenkovi, avioni i topovi su bili »sitna« roba za pravog Osvalda Bakija. Smatralo se da je on i »državni« krijumčar oružja, preko koga je Centralna obaveštajna agencija snabdevala svoje agente i čitave tajne armije u zemljama Južne Amerike, Afrike i Azije. Dakle, nije bilo čudo što je gangster Kuga bio impresioniran prisustvom moćnog kralja krijumčara oružja.

— Pridružite mi se, gospodine Slezar. Mislim da je ova tačka programa zaista dobra — reče tobožnji Baki i čim gangster sede počeo da posmatra program.

Na velikom podijumu sličnom pozornici igralo je devet lepotica uskih strukova i upadljivih grudi i bedara. Nekakvim odličnim trikom bilo je postignuto da pod diskretnim svetlom igračice budu u lakim, lepršavim haljinama, ali kad bi se nijansa svetla promenila one bi se našle u minijaturnim »bikini« kostimi-

¹ kuga

ma. Kod sledeće promene nijanse i boje svetla one su ostajale sasvim gole. Sve je to bilo čudni striptiz čarobnica.

— Kako se to postiže? — upita Lun.

— Za vas ne postoji ta naša tajna — spremno reče Pest. — Njihove lepršave haljine su od sasvim prozirne materije, koja sadrži neku hemikaliju. Svetlo određene boje učini ih neprozirnim. Kad se svetlo promeni, naročiti premaz na njihovoj koži daje utisak da su u kostimima, a kad se osvetle na treći način, prozirna materija postaje nevidljiva, a premaz ne deluje.

— Mislio sam da je veština u tome. Ipak vaša tajna je ostala tajna — reče Lun i nasmeja se.

Još nekoliko minuta pratio je program. Namerno nije hteo da kaže Slezaru zašto ga je zvao. Ovaj opet nije hteo da prerano pita.

— Hm... te neprilike sa svedokom... — neodređeno promrmlja Lun. — Trebalo bi da vidim Džoanu. Hoćete li joj reći to?

— Svakako bih učinio sve što želite... Međutim... — počeo Slezar neodlučno.

— Šta »međutim«? Mogu li je videti, ili ne mogu? Meni je svejedno, ali jedna stvar... Mislím da bih mogao da pomognem — prekide ga Lun govoreći tako kao da se već koleba da li da uopšte vidi Tigricu.

— Ona ne želi nikoga da sretne. Vrlo je... hm, rdavo raspoložena. Ali kad sazna da vi... Ja bih otišao da je potražim, ako dozvolite — odgovori Slezar.

Lun bez reči klimnu glavom i gangsteru uputi ravnodušan osmeh, a zatim skrenu pažnju na jednu komičnu tačku programa.

Lun je znao da u ovakvim lokalima postoji neko mesto sa kojeg se neprimećeno može osmotriti svaki kutak dvorane. Znao je da u trenutku kad Džoana bude htela da osmotri čoveka koji je traži mora se upaliti svetlo u dvorani. To se po-

tvrdi nakon deset minuta. Lepa plavuša u muškom odelu i sa crnim cilindrom na glavi najavi malu pauzu radi pozdrava gostima. Devet malopredašnjih igračica, sada obučenih u blistave kostime, izide noseći puna naručja cveća. Jako svetlo ih je pratilo dok su išle od stola do stola i ulazile u lože. Po nekom gostu bi sele na koleno samo jedan tren i poklonile mu nekoliko cvetova, ili lako dodirnule njegovu ruku i takođe dale cveće. Lun primeti da su se dve devojke praćene svetlom zadržale uz njega čitavu minutu.

— Mislila sam da je sam Žan Mare stigao ovamo, ali sada vidim da je to jedan mnogo lepši džentlmen — reče jedna od devojaka i stade uz Luna. Njeno telo ga je dodirivalo.

— Devojke, bile ste divne na pozornici. Kako to postižete? Ne verujem da ste ovozemaljska bića. Vi ste čarobnice! Ne verujem da tako nešto postoji — šalio se Lun.

— Kako da vas uverimo? — reče druga lepotica.

— Ne znam. Predložite same. Možda bih verovao da ste prave samo ako mi date priliku.

— Zna li da na nekim stvarima piše: »ne tumbaj, lomljivo«? — pokušava da bude duhovita jedna od devojaka.

— Znam. Takve stvari se moraju »pakovati« u nešto meko i nežno — odgovori Lun.

— Tema je zanimljiva za razgovor — odvrati devojka.

Lun je znao da to znači ponudu da dođu u društvo i izvuče se obećanjem.

— Dolaziću češće da vidim vaš program. Nadam se da ćemo jednom moći da razgovaramo — reče on gledajući je pravo u oči.

— Zovem se Ana Zenger. Broj mog telefona je pred vama — šapnu devojka i otrča praćena svetlom i onom drugom devojkom.

Lun u mraku opipa mesto na kom je devojka držala ruku na ivici stola. Nađe minijaturnu posetnicu na ko-

joj je bio broj telefona ispod imena A. Zenger. On posetnicu stavi u džepić i dohvati čašu da popije gutljaj lakog i odličnog koktela.

Dok je pušio cigaretu i razmišljao, primeti u polumraku obrise jednog ženskog tela. Njegovu pažnju privuče način hoda. Bio je to hod žene koja to ume da radi. To je sve što se može reći o hodu žena koje su sigurne u sebe i svoju lepotu, a znaju da hodanje može da bude umetnost, prefinjena harmonija tela i pokreta.

Žena se uputi prema Lunovoj loži i zastade. Za njom je išao Slezar. On se postavi između nje i gosta.

— Dozvolite, gospodo Karnej, da vam predstavim gospodina Osvalda Bakija — reče on tiho, ali razgovetno.

Kao da se koleba, Džoana Karnej zastade, a zatim pruži ruku tobožnjem Bakiju.

— Dobro došli u »Preriju« — pozdravi ga ona i sačeka da joj muškarci zajednički pomere i ponude stolicu.

Sela je, malo iskrenula glavu i osmotrila Luna onom velikom sigurnošću vladarke. Malo je zbuni isto tako siguran pogled čoveka koga je tek upoznala. Obično su svi muškarci u njenom prisustvu gubili sigurnost, postajali nesretni i često nehotično izjavili smešne gluposti trudeći se da pokažu elokvenciju i druge svoje vrednosti za koje su verovali da ih imaju. On je sada čekao da se makar malo razbije njena sigurnost. Pri tome ju je posmatrao ne skrivajući da ga njen izgled oduševljava, ali ne tako da je spreman da kleči pred njenom lepoćom, nego tako da kaže škrt kompliment, koji ona želi.

— Smatram da sam večeras domaćica. Zato sam došla da vas sret-nem i pozovem. Kutak za cenjene goste je dva sprata više. Predlažem da se popnemo — reče Tigrica i dalje gledajući lako iskrenute glave.

— Da sam znao kako izgledate, ne bih došao — reče Lun.

Pokretne Džoanine obrve se upitno podigoše. Namerno nije ništa rekla. Čekala je da on objasni.

— Dozvoljavate li mi da pogledam svoj posao šefa dvorane? Za to me dobro plaćaju — upade Slezar i sam u neprilici zbog reči tobožnjeg kralja krijumčara oružja.

Džoana klimnu glavom.

— Nadam se da ćemo se opet videti, gospodine Srebrni — odvrati veselo Lun.

Slezaru zadrhta kapak levog oka, ali on se samo lako pokloni i reče da mu je bilo milo što je sreo tako važnog gosta, a zatim žurno ode preko dvorane.

Njih dvoje ostadoše sami.

— Dakle? — upita neodređeno Džoana Karnej.

— Prihvatam sa zadovoljstvom — odgovori Lun lukavo vraćajući se na njen predlog o odlasku u »kutak za cenjene goste«.

Znao je da ulazi u tigrovu krletku, ali zbog toga je bio i došao. Tigrica ustade dajući znak da mogu da krenu. Lun izmače njenu stolicu i pode pored nje.

Prodoše kroz uska vrata iza kojih su bila dva robusna momka, očito naoružani čuvari ovog prolaza. Stupiše u uski hodnik koji je vodio samo do lifta. Nije bilo drugih vrata. Džoana izvadi mali ključ i otključa bravu lifta, a zatim se izmače i pre-pusti gostu da otvori i prvi uđe.

Pošto se popeše dva sprata, što je značilo da se sada nalaze na šestom, nadoše se u neobično luksuznom apartmanu.

— Ovo je moj privatni stan. U nje-ga niko živ ne može ući, niti izići, ako ja to ne dopustim — reče Džoana širokim pokretom pokazujući oko sebe.

— Zvuči kao pretnja, a ja bih hteo da odavde uopšte ne mogu izići i da drugi zatočenik ovog tigrovskog kaveza bude sama Tigrica — odvrati Lun i mirno pode napred.

— Osećajte se komotno. Ako vas stežu cipele, bacite ih do vraga kud

hoćete. Možete skinuti tu kravatu i sako. Svih pića imate tamo u baru. Pogledajte ploče, gledajte televiziju i uopšte, budite gost. Pravi džentlmen se poznaje tek kad mu je sve dopušteno — objasni Džoana skinuvši cipele sa visokim potpeticama i bacivši ih tako da odleteše u ugao i zapadoše pod široki kauč.

Lun oseti da je apartman pregrejan. Popusti kravatu i razmisli o tome da li da skine sako. Znao je da Džoana govori istinu o tome da se odavde ne može izići bez njene dozvole. Zato skide sako, priđe baru i otvori frižider da potraži kakvo osvežavajuće piće. Nađe već napravljenu mešavinu narandžinog soka i alkohola. Dodade malo alkohola i dosta negazirane mineralne vode, pa se spusti u široku naslonjaču. Za to vreme je Džoana bila u drugoj sobi. Kad se pojavila, bila je u tankoj tunici od bele svile. Njen izgled ga potseti na istoriju vrhunca slave i bogatstva Rima u starom veku.

— Mora da je tako izgledala najlepša Rimljanka.

Džoana se smešila prelazeći bosa preko mekog i najmanje tri inča debelog tepiha. Ona dohvati veliku Lunovu čašu i otpi iz nje.

— Odlično, gospodine Stajron — reče ona i prikupi kraj tunike da je ne sapliće dok ide ka vratima prolaza do kupatila.

— Ne priznajte da sam Osvald Baki? — mirno upita Lun gledajući za njom.

Bio je ipak iznenađen što mu trik sa imenom Bakija nije uspeo. Znao je i da mu preči opasnost, ali ne i kakva.

— Primetila sam vašu fotografiju u novinama. Znao da sam morala da čitam sve te neprijatne stvari iz novina. Ja, ipak nisam priglupa kao Slezar — odvrati Džoana i iziđe.

Nije zatvorila ni vrata od prolaza ni ona od kupatila. Čulo se kako pušta tuš i pevuši. Kad prestade šištanje i pljuskanje vode, ona pozva:

— Gospodine Stajron, molim vas zatvorite oči, ili se okrenite. Zaboravila sam da ponesem sve što mi treba, pa ne mogu da se obučem.

— Slušam! — odgovori Lun i okrenu se, ali primeti da se baš vrata prolaza od kupatila vide u ogledalu iza boca sobnog bara.

U tom momentu se pojavi Džoana i on je vide u ogledalu. Znao je da za nju položaj ogledala nije tajna i da je sve to jedna smišljena igra. Ali samo nenormalan muškarac bi mogao biti ravnodušan u ovom trenutku. Njeno telo je bilo čaroban prizor. Ona je znala da ima »sve i devet puta više«, a umela je da to pokaže. Dozvolila je da Lun u ogledalu vidi samo nekoliko trenutaka, a zatim je zamahnula platnom tunike i vešto se skrila dok ne pređe do svoje spavaće sobe.

Vratila se obučena u nekakvu haljinu koja je bila kombinacija tunike i sobne haljine. Načinjena od meke i penaste žute tkanine, haljina se pripijala uz njeno telo i pokazivala da mu lepotu ne samo ne skrivaju komadi veša, nego da mu nisu ni potrebni.

Sela je na široki kauč naspram Luna. Našla se u polumraku, ali joj je glava bila dovoljno osvetljena.

— Naspite čaše one vaše mešavine, pa primaknite fotelju da pričamo — reče ona privlačeći ka kauču stočić sa priborom za pušenje.

Lun napravi pun bokal napitka i ubaci nekoliko kocki leda, pa sa čašama sve donese na stočić kod Džoeane. Primače fotelju i udobno se namesti, a zatim počne da osmatra iza zovnu ženu.

Ona je tek bila izašla iz kupatila i lice joj je bilo bez šminke. Tek sad je bilo pravo zadovoljstvo gledati njene pokretne obrve, velike i pravim, dugim trepavicama osenčene oči, sveža i savršeno izvajana usta, a uz sve to nedostižno baršunastu i zdravu kožu. Na levoj jagodici imala je taman mladež veličine koja pristaje na tom mestu.

— Pričajte mi o razlogu posete, gospodine Stajron — reče ona iznenada.

— Znao sam da u svakoj velikoj čorbi kao neophodan začin spadaju jedna ili više lepih žena. Ali vi niste od tih. Vi ste ona koja sprema čorbu — poče Lun.

— Varate se, gospodine Stajron. Mislim da ste vi detektiv, koga je za kompanjona uzeo jadni Grant. Nisam umešana u sva ta ubistva — odgovori Tigrica.

— Pričajte mi o sebi, o tome šta se to događa sa Smitom i čemu sva ta ubistva — reče Lun.

— Pre svega mogu vam reći da ste bili neoprezni. Bilo bi mi najlakše da zauvek nestanete, a vi ste mi to omogućili dolaskom ovamo. Međutim, svidate mi se i mislim da treba da razgovaramo — reče Džona Karnej i promeni položaj na kauču.

Otvor na njenoj haljini se pomeri i otkri deo grudi. Ona ga ne popravi, nego se zagleda u cigaretu.

— Ispričajte mi svoju priču. Zbog nje sam došao — reče Lun.

— Od čega vam je kosa prerano posrebrena? — upita Džona Karnej.

— Od žena koje uvek govore ono što ih ne pitam — odvrati Lun.

Čelo mu se malo nabora, a pogled postade malo tvrd.

— Već dva puta ste večeras rekli nešto zbog čega bih drugom muškarcu opalila šamar i izgrebla mu oči. A od vas mi to ne smeta. Čak volim da vas izazivam. Ne znam zašto... Možda zbog toga što se pred vama osećam kao devojčica... Mislim na osećanja radosti što sam žena... što nešto želim... uzbuđujem se zbog nečega — poče ona zamišljeno.

— Vi ste lepa žena. Verujte mi na reč i da za neko vreme stavimo tačku na sve osim vaše priče o zapletu sa mojim klijentom Smitom — prekide je Lun.

— Biću poslušna — prihvati Džona Karnej i obgrli svoja kolena. — Sve je jednostavno. Udala sam se za čoveka koji nije mogao da vlada

mojom ličnošću. Klečao je pred mojim nogama i slušao svaku želju... Nije vredelo. Rastali smo se. Trebalo je živeti, jer smo potrošili mnogo novaca, pa nije imalo smisla tražiti da me izdržava. Umela sam da igram. Najlakše je bilo sa svlačenjem. Umela sam to da radim.

Ona prekide priču i uključi gramofon. Stavi ploču uz koju poče da igra. Lun je zapanjeno gledao. Pravila je pokrete kao da skida odeću. Opet igrala, smešila se kao da je sama s muzikom na celom svetu. Zatim je skidala svoju žutu haljinu, okrenula se tako da platno leprša oko nje i odmakla se u tamni ugao. Tamo se opet brzo obukla.

— Od takve igre se moglo živeti — ozbiljno reče Lun.

— Dakle, nisam morala da brinem o novcu. Ali htela sam da ga imam mnogo. Jedan prijatelj, koji više nije živ, rekao mi je da bogataš Kunt Singleton ima u svojoj kasi pola miliona dolara. Sve se dogodilo kako je svedočio Smit — nastavi ona.

— Opili ste ga i uzeli mu ključeve, a vaš prijatelj je ukrao novac? — upita Lun.

— Sasvim tačno. Od tog novca sam kupila »Preriju«. Sada sam vlasnica dobrog biznisa i priči bi bio kraj, jer je Singleton izjavio da se krađa dogodila, ali da su nekako dodate dve nule pravom iznosu gubitka. Rekao je da mu je nestalo samo pet hiljada. Čak mi je javio da nikako ne priznam ništa o onim ključevima. Poslušala sam i shvatila da se bogataš zaljubio u mene. Viđali smo se i posle toga. Sretnemo se i sada. On je pristao čovek.

— Iza vaše priče slutim da vi niste pripremili uklanjanje svedoka — upade Lun.

— Tačno! Veruje se da sam ja kriva, jer ako nestane i Smit, nema nikakvog izgleda da budem osuđena za učešće u krađi ni onih pet hiljada. I ja ne znam kako da se opravdam. Toliko ljudi je poginulo, a ja se osećam kao žrtva. To je sve — završi

Tigrica i oslonivši glavu na kolena zagleda se u tobožnjeg Ralfa Stajrona.

— Čudno — reče Lun.

Razmišljao je o svemu, jer je imao osećaj da ova žena ne laže. Ona prekidala njegove misli rečima:

— Toliko sam uznemirena i zabrinuta. Želim da se napijem i da sa vama pričam o nečem drugom... Možda da igramo, ili da samo slušamo muziku... Ne želim da budem sama!

— Toliko čuvara je oko nas — reče Lun.

— Vi ne znate kako je sam čovek koji ima mnogo čuvara — reče ona na to i uzdahnu.

Ustade i ode do bara. Napravi jak koktel i donese dve čaše. Jednu pruži Lunu, a iz druge otpi, pa opet se de na svoje mesto.

Lun ju je gledao u oči. Ona nije skretala pogled. Osećala je da ovaj čovek vlada nad njom i to joj je gođilo. Prvi put je osetila muškarca u kome ima snage ličnosti toliko da ona podrhtava od toga.

Treba da se smirite... Sve će biti kako mora... Vi se samo opustite i smirite... Samo tako će se ispuniti sve što želite... Vi ćete mi reći sve... To je najbolje... Budite mirni i mislite samo na istinu... Lun je znao tajne hipnoze bolje od mnogih slavnihi hipnotizera. Istina, sve se u njemu bunilo kad je morao da se posluži tom svojom sposobnošću. Ali sada je trebalo otkriti istinu o zločincima i pokušavao je da hipnotiše ženu za koju je postojala sumnja da je vođa velike gangsterske bande. Ipak je sumnjao u uspeh, jer je Džoana Karnej bila ličnost suviše velike snage. Hipnoza nad njom je bila moguća samo ako ona želi da se pokorava.

A ona je to želela. Prijatno joj je bilo da sluša taj umirujući muški glas i da gleda u te magnetične, tamnoplave oči. Ona je osećala da se stvara kontakt između njih dvoje.

Džoana je želela da joj se taj muškarac približi na bilo koji način.

— Vi ćete mi sve reći... Odgovorajte na pitanja... Ko je vođa vaše bande? — govorio je i pitao Lun.

— Batalja... Neznam ko je to...

— Šta je tvoja uloga?

— Ja vodim sve...

— Šta sve vodiš?

— Klubove... kockarnicu... intimne podatke...

— Kakvi su to podaci?

— Ljudi skupljaju sve što nekoga kompromituje.

— Zbog ucene?

— Mnogo ucena...

— Ko je Batalja?

— Nikad ga nisam videla.

— Kako saradujete?

— On šalje magnetofonsku traku na kojoj je sve snimljeno i ja slušam naređenja.

— Kako ti šalje trake?

— Poštom, preporučeno i sa raznih strana.

— Kako mu predaješ novac?

— Ne predajem ga...

— Šta biva s novcem?

— Plaćam ljude, šaljem na ime dugova... Kupujemo kuće i prodajemo ih... Zamršeni poslovi idu tako da jedan deo novca odlazi i niko ne zna kuda...

— Jesi li pokušala da saznaš?

— Nekoliko puta. Ljudi koji su mi pomagali odmah su ubijeni, a ja sam dobila preteću poruku.

— Od Batalje?

— Da... Kaže da će me politi vitriolom i da ću postati rugoba... Nisam se usudila više...

— Zar nisi dobila i naloge da ukloniš svedoke?

— Nisam...

— Ko ih je uklonio?

— Batalja je poslao traku na kojoj su uputstva kako da se držim. Sa trake sam čula i to da će svedoci nestati bez mog učešća...

— Čiji su bili ljudi u poslednjem napadu?

— Nijednog ne znam... Nisu ih nikad videli ni moji momci...

— Šta se priča o tim napadačima?
— Oni su došli iz Čikaga i Kalifornije. . .
— Kako se može otkriti Batalja
— Ne može. . . Ne znam kako može. . .

Lun je osećao kako mu znoj počinje da curi sa čela. Prekide hipnozu.

— Kao da sam bila zadremala. . . Neverovatno! . . . To mi se ne događa — reče Džoana.

— Umorna si. Treba da spavaš — reče Lun i ustade.

Obuče sako i popravi kravatu. Džoana ga je pogledala čudnim pogledom.

— Zaista sam umorna — reče i pokuša da se osmehne. — Otpratiću vas i otići da spavam.

Ne četvrtom spratu Džoana dade znak čuvarima da ne ometaju odlazak gosta, a zatim se vrati. Još dok se pela liftom navali potreba da zaplače. Suze joj pođoše i ona zajeca. Sruši se na kauč i nastavi da plače, ali to nije bio plač tuge i straha, nego nekakav plač olakšanja i umora.

»To mi se nikad nije događalo«, pomisli ona i poče da razmišlja o detektivu Stajronu. Mašta joj odluta u lavirint kombinacija i scena. Svuda je videla detektiva i sebe.

»Šta se to događa sa mnom?«, pitala se nemoćna da odgovori. Polako je tonula u san.

V

Nekoliko puta u toku dana Erskin Smit je probao da li može da se kreće. Rana u desni kuk nije bila zahvatila kost i nije mu pričinjavala mnogo teškoća. Do večeri nekoliko puta je tonuo u san, ali kad bi se probudio nije mogao da se oslobodi misli.

Meseci straha i skrivanja pokolebaju i hrabre ljude. Erskin Smit je bio hrabar, ali i on je teško podnosio stalno očekivanje da bude ubijen. Sada je razmišljao o tome kada i kako će gangsteri opet pokušati da

ga ubiju. Mogao je da sumnja u bolničarke i lekare, pa čak i u policajca koji ga je čuvao.

Predveče ga je posetila žena.

— Opet si došla, Pet — reče Smit.

— Oh, Erskine, kako bih mogla da ne dođem? Tako sam zabrinuta i smušena. . . Je li ti bolje? — čavrljala je Patricija Smit.

— Smiri se i ne brini. Sada me čuva stalna straža i ovde na osmom spratu. . . Ne treba da brineš. Uskoro će i to suđenje i posle toga niko neće imati interesa da me progoni — smirivao ju je Erskin.

— Ipak. . . Ovde si zaštićen, ali svi znaju da si u bolnici. Najviše bih volela da nekud otputujemo i da se skrijemo tako da samo policija zna to mesto — nastavi Patricija.

Trudila se da se osmehuje i da bude prijatna i nežna, ali sve je to ispadalo mučno. Iz nje su prosto zračili strah, zabrinutost i nemir. Nehotično je kršila ruka, pa pokušavala da to skrije.

— Pat, moraš biti hrabra. Čim padne mrak biću premešten u jednu drugu sobu i upisan pod novim imenom. To je na levom krilu zgrade. Biće objavljeno da sam otpušten iz bolnice i do suđenja pod stalnom brigom policije — objasni joj Erskin.

Otišla je malo utešena njegovim prividnim mirom.

Čim je pao mrak došla su dva policajca obučena u bolničarska odeća. On ih je već poznavao. Rekli su mu da će ga preseliti pokrivenog na bolničkim kolicima. Legao je na kolica i policajci ga prekriše čaršavom. Gurali su ga tihim hodnicima i uskoro zastadoše. Jedna vrata lupnuše i policajac skide čaršav.

— Ovde su dve sobe. U ovu se stiže samo kroz drugu u kojoj će se stalno nalaziti po jedan stražar. Sada ste u sigurnosti — reče policajac.

Erskin se spusti na krevet, koji je bio postavljen tako da je gledao na prozor. Video je svetla zgrada na drugoj strani široke ulice. To je razbijalo dosadu. Nekoliko knjiga i ča-

sopisa bilo je na polici uz krevet. Erskin pokrenu ručicu za uzdizanje onog dela kreveta na kome se nalazi jastuk. Mehanizam nečujno podiže uzglavlje.

Policijci iziđoše. Jedan ostade u sobi ispred njegove, a drugi odgura bolnička kolica.

Erskin oseti olakšanje. Ugasi svetlo i pokuša da spava. Bilo je suviše rano za čvrst san i on se probudi posle lakog dremeža. Opet upali stonu lampu i dohvati jedan časopis. Listao je stranice i razgledao fotografije i crteže. Tek poneki potpis ili člančić bi pročitao, a zatim je prestajao i gledao u zgrade koje su se videle s druge strane ulice. Osmehnu se videći kako neka mlada žena počinje da se svlači. Setila se da zavesa nije spuštена tek kad je trebalo da uzme noćnu košulju.

Neki prozori bili su sasvim u mraku, a na nekoliko zgrada su treperila slova neonskih reklama. Nehotično ih je čitao.

U jednom trenutku začu se prasak stakla i Erskinov časopis odlete kao da ga je neko udario. On se brzo prevrnu i skliznu na pod. Brzo pruži ruku i ugasi stonu lampu. Još dok je lampa svetlela on vide rupicu na jastuku. I sada mu je bilo jasno. Neko je pucao na njega iz zgrada na drugoj strani ulice.

Vrata se otvoriše i stražar utrča.

— Šta se događa? — upita zapanjeno.

— Pucali su na mene. Ne palite svetlo — odgovori Erskin.

Mozak mu je grozničavo radio. On pruži ruku i ispod jastuka izvuče revolver, koji mu je policija bila ostavila za ličnu zaštitu. Polako ustade. Kuk ga je boleo, ali je mogao da hoda.

Stražar je navlačio zavesu i spuštao zastor od metalnih pantljika. Erskin mu se primače i snažno uzmahnu revolverom. Stražar bezglasno pade.

— Ne verujem ja vama. Koja hiljada dolara i svi vi ste spremni da me

predate — gundao je svlačeći bolnički ogrtač sa onesvešćenog policajca.

Erskin uze i belu kapu iz stražareve sobe, a zatim sa rukom na revolveru stavljenom u džep ogrtača počeo polako da ide hodnikom. Side liftom do prizemlja i prođe pored dežurne bolničarke iza prijemnog pulta. Ona je čitala novine i samo za trenutak baci pogled na Smita, a zatim nastavi da čita. On pođe ka garderobi i skide bolnički ogrtač. Dežurna je i dalje čitala i samo ispruži ruku da primi kartončić, koji je očekivala. Bilo je ustaljeno da dežurna primi kartončić i gurne ga u automat za upisivanje vremena izlaska.

Smit je bio već kod vrata kad ona uzviknu:

— Hej vi tamo! Niste se upisali!

Smit se nije ni okrenuo. Žurno iziđe i skrenu desno. Dežurna slegnu ramenima, jer je mislila da je čovek jednostavno zaboravio da obeleži svoj karton. To je išlo na njegovu štetu.

Za to vreme, Erskin Smit je tražio taksi. Jedan slobodan naiđe i on mu dade adresu svog stana. Kad stigoše, Smit mu reče da sačeka.

Trgnuta iz sna Patricija Smit je preplašeno gledala u izmučeno lice svog muža, koji ju je blago probudio.

— Sve je u redu. Pat, treba da uzmem nešto stvari. Od sada ću se sam skrivati — objasni Erskin i otrča u kupatilo.

Patricija dođe za njim. Gledala je kako makazama prvo ošiša negovane brkove, a zatim ih sasvim obrija. Pređe i preko lica i zapljusnu se vodom.

— Potraži mi one polutamne naočare — zamoli Patriciju.

Ona se brzo vrati dok je on završavao oblačenje. Smit stavi naočare i zagleda se u ogledalo. Obrija ni brkovi i naočare behu mu znatno izmenuli lik.

— Pat, draga, šta ćemo činiti? Us-

koro ćeš biti bez novaca — reče on tužno.

— Ne misli o tome. Uzmi ovih tri stotine dolara. Ja sam juče istavila ček. Sa dve stotine preostalih dolara ja mogu živeti dok ti počneš da radiš. Imam i nešto nakita, sam znaš — odvrati Patricija i gurnu mu u džep svežanj novčanica.

On je poljubi. Stajali su tako zagrljeni nekoliko trenutaka, a tada se Erskin trže.

— Ja samo mislim o sebi. Kad me ne nađu, poslužiće se tobom. Ne mogu te ostaviti. Moraš poći i ti — reče iznenada promenivši odluku.

— Tako sam srećna. Mislim da ćemo zajedno biti hrabriji. Poneću i svoj mali revolver, iako bih se jedva usudila da pucam iz njega — reče ona užurbano.

Kao da nije više imala četrdeset i pet godina, kretala se brzo, nabacala je haljine i potrebne stvari u kofler. Erskin je svoj već bio spremio. Ona ih uze oba, jer primeti da se on s mukom saginje da dohvati ručicu.

— Hajdemo dragi! — reče ona i ponese kofere.

On iziđe za njom i zaključa vrata. Smestiše se u taksi i Smit pomeri pregradno staklo.

— Vozite nas do naselja Kader Menar — reče Smit i zavalj se u sedište.

Patricija se privi uz njega. On joj obgrli rame i šapnu:

— Jači smo zajedno.

— Oh, jesmo Ers, jesmo — odvrati ona i tiho zajeca.

On ju je milovao dok se taksi probijao ka istoku Long Ajlenda.

*

U devet časova radio je u vestima javljao da je izvršen novi pokušaj ubistva svedoka Erskina Smita i da je ovaj nestao. Lun se brzo spremi i potraži Džejn i Makfersona u njihovim sobama. Ispriča im šta je čuo i zaključa:

— Moramo ga pronaći. Smit je sada u još većoj neprilici.

— A kako bismo to mogli? On će se skrivati sve do suđenja — reče Džejn.

— On će se javiti agenciji. Skrivaće adresu, ali će se javiti — reče Lun. — Poneko od nas će stalno dežurati tamo.

Pola sata kasnije on je bio u agenciji.

Flanari Algren ga pozdravi pokušavajući da ostane u senci, ali on primeti da je dobila kolutove oko očiju i da joj je pogled umoran.

— Da li se ko javio? — upita Lun.

— Jedan muškarac vas je tražio, ali nije hteo da kaže ime. Posle toga se javljao inspektor Kepot. Molio je da mu se javite — odgovori Flanari.

Lun potraži vezu sa inspektorom Kepotom i odmah je dobi. Inspektor je pitao da li agencija zna nešto o Erskinu Smitu.

— Sada su napadi prešli svaku meru. Na njega je pucano iz precizne puške sa dogledom. Niko nije čuo pucnjeve i zato verujemo da se radi o prigušivaču. Našli smo trag na krovu zgrade — pričao je inspektor.

— Nije nam se javio — kratko reče Lun.

— Gospodine Stajron, moramo ga efikasno zaštititi. Sada je nestala i gospođa Smit. Uspeli smo samo da saznamo da ih je jedan taksi odvezao do naselja Kader Menar. Nadam se da ćete nam pomoći — reče inspektor.

— Svakako, gospodine inspektore, svakako! — odgovori Lun. — Molim vas samo za jedno mišljenje.

— Kažite, gospodine Stajron.

— Kako je moguće da su napadači saznali u kojoj je sobi smešten Smit?

— To istražujemo.

— Mogu li računati na sasvim sužen krug onih koji znaju nešto o Smitu, ako ga pronađemo?

— Razume se. To je neophodno. Ovaj zadnji napad nas je poučio.

Svako obaveštenje koje dobijemo od vas zadržaću samo za sebe. Tako ćemo isključiti svaku mogućnost da to »procuri«. Ali šta je sa vašom sekretaricom? — upita inspektor.

— Nije znala ko je Tomi Kroumer. Sada je shvatila i to je muči — odgovori Lun.

— Da li ćete i u agenciji suziti krug onih koji će znati gde se Smit krije? — pitao je dalje inspektor.

Lun shvati da on cilja na Flanari Algren.

— Služiću se direktnim telefonom. Devojka nije sumnjiva; ali je naivna i brbljiva. Ona neće saznati ništa važno — reče Lun.

— Onda se nadam da ćete me brzo obradovati vešću da je Smit u sigurnosti — reče inspektor.

— Nadajmo se — zaključi Lun.

Tek što je završio razgovor direktni telefon opet zazvoni.

— Je li to gospodin Stajron? — upita glas koji Lun poznade.

— Ovde sam. Znam sa kim govorim. Jeste li dobro? — upita Lun.

— Nadam se da niste više u blizini Kader Manera.

— Otkud znate da sam bio tamo?

— Policija istražuje.

— Nije važno gde sam, ali neće me naći. Dobro je što znam da traže.

— Imate li kakvih teškoća? — upita Lun.

— Skoro nemam. Rana je počela da se smiruje, iako sam je povređivao — odgovori Smit.

— Onda je sve u redu. Nikome ne javljajte mesto gde se skrivate.

— Ni vama?

— Nikome, bar za koji dan. Možete li me svakog dana pozvati telefonom?

— Mogu. Najbolje je oko dvadeset časova, jer je tada dovoljno mračno i lako odem do javne govornice.

— Čuvajte se, Smit. Uspećemo — zaključi Lun.

— Ne znam zašto, ali imam poverenja u vas, Gospodine Stajron. Ono

veće sam video kako se borite. Pozdrav vama i gospođici Montegju. Poseban pozdrav vašem pomoćniku tobdžiji — odvrati već pouzdanim glasom Smit.

Lun se smešio zadovoljno. U njegovoj glavi se rađao novi plan. Zato krenu k vratima da vidi da li je stigao Makferson, koga je bio poslao da iznajmi još jedna kola.

Ugleda ga kako sedi preko puta Flanari. Nešto joj je pričao a ona se smejala.

— Dodi k meni, Vesli — pozva Lun.

— Tako mi sto svitanja, ja nemam sreće. Baš sam uspeo da nasmejem ovu devojku — reče Makferson i namignu na Flanari.

— Ne zaboravite šta mi ispričate šta je bilo tamo u Nebraski — reče devojka.

Oduševljeno je gledala za glomaznim i simpatičnim čovekom. Nije nikada bila susrela čoveka toliko vedrog i toliko snažnog. A ona je odnekud volela ljudsku snagu.

*

Lun je stajao nad stolom i gledao raširen plan Njujorka. Prst mu se zaustavi u levom uglu daleko od naselja.

— Pogledaj, Vesli — počne Lun. — Ovde je Totenvil na krajnjem rtu ostrva. Na zavoju Artur Kila iznad Šaurana su močvare.

— Jednom sam uplovio kroz Artur Kil do Kričvila — odgovori Makferson.

— Odlično! — obradova se Lun.

— Idi tamo i nađi neki brodić. Kupi ga i usidri uz močvaru. Osiguraj ga vrećama peska i prenesi opremu za gnjuranje za dvoje. Ja ću nabaviti dve puške.

— Znači da će biti šale! — uskliknu Makferson.

— To će biti naša tvrđavica — reče Lun i nastavi da mu izlaže svoj plan.

— Hoću li makar na tom brodiću moći da se ponašam kao mornar? — upita Makferson.

— Možeš, ali bez psovki! — našali se Lun.

— Pa u čemu će onda biti to moje mornarsko zadovoljstvo? — tobože ožalošćeno odvrati Makferson.

Nastaviše dogovor još četvrt sata, a tada Makferson žurno iziđe. Pro-lazeći pored Flanari on je pomilova po licu.

— Ono o Vajomingu ću pričati kad se vratim — reče namignuvši joj.

— Govorili ste o Nebraski!? — začuđeno primeti devojka.

— Da... ovaj... Vajoming je severno od Nebraske, a priča se završava tamo — popravi sa Makferson. — Vajoming je zapadno, a ne na severu — opet ga uhvati devojka.

— Je li moguće!? Možda je baš tako. Morali biste mi pomoći malo iz geografije — odvrati Makferson.

— Nabavite globus i kartu — reče devojka.

— Više bih voleo da zamislim da ste vi globus, a ja da potražim gde su kontinenti — reče mornar i umaće kroz vrata.

Flanari se smejala i vrtela glavom. Zamišljala je dalje njegovu šalu. Ako bi ona bila globus, glava bi bila na severnom, a noge na južnom polu. Gde li bi tu bili kontinenti? Na tu misao ona malo pocrvene, ali ne izdrža da se ne smeje.

Lun iznenada otvori vrata.

Šta je toliko smešno? — upita on devojku.

— Gospodin Vesli je rekao nešto... Kaže da zamislim da sam globus... — promuca devojka.

— Njemu padaju na pamet čudne ideje — odvrati Lun i iziđe.

VI

Iznenadivalo je već i to što se zbrka starih, nejednakih zgrada starog Njujorka održala tu blizu Osamdeset treće ulice i Pete avenije, na či-

jem sastavu je Metropoliten muzej umetnosti. Međutim, Luna je začudilo što se stan milionera Kunta Singltona nalazi u staroj, neuglednoj kući. Mučno se probijao kroz uske i krivudave stare ulice s osećanjem da se odjednom našao u sasvim drugom gradu.

Bilo je osamnaest časova, vreme koje je Lun izabrao kao pogodno za posetu. Zvonio je dugo i uporno. Vrata širokog ulaza su se samo odškrinula. Videlo se da ih drži veliki lanac za sigurnost.

— Šta tražite? — prilično neuljudno je pitao krupan čovek rošavog lica i preterano velikih ušiju.

— Ovde je stan gospodina Singltona. Tražim njega — mirno odgovori Lun.

— On ovde ne prima. Možete ga videti samo ako ste se dogovorili, ali i tada u njegovom klubu — odgovori ljudeškara i htjede da zatvori kapiju.

— Čekajte, čoveče! — uzviknu Lun. — Radi se o hitnoj stvari. Gospodin Singleton vam neće oprostiti glupost.

— Mislim da mi se ne sviđate i da bi bilo najpametnije da se izgubite — odgovori ljutito čovek iza kapije.

— Uveravam vas da ću vam razbiti prljavu njušku, čim se dogovorim s Kuntom — namerno ga je izazivao Lun. — Vucite se unutra i javite Kuntu da ga traži Detektiv Stajron zbog izvesnog Erskina Smita.

— Slušajte, detektivčiću! Horasu Mingusu još niko nije rekao nešto tako bezobrazno! Udite! — kipeći od besa vikao je grdosija skidajući lanac s vrata kapije.

Lun mirno uđe i brzim pogledom osmotri armiranim staklom pokri-veno dvorište. Kroz staklo je prolazilo vrlo malo svetla, jer je bilo zasuto čađu i prašinom, koja se godinama slagala između nosača i okvira staklenih ploča.

Mingus se izmakao pet ili šest stopa i zauzeo stav čoveka koji će napasti.

— Gde ću naći Singltona? — upita Lun.

— Prvo ćete mi objasniti ono o »razbijanju njuške« — odgovori ljudskara i prepriči put Lunu.

Bio je obučen u skupo, ali neuredno održavano tamnomodro odelo. Njegov preterano snažni vrat je gušila prugasta svilena košulja. Kravata mu je bila drečeca i ružna, a padala je iza zakopčanog sakoa. Noge u širokim cipelama podsećale su na stubove podmetnute pod glomazan valjak. Bilo je nezamislivo tući se sa čovekom teškim dvesta pedeset funti, čije pesnice su podsećale na odrezan govedi but.

— No, o čemu se radi, bebice? — izazivao ga je dalje Lun.

Rošava udubljenja na Mingusovom licu se nališe modrom krvlju i pesnice se podigoše. Lun je to i tražio. Razbešnjeni neprijatelj je opasan zbog spremnosti da se upusti u borbu na život i smrt, ali je zato manje sposoban da bude oprezan i lukav.

Kao razbesneli nosorog, Mingus jurnu na Luna. Njegov udarac zakači samo levo Lunovo rame, čija desna ruka pogodi napadača i vrat ispod levog uha.

— Rastrgnuću! . . . Baciću te na đubre! — zaurla Mingus i opet zamahnu.

Lun ovoga puta nije izbegavao sudar. Samo se saže i obe pesnice sjuri džinu pod grudni koš. Ovaj počeo da zeva mlatarajući rukama. Preneraženo je uzmicao pokušavajući da se zaštiti od munjevitih udaraca. Mingus tada kleče i skupi se u klupko. Sakama je bio pokrio potiljak glave spuštene među kolena tako da je čelom skoro dodirivao zemlju. Leđa su mu bila izdignuta i očito stegnuta u očekivanju udaraca.

— Dakle, Mingus? Hoćeš li pozvati svoga gazdu? — pitao je Lun.

On nije shvatio da razjareni džin u ovom položaju traži trenutak predaha. Bilo je to, lukavstvo koje srećemo kod mnogih životinja. Min-

gus je dahtao već svestan da ga Lun neće udariti dok kleči tako sklupčan.

Bilo je pravo čudo kako se ta telesina hitro pokrenula i bacila napred. Mingus je uspeo da dohvati Lunov ogrtač, a trenutak kasnije njih dvojica se nadoše stegnuti u koštac.

— Sada ću ti pokazati! — zareža Mingus i snažni zubi mu se ukazali.

Zagrljaj je bio strašan, jer je Mingus bio čovek koji je mogao smrviti rebra protivniku. Ali on nije poznavao Lunov udarac čelom. Jedva dišući, Lun se previ unazad, kao da je sasvim slomljen. Velike Mingusove usne se razvukoše i iskriviše od zadovoljstva. Ali tada mu se učini da u Lunovom telu nešto eksplodira i da je pogodoeno udarcem struje. Taj osećaj prenet na Mingusove ruke pretvori se u eksploziju u njegovoj glavi. Lunovo čelo pogodi mu nos i oči. Hrskavica se zdrobi, a ruke nehотиčno podoše k licu. Lun udahnu nekoliko puta, jer se već gušio, a zatim opet počeo da udara džina dobro upućenim udarcima. Mingus se s mukom održavao na nogama.

— Tinjzo! Šta se to događa? Hej vi! Ruke uvis! — viknu neko iza Lunovih leđa.

Taj trenutak Mingus iskoristi i ruka mu polete pod pazuhu. Izvuče revolver i pođe k Lunu.

— Ubiću te, njuškalo! — prokrklja sav obliven krvlju i suzama.

— Tinjzo! Ostavi oružje! — viknu nepoznati.

Lun se na trenutak bio okrenuo i ugledao visokog čoveka. Pomisli da je pridošlica po liku i držanju »malo oštećeni Gari Kuper«. Neko je bio izrekao taj opis Kunta Singltona i sada je Lun znao ko drži revolver u ruci i stoji tu iza njegovih leđa. Strahovao je da li će krastavi poslušati Singltona te je bio spreman da se baci u stranu i sam potegne oružje, ako Mingus ne spusti svoj revolver.

1) Tinjzo = krastavi (italijanski).

Začudo, Mingus vrati revolver u kuburu i dohvati veliku maramicu. Brisao je krv s lica, a zatim pokri nos i raspuknutu gornju usnu.

— Kakva je to borba ovde? — pitao je Singleton.

— Vaš momak je prznica i lako uleće u tuču — odgovori Lun mirno.

— Ko ste vi? — upita Singleton.

— Trebalo bi da sam vaš gost i uljudno primljen čovek ali do vas se mora doći pored čudnog grubijana — počeo Lun da objašnjava. — U stvari, ja sam detektiv Ralf Stajron, kompanjon ubijenog detektiva Granta. Moram da razgovaram s vama.

— O čemu?

— Postoji jedna zahtev izvesnog Erskina Smita, a ja bih hteo da doznam o stvarima oko one krađe. . . Tigrica je umešana. . .

— O tim stvarima možete razgovarati samo sa mojim advokatom Liverom Melounom. Ne želim da vas primim — odvrati Kunt Singleton još uvek držeći revolver.

— Predlažem da ipak razgovaramo. To je izvesna šansa za vas. Ja imam dokaze da ste u kasi imali onih pola miliona. Znam i ko je odneo novac. Mislim da je najbolje da se sporazumemo — nastavi Lun.

— Sporazum? . . . Hm, to može da liči na ucenu, a i na svašta drugo. . . — kolebao se Singleton razmišljajući.

— Zar vam može smetati razgovor u četiri oka, pa ma kakav on bio? — pitao je Lun ne dajući bogatašu da se dugo koleba.

— Možda imate pravo. . . Uđimo — konačno se odluči Kunt Singleton.

Koliko je kraj u kome se nalazila ova zgrada bio neugledan i zapušten, kao da je negde u predgrađu Harlema ili Čajnatauna, toliko je unutrašnjost zgrade bila luksuzno uređena.

Predvorje je bilo obloženo belim mermerom i ukrašeno dvema mermernim statuama antičkog muškarca i žene u togi. Ni sam nije znao

zašto, ali gledajući kip žene, verovatno kopiju nekog antičkog dela, Lun pomisli na Džoanu Karnej.

Veliki hol je bio opremljen s nekoliko garnitura fotelja i niskih stočića. To je bio sav nameštaj, ako se izuzme osam velikih slika modernih evropskih majstora. Jedna Dalijeva slika privuče Lunovu pažnju. Nekakvo čudovište sitne glave, koja se gubila u purpurnim oblacima, stajalo je na bezbroj ljubičastih i snažnih nogu, koje su uranjale u površine pretrpane palatama. Sve je to lebdelo u nekakvom prostoru izvan prostora. I pored modernih slika, ovaj hol je podsećao na holove starih dvoraca, u kojima su nekad čekali ljudi da pristupe velemožama i prinčevima. Bilo je tu mnogo pozlate, svile i baršuna.

— Moja radna soba će biti najprikladnija da tamo razgovaramo — reče Singleton.

Uđoše u prostoriju dugu više od dvadeset i široku najmanje petnaest jardi. U njoj se nalazilo pravo bogatstvo ormana sa knjigama, slika, garnitura sa kožom presvučenim foteljama, stilskih francuskih kanabea, krznenih prostirki i mnogo drugih skupih stvari. U jednom uglu blizu prozora nalazio se ogroman izrezbareni pisaći sto, a iza njega zbirka oružja. Nisu to bile stare arkebuze, sablje i koplja. Naprotiv, bile su to moderne puške, najrazličitiji noževi, revolveri svih vrsta, četiri lovačke puške, dve mašinske puške tipa »Tomson« i ormančić ručnih granata.

— Kakav vam je to arsenal!? — upita Lun.

— To je zbirka. . . Volim oružje. Bio sam oficir i posle rata u Koreji. . . No, navikao sam da imam oružja oko sebe — prilično neljubazno objasni bogataš.

— Imate li dozvole za sve to oružje? — upita Lun.

— Šta vam padan na pamet?! To je zbirka. Dozvole su potrebne za nošenje, a ne za zbirke oružja. Ali

čemu to pitanje? Bolje objasnite šta želite da razgovaramo — nezadovoljno odgovori Kunt Singleton.

Lun je razmišljao oslonjen lakto-
vima na meke naslone fotelje i lup-
kajući prstima leve ruke o povrede-
ne zglobove desne. Nije bilo teško
primetiti da je bogataš nervozan.
Lun ga je posmatrao bez reči.

— Govorite već jednom! — reče
Singleton ne izdržavši ovo ćutanje.

— Zašto ste prikrili iznos novca
koji vam je ukraden? — upita Lun.

— Nisam ništa prikrrio! Ja sam
dao svoje iskaze u istrazi i ostajem
kod njih — odgovori bogataš.

— Kako je moguće da ste ostali
veliki prijatelj žene koja vas je op-
ljačkala?

— Kakvo je to pitanje? Ne znam
o čemu govorite.

— Zna se da niste prekinuli veze
sa Džoanom Karnej, a ona je žena
sumnjivih kvaliteta.

— Vi ste drski! Nije dokazano da
je Džoana kriva! — viknu bogataš
ljutito.

— Imam utisak da ne želite da
pomognete da se razobliča jedna
gangsterska banda — nastavi Lun
da nervira Singletona.

— Mene se to ne tiče. Policija je
tu da traži gangstere. Moj advokat
me zastupa i on zna šta treba da se
učini.

— Da li su vam gangsteri zapreti-
li?

— To se vas ne tiče! — sada već
sasvim razjareno viknu bogataš.

— Vaš momak mi mnogo liči na
telohranitelja. Zato mislim da se
plašite gangstera — nastavljao je
Lun i dalje mirno.

— Ne vidim korist od našeg raz-
govora — reče bogataš.

— A ja vidim.

— U čemu?

— Na primer, Smit nudi da odus-
tane od svedočenja — izbaci Lun
svoj blef.

— Šta se to mene tiče?

— Treba da vas se tiče. Vi ste op-
ljačkani. Ili je, možda, baš vama sta-

lo da Smit ne svedoči — odgovori
Lun oštro motreći svaku promenu
na licu bogataša.

— Nadite nekog drugog da mu
predložite sporazum sa tim jadni-
kom. Mene se to ništa ne tiče — re-
če Singleton i ustade. — Smatram da
je naš razgovor završen i da nije
trebalo ni da dođe do njega.

— Još nešto hoću da vam kažem,
gospodine Singlton — nastavi Lun
ne ustajući. — Agencija kojoj pripa-
dam hoće da zaštiti Smita. Mi ćemo
to postići. Mislim da ćemo tako na-
platiti i za smrt jednog Granta.

— Upućujete mi to kao pretnju —
primeti bogataš.

— Ne, već kao zahtev da nam po-
mognete.

— Ja bih vam pomogao, da to
mogu.

— Možete.

— Kako?

— Ispričajte mi svu istinu o krađi
u vašem stanu. Zatim sve što znate
o Džoani Karnej.

— Moram da razmislim... Upra-
vo, želim da bude prisutan i moj ad-
vokat.

— Ovo nije nikakvo službeno sas-
lušanje. Šta će vam advokat — upita
Lun.

— Mislim da on bolje zna šta je
za mene dobro — odgovori Sin-
glton. — Odmah ću ga pozvati.

— On pođe da telefonira i okre-
nu broj.

— Ti si Liver? — upita kad dobi
vezu.

Pošto dobi potvrđan odgovor, on
nastavi:

— Ovde kod mene je detektiv
Stajron... Da, iz agencije Grant...
Sedi u mom kabinetu... Ne želim
da on ode odavde sa pogrešnim za-
ključcima... Da, dođi da razgovara-
mo... Da, sasvim smo se razumeli.

Posle tih reči spusti slušalicu, a
zatim pođe da potraži piće. Donese
bocu najboljeg viskija i dve čaše.

Dvadesetak minuta kasnije stiže advokat. Liver Meloun je bio čovek širokog lica i visokog čela. Guste, sastavljene obrve iznad tamnosmeđih, podozrivih i strogih očiju davale su mu izraz nepokolebljivog i čvrstog čoveka. Stisnute usne sa udubljenjima na krajevima stvarale su utisak prezrivotog izraza.

Bogataš ga upoznade sa Lunom.

— Gospodine Stajron, mislim da za mog klijenta gospodina Singltona nema nikakvog smisla da razgovara sa vama. Sve što se tiče slučaja krađe je rasvetljeno. Mi nemamo interesa da se mučimo oko isterivanja te stvari — reče advokat.

— Ali imate interesa da štitite Džoanu Karnej — upita Lun.

— Očito je da vi ne razumete stvari. Zato prekidamo svaki kontakt sa vama. Ako budete insistirali, tražićemo zaštitu od policije, a podnećemo i tužbu protiv vas lično i agencije — odvrati Meloun sasvim mirno.

Samo mu se sastavljene obrve malo nakostrešile.

— Gospodine advokate, vaše pretnje su mi smešne. Treba da znate da ću zaštititi svedoka Erskina Smita, koga sam sklonio na sigurno mesto. Teško onima koji budu hteli da ga ubiju — zapreti Lun.

— Želimo vam uspeh. Nama je u interesu da Smit svedoči i da se sve okonča — odvrati advokat.

— Sumnjam da je ljubavniku gospode Džoane Karnej u interesu da ta žena stigne u zatvor — zaključio Lun i ustade.

Dva čovek su ga ćuteći gledala. Zajedno ga ispratiše do kapije. Lun se osvrtao hoće li videti Horasa Mingusa, ali ovaj se nije pojavljivao. Odlazeći, Lun je u retrovizoru posmatrao da li ga ko prati. Nekoliko kola se kretalo za njim, ali nijedna mu se ne učiniše zanimljiva. Kad skrenu u jednu ulicu kojom se sme-

lo voziti iz ovog pravca, skoro se sudari sa teškim kamionom koji je izlazio iz nekakvog magacina. Kamion zapreči ulicu iza njega. Lun nije više imao šta da pazi na tu stranu, pa poveća brzinu. Stotinak metara dalje jedna svetlosiva velika kola krenuše baš kad se on izravna sa njima.

Luna je u tom trenutku spasla velika sposobnost zapažanja. Video je da su sva stakla na ovom automobilu spuštена, a na jednom mestu je tek za jedan inč virila cev prigušivača. Drugi ljudi ne bi ni znali šta to viri preko prozora, ali Lun je znao. On dade gas i naglo se saže.

Staklo njegovog automobila se rasu kao zrnevlje, a kuršumi zadobovaše na sve strane. On je čučao pod volanom i gledao vrhove zgrade. Vozio je po tom jedinom znaku pravca još kratko vreme, a zatim naglo ukoči, jer gume behu izbušene i počese da se zanose.

Lun je izmileo i pogledao kola koja su morala da skrenu, kako ne bi udarila o njegov automobil. Sada su naglo kočili, a sa prozora su štekale automatske puške. Lun gurnu ruku u džep i izvuče predmet veličine kokošijeg jajeta.

Pucnjava beše rasterala sve prolaznike, a vozila kao da behu nestala iz cele ulice. Zato Lun slobodno baci svoju granatu baš u trenutku kad su dva čoveka s mašinskim puškama izlazila iz sivog automobila da provere je li posao urađen kako valja.

Lunova granata je bila izvanredne snage u odnosu na njenu veličinu. Dva gangstera padoše, a kola u mestu poskočiše. Od njih ostade samo olupina.

Prozori okolnih zgrada popucaše od detonacije. Lun se uvuče nazad u automobil.

Nekoliko minuta kao da je ulica opustela, a zatim zaurlaše policijske sirene. Prvo stigoše dva policajca sa patrolnim kolima, a zatim još nekoliko kola.

Lun mirno izide i pokaza dokumente policajcima.

— Šta se to dogodilo? — upita policijski narednik.

— Ne znam. Vozio sam se ovuda i pretrpeo napad. Ljudi iz onih kola su izrešetalu moja, a zatim su hteli da dođu i vide jesam li mrtav. Međutim, nešto ih je oborilo — ispriča Lun.

— Šta je to slupalo njihova kola i ubilo dva čoveka i njihovog vozača? — pitao je dalje narednik.

— Verovatno su nosili nekakav eksploziv da ga bace na mene — mirno je kombinovao Lun.

— Znači, vi se niste branili nekom bombom?

— Ne, nikako! Otkud vam takva ideja. Ja imam samo revolver, a iz njega nisam ni pucao. Možete se uveriti — odgovori Lun kao da je zbunjen.

Gužva se povećavala i policajci su se mučili da uklone radoznale. Ali tada nahrupiše novinari. Bilo je pravo čudo kako su već saznali da se nešto dogodilo u blizini Pete avenije. Lun pomisli da im se može čestitati, ukoliko ih neko nije unapred obavestio.

Poslednji stiže inspektor Raul Kepot. On se probi do Luna i počeo da se raspituje o događaju.

— Je li identifikovan neko od napadača? — upita on prisutnog narednika.

— Prema poternicama sigurno je da jednog znamo. To je onaj sa raznetom nogom — odgovori narednik.

— Naredniče, znate li ime? — ljutito upita inspektor.

— Bez sumnje, to je Tajeli Riko zvani Hvatač, skraćeno Kač — ukrućeno odgovori narednik.

— Znate li o njemu šta detaljnije? — umeša le Lun.

— Kač je, po svemu sudeći, pripadao bandi nekog Batalje. Ko je Batalja još se uopšte ne zna, sem da je glavni šef bande — odgovori inspektor.

Istražna ekipa je sve brzo snimila, a zatim policijska i ambulantna kola odnesoše mrtve. Dizalice stigoše i pokupiše olupine Lunovih i gangsterovih kola.

— Vi ćete sa mnom. Biće korisno da mi ispričate pojedinosti napada i onog što mu je prethodilo — reče inspektor Lunu.

— To sam hteo i da vas zamolim, jer imam važnih novosti — odgovori Lun i uđe u inspektorova kola.

*

Padao je mrak kad su ušli u upravu policije. Inspektor prihvati prvo posao oko sporazuma sa policijskom stanicom u Četrdeset drugoj ulici, a Luna ostavi da se odmori u prijemnoj sobi, gde je čekao i narednik Kid Volker. Lun počeo da priča sa narednikom i ovaj mu se svidео kao neposredan i otvoren čovek. Volker je imao nešto grubo i izbora-no lice. Bore ispod očiju protezale su se pravo preko jagodica, što je bilo malo neobično. Gornja narednikova usna bila je veoma deformisana od nekakve teške rane, a dosta ožiljaka među borama govorile su o teškim tučama u kojim je ovaj čovek morao učestvovati u životu.

— Mislim da niste izbegavali neke borbe, naredniče — nasmeši se Lun.

— Kako da ih izbegavam? Ja sam policajac. Jurnem tamo gde treba, a nađe se da neko uputi pesnicu, neko komad gvožđa ili nešto drugo, pa mene pravo po glavurdi. Nije lako biti policajac u gradu koji ima devet i po puta više gangstera nego policajaca — objasni narednik otvoreno se smeškajući.

— Mora da ste ih dosta poslali iza rešetaka — reče Lun.

— Na desetine, a možda i više... Ali osuđena su samo petorica. Četvoricu sam morao da ubijem, jer su hteli da se osвете после izdržavanja kazne. Ponekad mislim da nije vre-

delo toliko se mučiti oko hvatanja gangstera — pričao je narednik.

— Radite li sa inspektorom Kepotom? — upita Lun.

— Da, već godinama — odvrati narednik.

Njihov razgovor prekide povratak inspektora Kepota.

— Predite u moju sobu, gospodine Stajron — zovnu inspektor Luna i propusti ga u sobu.

Kratko se zadrža sa narednikom i vrati se nasmejan i zadovoljan.

— Pričajte, gospodine Stajron — počeo on i sam sedajući u fotelju preko puta Luna.

Lun mu je pričao o poseti Džoani Karnej. Neke detalje je preskočio, a neke tako izneo da je inspektor dobio malo drugačiju sliku o stvarima. Lun nije pomenuo ništa od onoga što je sa Džoanom razgovarao dok je ona bila pod hipnozom.

Zatim Lun ispriča da je razgovarao sa svojim štićenikom Smitom i da će uskoro biti u stanju da inspektoru saopšti tačno mesto skloništa poslednjeg svedoka.

— Učinite to što pre, jer je bolje da zajedno obezbeđujemo tog čoveka. Bez njega ćemo uzalud počinjati suđenje zbog krađe u stanu gospodina Singltona. Poveriću vam još nešto. Džoana je na čelu dosta snažne grupe ljudi... u stvari gangstera. Kada je sklonimo u zatvor, lakše ćemo prodreti u njenu organizaciju. Veruje se da je ona jedan od šefova Bataljine bande. Preko nje treba otkriti ko je taj gospodar podzemlja — ispriča inspektor.

Lun mu je dalje pričao da ga je zanimalo zašto se tako drži bogati Singlton i da ga je zbog toga posetio.

— Kakav ste utisak stekli o tom čoveku? — upita Kepot.

— Običan razmaženi bogataš — reče Lun kratko.

— To je i moj utisak. Pored toga, Singltonu su sigurno gangsteri pripretili, jer on i njegov advokat čine sve da se isključe iz te afere — reče inspektor.

— Znate li da je Džoana Karnej i dalje njegova ljubavnica? — upita Lun.

Inspektor zastade. Razmišljao je nekoliko trenutaka.

— Tek nedavno smo to saznali, iako stalno nadziremo tu rupu u »Pre-riji«. Izgleda da je Singlton žrtva nerazumne ljubavi. Čari gospode Karnej su za njega suviše jak magnet — reče inspektor.

— Jeste li je vi dobro videli? — upita Lun.

— Svakako. To je žena za koju kažu da »ima sve devet puta više«. Nisam mogao a da se ne složim sa tim kad sam je saslušavao — reče inspektor i nasmeja se glasno.

— Dakle, onda nije teško da shvatite gospodina poodmaklih godina koji ne može da se odupre njenim čarima — reče Lun i takođe se nasmeja.

— Razumem ga sasvim i »devet puta više« — našali se Kepot i njih obojica prsnuše u smeh.

U čast srdačne atmosfere, inspektor iz svog stola izvuče flašu viskija.

— Da popijemo po koju čašicu dok mi budete pričali šta se događalo posle vašeg odlaska od bogataša — reče on i otčepi flašu.

Pijući, Lun je pričao o tome da veruje da ga je neko pratio i zakasnio da ga omete da razgovara sa bogatašem.

— A kad su videli da sam ipak ispitivao Singltona, hteli su da me spreče da to iskoristim. Iako ništa nisam saznao, verujem da tu nešto ima. Zato bi trebalo nastaviti istragu u tom pravcu — zaključio Lun.

— Takav zaključak se nameće sam po sebi. Ja ću preduzeti sve u tom smislu. Oslonite se na mene, ali ako nešto saznate, svakako mi javite — odgovori inspektor i podiže čašu.

Razgovor se nastavi bez nekog sistema.

— Odakle ste vi, gospodine Stajron? — upita u jednom momentu inspektor.

— Rođen sam u Skvamišu, ali je još moj otac prešao na teritoriju Oregona kad mi je bilo šesnaest godina — reče Lun.

— Ah, tako. Dakle, vi ste u mladosti bili u Britanskoj Kolumbiji. To objašnjava jedan jedva primetni naglasak britiša — reče inspektor.

— Nikad se nisam sasvim oslobodio onog što je na mene uticalo u mladosti. Moj otac je postao državljanin Sjedinjenih Država, ali ja sam dugo želeo da se vratim u Kolumbiju. Posle je to, naravno, postalo glupo — objasni Lun mirno.

— Gde ste sve radili? — upita inspektor.

Lun mu ispriča spremljenu priču preuzetu od Granta sa dokumentima na ime Ralfa Stajrona, a tada upita:

— A odakle ste vi, gospodine Kepot?

— Rođen sam i odrastao u Trentonu. Ali od koledža sam u Njujorku i tu sam počeo da radim u policiji. Kao mladić sam maštao o lepotama poziva inspektora — odgovori Kepot.

— Jeste li se razočarali? — smešeći se upita Lun.

— Ni samom sebi se još nisam usudio da odgovorim na to pitanje — odgovori inspektor i htjede da naliže još po čašu pića.

— Zahvaljujem, inspektore, ali detektiv mora imati čistu glavu — odbi Lun i ustade.

— Dajte mi svoju adresu i privatni telefon, jer može da se desi da to bude korisno — predloži inspektor i sam ustajući.

Lun mu kaza adresu apartmana, ali nije pominjao postojanje kuće na kanalu. Inspektor mu dade broj i adresu svog stana, jer je to zahtevala učtivost i Lun se oprostio.

VII

Jutarnja štampa je rasprodavala priče o novom događaju. Reporteri su govorili da nisu uspeli da susret-

nu detektiva Stajrona, ali da imaju utisak da se jednom našao čovek koji je tvrd orah za gangstere.

... Očito je da gangsteri gube u ovoj rundi — pisao je jutarnji »Njujorker«. — Poslednji svedok je još živ i ne odriče se svedočenja. Detektiv Stajron ume da brani ne samo svog klijenta, nego i samog sebe. Inspektor Kepot smatra da je prosto neverovatna upornost onih koji hoće da onemoguće svedočenje Erskina Smita, ali policija je na tragu koji je značajan.

Čitajući ove redove, Lun se spremao da izađe. Džejn je već bila otišla na Kolumbija univerzitet, jer je započinjala sakupljanje građe o nekoj novoj temi iz biologije. Ona je znala da joj Lun neće dozvoliti da se meša u obračun sa gangsterima, pa je iskoristila priliku da radi ono što ju je u životu najviše radovalo.

Makferson je hrkao u svojoj sobi, jer se bio vratio tek u ponoć. Opremanje brodića je zahtevalo dosta rada. Istina, mornar nije voleo mnogo da radi, ali kad se na to odlučivao, onda je radio kako treba.

Lun ga probudi i reče mu da dežura u agenciji.

— To je pravi zadatak za mene. Odmah idem — prihvati Makferson.

— Izučavaćeš geografiju, zar ne? — upita Lun.

— To je jedino što mora da uči jedan pomorac — odgovori Makferson.

— Ne zaboravi da globusi nisu pravljani od betona — opomenu ga Lun.

— Umem biti nežan. Nećeš valjda sada reći da ne znam ni da razlikujem oblak od stene — tobož uvredeno odvrati mornar.

Krenuše zajedno i Makferson odveze Luna do trgovine upotrebljivim automobilima, jer kupovina novih je iziskivala nešto više procedure oko registrovanja. Ovako se sve moglo obaviti za nekoliko minuta, sesti za volan i biti vlasnik kola.

Prodavac je sređivao sve oko vlasništva, a moglo se nešto i uštedeti. Lunov konto se brzo smanjivao i trebalo je o tome voditi računa, pa je i ušteda na kolima nešto značila.

Lun brzo nađe kola koja su vrede- la. Bio je to jedan desoto, koji je za evropske pojmove bio suviše razvu- čen i veliki, ali ovde su to bila neu- padljiva kola, sposobna za velike brzine, dovoljno prostrana i udob- na. Očekujući da dobije dokumenta vozila, Lun je već razmišljao kakvi dodaci bi se lako postavili na ovu »aždaju« s repom u zubima.

Jedan sat kasnije nađe se pred advokatskom kancelarijom Livera Melouna. Uđe u biro sekretarice po- red koje je bio automatski pult koji se uklanjao pritiskom na dugme. Tako je jedino bilo moguće proći do vrata advokatskog kabineta. Sekre- tarica je bila visoka plavuša, očito kratkovidna, jer je morala da nosi naočare.

— Želim da vidim gospodina Me- louna — reče Lun prilazeći pultu.

— On ima posetu i ne možete k njemu. Da li imate zakazan sasta- nak? — reče devojka i skide naoča- re.

Lun joj se nasmeši i odgovori:

— U stvari ja sam u neprilici. Ne- mam dogovoren sastanak i molim vas da mi vi lično pomognete. To je isto kao da usvojite siroče bez oca i majke.

On je bio poznavalac ljudi i znao je da im nađe »slabu tačku«. Ceo iz- gled Melounove sekretarice je govo- rio da, iako dovoljno lepa, nije dale- ko od trenutka kad će izgubiti nadu da nađe muža i zasnuje porodicu. Bila je u onom dobu kad i devojka više ne može da odoleva materin- skom nagonu. Lun je znao da su udate sekretarice prava retkost.

— Žao mi je, gospodine...

— Zovem se Stajron, detektiv Staj- ron — reče Lun.

— Vi ste... čovek koga su napali gangsteri... Ah, pa naravno da ću pokušati da dogovorim vaš sasta-

nak sa gospodinom advokatom, ako pričekate dok bude slobodan — ma- lo iznenađena reče sekretarica.

Ponudi mu da zauzme mesto u fo- telji. On sede.

— Šta mislite, hoće li gospodin Meloun moći da prihvati moj slu- čaj? — upita zatim.

— Ne znam o čemu se radi. Kako sam shvatila iz jutarnjih vesti, vi ste već bili sa njim — odgovori sekreta- rica.

— Vrlo kratko smo razgovarali. Nadam se da će mu nešto značiti što sam i ja iz Sent Luisa. Oba smo sa Misisipija, a to ipak nešto znači — reče Lun.

— Ali on nije iz Sent Luisa. Po- grešno ste obavešteni — odvrati sekretarica.

— Je li moguće?! Pa meni je reče- no... Odakle je gospodin Meloun?

— On je iz Trentona. Tamo je i od- rastao — odgovori sekretarica.

— Ah, tako... Ipak, pokušaćete da ga nagovorite da me primi. Ne za- boravite: detektiv Stajron.

Sekretarica klimnu glavom, os- mehnu se simpatičnom čoveku i opet stavi naočare.

— Isto tako ste lepi sa naočarima, kao i bez njih — reče Lun.

— Da, isto tako — reče tužno de- vojka.

U tom trenutku otvoriše se vrata i uđe jedna nasmejana devojka svet- lih, malo razmaknutih očiju. Njena crna kosa je bila besprekorno očeš- ljana u visoku frizuru ukrašenu malom dijademom od pravih dija- manata. Imala je naušnice od iste garniture. Na lančićima su visila dva krupna rubina uokvirena dija- mantima. Imala je široka usta, koja su otkrivala redove pravilnih i kao sneg belih zuba. Njen osmeh je ot- krivao najmanje dvanaest zuba. Ja- mice na obrazima činile su sklad sa crnim očima.

Lun je malo iznenađeno gledao ovu lepoticu čija koža je mogla da se uporedi sa kožom lepe Indijke.

Ona je ličila na mis Indije, čije fotografije je Lun bio video.

— Izvolite, gospodice Lumis — reče sekretarica i hitro ustade.

Bilo je očito da je za advokatsku kancelariju Meloun ona bila važna ličnost.

— Je li Liver sam? — upita crnokosa lepotica.

— Kod njega je. . . — poče sekretarica očito se kolebajući da li da pred detektivom pomene ime posetioca.

— Dakle, ko je tamo? — upita gospodica Lumis ne prekidajući da se čarobno smeši.

— Tamo je gospodin Singleton — odgovori sekretarica.

— Ah, opet taj njegov školski drug iz Trentona. Radije ću malo sačekati — reče devojka i skide laki ogrtač.

Lumis otkri ružičastu haljinu optočenu ukrasom od sitnih crvenih rubina prošaranih dijamantima. Nakit na ovoj devojci morao je vredeti najmanje desetinu hiljada dolara.

— I vi čekate mog verenika? — upita devojka Luna i radoznalo ga osmotri.

— Gospodin je detektiv Stajron. Želi da vidi gospodina advokata, ali nema dogovoren susret — upade sekretarica.

— Odričem se svakog pokušaja da ometam ovu damu da raspolaže vremenom svog verenika — reče Lun.

— Vi ste detektiv Stajron?! — skoro uskliknu devojka. — Čitala sam o napadu na vas. Ja sam Natali Lumis. Radujem se što sam vas videla.

Ona pruži ruku i Lun je galantno prihvati.

— Počasćen sam vašim rečima — odvrati on kratko i opet sede.

— Nikad nisam imala priliku da upoznam pravog detektiva — reče Natali Lumis.

— To je samo znak da niste bili ni u kakvoj neprilici. Detektivi se upoznaju samo u neprilikama — odgovori Lun.

— Divno ću provesti vreme čekajući Livera — nastavi devojka ra-

dosno. — Hoćete li mi reći kako se postaje detektiv, gospodine Stajron.

— To bi bila duga priča. Razni su načini. . . Treba ponešto znati o svemu i svačemu — odgovori Lun.

— Tako sam zamišljala detektive. O svemu ponešto znaju i vrlo su hrabri. Zatim. . . Smem li da kažem? — Smete, gospodice — osmehnu joj se Lun.

— Zatim, moraju biti lepi da bi osvojili srca žena — završi svoju misao Natali Lumis.

— Možda je i to važno — odvrati Lun. — Ali ne verujem da detektivi imaju toliko šansi kao advokati.

— Mislite? — smeškala se Natali Lumis.

Bilo je očito da je ovo samosvesna, malo razmažena devojka, koja je navikla da je uvek centar pažnje. Lun je baš o tome razmišljao kad devojka nastavi:

— Jeste li imali više tako uzbudljivih doživljaja, kakav je bio onaj sinoć?

— Bilo je više događaja. Ne znam da li bi vas to zanimalo — odgovori Lun.

— Svakako — reče devojka i nagnu se prema Lunu.

— Kad bi za to bilo prilike, vaša želja bi bila za mene zapovest — reče Lun.

Još više se nagnuvši i tihim glasom devojka predloži:

— Sastanimo se na ručku. Potrebno mi je savet jednog iskusnog detektiva, a tada bismo mogli da razgovaramo. Na putu za Englvud kod Nordhefa ima luksuzan motel. Volim vožnje automobilom, a Liver je danas zauzet.

Lun je bio malo iznenađen, ali se brzo snađe.

— Biću tamo u trinaest časova. Odgovara li vam vreme? — reče Lun.

— Sasvim. Imam stalno rezervisan bungalov broj devet — tiho zaključí Natali Lumis.

Zatim ustade, pruži mu ruku i priđe stočiću sekretarice.

— Spojte me sa Liverom — zatraži oslonivši se rukom o pult.

Sekretarica brzo izvrši zahtev šefove verenice.

— Liver, dragi, dobro jutro — poče Natali Lumis.

Direktna veza je bila toliko jaka da je Lun čuo svaku advokatovu reč, jer je devojka morala da izmakne slušalicu od uha.

— Gde si, Natali? — pitao je Meloun.

— Tu sam u birou gospođice Hicens. Ne želim da te uznemiravam. Na prolazu sam do tate, pa sam svratila — odgovori devojka.

— Možeš doći k nama. Ovde je Kunt.

— Hvala. Zvaću te predveče, pa ćemo se naći.

— Ipak te moram videti — odgovori advokati veza se prekide.

Liver Maloun se posle nekoliko sekundi pojavi na vratima. Gledao je pravo u devojku i nasmešen pri trča pultu. Poljubi je u lice nagnuvši se preko pulta. Tek u tom trenutku primeti Luna.

— Da si najavila dolazak, ne bih dozvolio da budem u poslu — reče advokat i nehotično opet pogleda prema Lunu.

— U poslednjem momentu sam se odlučila da idem tati. Još nije pristao za onu kuću u Pasejk riveru. Pristaće — odvrati i namignu Natali, a zatim pruži ruku za oproštaj.

Izišla je smešeći se i ne propustivši da zaverenički zatrepće očima na Luna.

Kad je izišla, advokat hladno pritisnu dugme za uklanjanje pulta i pođe ka Lunu.

— Zašto ste došli, gospodine Stajron? — upita nimalo ljubazno.

— Moram razgovarati s vama i Singletonom — odgovori Lun.

Meloun ga je gledao nekoliko trenutaka, a zatim ćuteći pođe ka jednim vratima, koja se do tog trenutka nisu otvarala. Otvori ih i pozva:

— Momci, ovde je jedan gospodin koji na silu hoće da poseti moj biro!

Ostavi otvorena vrata i krenu ka pultu. Pri tom se okrenu i reče:

— Gospodine Stajron, moji pomoćnici će vam pokazati vrata.

U tom trenutku iz one sobe stigoše dva snažna mladića. Smešili su se zadovoljni zbog male razonode. Priđoše Lunu sa obe strane i u istom trenutku ga uhvatiše za ruke. Nisu očekivali šta će se dogoditi i zato su to radili neoprezno.

Lun se otrže, napravi prevrtaj na leđa i nekim čudom se nađe na nogama. Njegove pesnice pogodiše prvo jednog, a zatim drugog mladića.

— Kakav je to običaj ovde? — smešio se Lun.

Sada mladići jurnuše na Luna i njihove pesnice zamahnuše. Lun se izmače, iz okreta udari jednog, a zatim drugog zgrabi za okovratnik, podmetnu mu nogu i snažno ga gurnu. Mladić polete prema pultu i udari u lakiranu drvenu ploču koja napuče.

Tada se otvoriše ulazna vrata. Na njima je stajao inspektor Kepot.

— Ovde je neka tuča! I ljudi kažu da policija ne stiže na vreme — reče smejući se i postavljajući se između Luna i onog mladića koji je ustajao.

Drugi je ležao uz pult bez svesti. Vrata od advokatovog kabineta se behu otvorila i na njima su stajali Kunt Singleton i Liver Maloun.

— Eto... Samo sam zamolio da me gospodin Meloun primi i već su mi namenjene batine — reče Lun.

— O tome treba da razgovaramo, gospodo! Gospodine Stajron, izvolite kod advokata — reče inspektor i sačeka da Lun prođe.

— Je li tačno da ste poslali one momke da ga izbace? — upita inspektor.

— Tačno je i sledeći put ću ga lično izbaciti — odgovori advokat Meloun.

— Smirite se, gospodo — upozori inspektor. — Tako se ne može postupati sa čovekom koji je dobro zaprzio čorbu gangsterima. Gospodin

Stajron je ne samo vredan poštovanja, nego i vaše pažnje.

Singlton i Meloun se ćuteći povukoše i sedošu u svoje fotelje. Inspektor pomače stolicu za tobožnjeg detektiva, pa i sam sede.

— Da čujemo u čemu su nesporazumi — počeo on.

Svi su ćutali. Lun je posmatrao trojicu ljudi i pokušavao da ih svakog ponaosob razume.

— Šta ste hteli od advokata? — upita inspektor obraćajući se Lunu.

— Samo nekoliko objašnjenja — reče Lun.

— Na primer? — upita advokat.

— To je samo jedna misao... Eto, hteo sam da pitam da li on i gospodin Singlton možda nemaju kakvu ideju o tome ko je poslao one ubice da me izrešetaju — odgovori Lun.

— Imate li kakvih razloga da ih sumnjičite? — upita inspektor.

— Ništa... Samo predosećanja. Neljubazno su me ispratili, pa sam pomislio da treba pokušati da se bolje objasnimo — odgovori Lun.

— Vidim da je nastalo neprijateljstvo. Da li biste dozvolili da ja preuzmem ispitivanje, a vi da sačekate vreme kada će gospoda uvideti da nemaju razloga da se ljute? — reče inspektor.

— Sasvim se slažem sa vama, inspektore — reče Lun. — Vidim da ne treba da im dosađujem.

On ustade i krenu da izide.

— Ispratiću vas da advokatovim momcima ne padne na pamet da se još jednom okušaju sa vama — reče inspektor.

— Mislim da neće, ali se sada brinem za vas, dragi inspektore. Ne ostavljam vas u najboljem društvu. Da vas sačekam napolju? — odvrati Lun.

— Nije potrebno. Tamo je narednik Valker sa dva svoja čoveka. On se baš ne šali ako neko napadne njegovog inspektora — reče inspektor Kepot smešeći se.

Lun mu mahnu rukom i izide.

Prolazeći pored zbunjene sekretarice on joj prijateljski šapnu:

— Žao mi je što morate da radite za ovakve ljude. Oprostite mi zbog svega i smatrajte me svojim obožavaocem.

Ona ga je gledala suznih očiju. On se povratio. Izvadi čistu maramicu i ubrisa joj oči.

— Vi ste mali anđeo u paklu. Vaša sreća će se ipak javiti. Verujte mi — šapnu joj i ode.

Ona je čežnjivo gledala za njim.

Dvojice advokatovih pomoćnika nije bilo u blizini.

Lun izide i ugleda policijski automobil uz koji je stajao narednik Valker. Priđe i pozdravi se s njim.

— Vaš inspektor je u lošem društvu. Pripazite da mu se šta ne dogodi — reče Lun.

— O, ne brinite. On je s prijateljima — prostodušno odgovori narednik.

Lun ga začuđeno pogleda.

— Možda — progunda i uputi se ka svom automobilu.

*

Vozio je pazeći da li ga ko prati, ali zaključi da je to sada teško utvrditi. Zato je skretao nasumice i gledao da upadne na raskrsnice baš tako da za njim upale crvena svetla. Opet nije ništa sumnjivo video, pa zato skrenu ka agenciji.

Trebalo je naći Makfersona i objasniti mu kako da snabde brodić na Artur Kilu, a zatim krenuti prema mestu za sastanak sa Natali Lumis.

Mornar je razgovarao sa nasmejanim Flanari Algren. Ona požuri da Lunu preda poštu.

— Već vas je tražilo desetak ljudi. Čim su pročitali o vama u novinama, svi hoće da radite za njih. A novinari! Opsedali su agenciju! Telefoniraju svakih pet minuta — ispriča ona brzo.

— Zapamtite, Flanari, nikako ne dozvolite da me odvedu u ćošak. Čak i ako nađu, ne smete im reći da sam ja detektiv Stajron.

— A smem li vas fotografisati? Dobila sam aparat i pedeset dolara samo da napravim nekoliko vaših snimaka — reče Flanari.

— Ja ću vam dati svih sto dolara uz vašu platu, ali da me štitite od novinara. Ja ih cenim, ali nemam vremena za njih — odgovori Lun.

— Budite bez brige. Uvek ću naći neko objašnjenje da ih odstranim — reče devojka.

Lun pozva Makfersona i reče mu da odnese oružje na brodić i da ga tamo sačeka.

— Nisi zaboravio gnjuračku opremu i ugrađivanje komore? — proveri Lun još jednom.

— Sve je sređeno — odgovori Makferson i požuri da izide.

Mahnu devojci i nestade. Lun razmisli i odluči se.

— Flanari, molim vas da dežurate ovde, ali iza zaključanih vrata. Istaknite napolje tablicu sa natpisom: »Detektivska agencija ne radi do neodređenog vremena« — reče joj očekujući da li ga je shvatila.

— Nernamo takvu tablicu — odgovori devojka.

— Uzmite karton i sami ispišite čitka slova.

— Oh, kako se nisam setila. Ja umem lepo da pišem štampana slova. Učila sam to i vežbala.

— Ti si vrlo bistra devojka — pohvali je Lun, ali se ne uzdrža da se ne nasmeje.

*

Vožnja prema severu, prvo preko Džordž Vašington mosta, a zatim između brežuljaka i Hadson rivera bila je prijatna. Bližio se jedan sat posle podne kad Lun stiže kod Overpek jezera. Primeti kako ga brzo sustiže jedan svetloplavi kabriolet.

Dok su ga kola obilazila on primeti za volanom Natali Lumis, iako je imala velike tamne naočari. On joj mahnu rukom i ona uspori.

Mahala je vozeći dalje.

Tako stigoše do motela. Natali prođe kroz veliku kapiju i parkira se na travnjaku pred bungalovom. Lun je pristiže i dok je parkirao kola, Natali već otključa bungalov i dočeka gosta.

VIII

Prvi put se dogodilo da Džoana Karnej dobije gosta koji je rekao da ga šalje Batalja. Bio je to čovek crne kose i gojaznog tela, ali još mlad i preplanulog lica. Bio bi lep da nije i pored svog srednjeg rasta imao dve stotine funti težine.

— Saslušajte poruku i učinite šta treba — rekao je nepoznati.

— Ko ste vi? — pitala je Džoana Karnej.

— Zovu me Pikl¹. Mislim da vam je to dovoljno — odgovori debeljko i neponuđen se zavalio u stolicu.

Pored Džoane stajao je i Ol Slezar.

— Šta buljiš, Pest²? Znam da si me prepoznao. Nekad smo radili za dva protivnička šefa. Sada smo zajedno — reče Pikl.

— O ti ga poznaješ? — upita Džoana.

— Da... Enriko Feroni je iz naše vrste — odgovori Slezar.

Gangsterka klimnu glavom i pođe u sobicu gde je imala magnetofon. Poruka je bila kratka: »Šaljem čoveka koji će sve da objasni. Treba izvršiti hitno i bez pogovora. Pozdravljam vas, Tigrice«

Ona je stajala nekoliko trenutaka razmišljajući, a zatim se vrati ka dvojici muškaraca.

¹ Pickl — turšija; ukiseliti (engl. ovde u značenju kiseliš)

² Pest — kuga (engl.)

— Šta treba da se uradi? — upita ona Feronija.

— Brzo sakupite grupu od najmanje pet ljudi. Među njima moraju biti Roklendes, Hezli i, naravno Ol Slezar. Vodiću ih ja na važan poduhvat — odgovori Pikl.

— Kakav je to posao? — upita Tigrica.

— Izvesni detektiv Stajron sastaje se sa gospodicom Natali Lumis u jednom motelu. Moramo ih uhvatiti žive. On treba da nam kaže gde je Erskin Smit, a za nju će njen tatica isplatiti ucenu. Inače, ne sme joj faliti ni dlaka s glave, jer kokica nosi zlatna jaja — ispriča Feroni i njegovo lice dobi kiseo izraz, zbog koga je i dobio nadimak.

On je bio specijalista za otmice. Njegove otmice nazivali su »stavljanje u turšiju«, pa je i to odgovaralo nadimku.

— Kad treba da se izvede ceo poduhvat? — upita gangsterka.

— Odmah, Tigrice. Za pola sata treba da krenemo. Moj mrtvački kovčeg čeka — odgovori Pikl.

Džoana ga začuđeno pogleda.

— Čuo sam o »kovčegu«. To je naročito opremljen automobil — objasni joj Slezar.

— Onda krenite. Roklendes i Hezli su u svojim sobama. Verovatno još nisu ni ustali. Izvestite me o rezultatu — zaključi Tigrica.

Njih dvojica krenuše.

Pola sata kasnije šest gangstera ukrcao se u zatvoreni sanduk snažnog i brzog dodža. Bili su u radnim kombinezonima svetlosive boje, na kojima su bili natpisi »Perionice Adamson«. Isti natpis krupnim slovima nalazio se na kabini automobila i zatvorenoj karoseriji. Pored gangstera nalazili su se sanduci sa čistim čaršavima i raznim vešom, a ispod njih mašinske puške. U velikim džepovima radnih kombinezona gangsteri su imali revolvere.

— Vozi preko Menhetna i Džordž Vašington mosta — naredi Pikl vozaču, koji je bio sedmi član bande.

*

Smešeći se svojim bisernim sme-hom, Natali Lumis propusti Luna i nogom gurnu vrata, čija automatska bravica sama škljocnu. Udoše u veću sobu bungalova. Zastori su bili sasvim spušteni i samo je iz ugla dopiralo prijatno narandžasto svetlo, čiji izvor je bilo teško otkriti. Devojka upali veliko svetlo i tek sada Lun primeti da soba ima i mali sto za obedovanje udvoje.

— Sedite, gospodine Stajron, a ja ću se postarati za koktel i ručak. Ručaćemo ovde, zar ne? — reče Natali.

Lun klimnu glavom. Natali pride telefonu i pozva restoran motela. Držeći pred sobom jedan papirić, ona je nabrajala jela koja treba doneti, a zatim spusti slušalicu.

— Pića imamo ovde u baru i frižideru. Naučila sam da pravim jedan dobar koktel — čavrljala je devojka brzo se krećući.

Bilo je pravo čudo kako su u restoranu već za petnaest minuta spremili sve što je Natali naručila. Verovatno je ona znala šta se može tako brzo dobit, a da ručak bude vrlo bogat. Doneli su sve odjednom i ugrurali na stočićima sa toplim grejačima.

— Želite li još nešto? — upita kelner.

— Mislim da sve imamo, Leone — osmehnu mu se Natali i diskretno stavi deset dolara na veća kolica koja su se odnosila kad se skinu stočići. — Nisam ovde ni za koga.

— Budite bez brige, gospodice — odgovori kelner i predvodeći svoja dva pomoćnika iziđe napolje.

— Kako su ušli? — upita Lun.

— Leon ima jedan ključ — objasni Natali i pride stolu.

Lun joj namesti stolicu, pa i sam sede.

Kao da im je ručak smetao, oni nehotično počеше dosta brzo da jedu. Nekoliko pohvala jelima i konvencionalnih rečenica i uskoro je

ručak bio pri kraju. Natali pokaza Lunu gde se nalaze francuska vina.

— Navikla sam da pijem tek na kraju obeda, a trebalo je da odaberem vina za svako jelo. To su me učili u koledžu, ali uvek zaboravljam sve te ceremonije — smejala se Natali.

— Mislim da nismo ništa izgubili. Po jedna čaša penušavog vina biće dovoljno za dobro raspoloženje — odgovori Lun prilazeći opet stolu.

— Smem li da se ponašam sasvim slobodno, iako sam u neku ruku domaćica u svom bungalovu? — upita Natali.

— Sloboda i neusiljenost su nešto protiv čega su samo glupaci — smešeći se odgovori Lun.

Ona odnese svoju čašu do stočića za pušenje, koji je bio izmađu dve fotelje i širokog kanabea presvučenog veštačkim krznom, ali vrlo rastresitim i kao oblak mekim.

— Je li istina da su Rimljani ručavali ležeći? — upita ona i sede na kauč, a zatim skide cipele i podiže noge tako da je mogla da ih ispruži.

— Samo bogati Rimljani — odgovori Lun.

— I ja sam bogata... Sedite ovde do mene — nastavi ona oslonjena o veliki takode krznom presvučeni jastuk.

Spremala je cigaretu. Lun joj je zapali, pa i sam uze jednu, a zatim sede do nje. Osećao je dodir njenih bedara.

— Pričajte mi, gospodice Lumis — reče on pušeći.

— Za početak je potreban kontakt — odgovori devojka i njene ruke se oviše oko Lunovog vrata.

Poljubac je bio dug i Lunu nije bilo moguće da na njega ne odgovori tako da devojka oseti da su granice nestale. Ona se opet osloni na jastuk.

— Volim ljude kakav ste vi... Ukratko: razmažena, navikla da ima sve što želi i bez briga... Ali otac misli da se moram udati, jer ću uskoro imati dvadeset i devet godina.

Upoznala sam advokata... Liver je bio pažljiv i znao je da mi priredi ve-sele trenutke. Otac je smatrao da mi treba takav muž. Ugledni advokat je najbolja garancija da njegovo bogatstvo neće razvući lovci na bogatstvu ženu... Tako je došlo do veridbe — pričala je ona.

— A u čemu je problem? — upita Lun.

— Hoću vaš savet. Mislila sam da ću moći trpeti Livera. On je petnaest godina stariji. Ne pokazuje želju da menja moj način života i dozvoljava da i sada zadržim svoje društvo.

— To je lepo od njega.

— Baš to mi je zbog nečega smetalo. Počela sam da razmišljam o njemu. Kakav je on čovek? Šta će značiti naš brak? Da li ga stvarno volim?

— I kakvi su odgovori?

— Nemam ih ni za jedno pitanje... Čini mi se da je on muž dekoracija.

Lun se nasmeja.

— Prevarili ste se, Natali. On će biti muž gospodar. On će umeti da vlada nad vama, ako to želite.

— Ništa ne mogu tačno da definišem, ali počinjem da sumnjam u svoju ljubav. Kao da se radi samo o instinktu. Osećam neku opasnost od tog čoveka — nastavi Natali.

— On je baš muž za vas, devojčice. Vas treba tući, zatvoriti u krletku i imati naizgled kanarinku, koja, istina, neće pevati.

— Šta sve vi umete?! — uskliknu Natali i malo se uspravi. — Ipak, imate pravo u jednom delu onog što ste rekli. Ja neću tog muža. Kako da ga se oslobodim?

— Opet ćete naći nekog sumnjivog tipa — nasmeja se Lun. — Vi ste toliko neodgovorni da ste naivni. Otvarate brzo srce i misli i verujete da vam niko ništa ne može i ne sme.

— To je tačno — priznade Natali.

— Vi ste spremni da se ljubakate, ali se uplašite od ljubavi. Je li istina

da biste se sada ljubakali sa mnom, ali biste u jednom trenutku otrgnuli i pobjegli.

— Ko vam je o tome pričao?! — zapanjeno upita Natali.

— Niko mi nije pričao. Ja sve to pogodam. Suviše slobode je za mlade osobe jedna vrsta šoka. Uplaše se u odsutnom trenutku. Na slobodu se treba navići. Vi ste ostali devojčica, istina toliko lepa i privlačna da to zapanjuje, a trebalo je da budete već potpuna žena.

— Ne želim da to postanem uz Livera. Vi mi ulivate poverenje — prekide ga Natali. — Liver se kreće sa onim sladostrasnim Singletonom. Verujem da nije bolji od njega... Hoću da upoznam prvo pravog muškarca, a tek onda da razmislim.

— Zar niste u svojoj okolini imali prijatelja koji bi ulivali poverenje?

— Sve sami blazirani gadovi! Svi su jurišali ili na moje nasledstvo, ili pod moju suknju. Odvratni su mi svi! — odgovori ona i okrenu glavu.

Spusti se na jastuk i ostade ukočena. Lun joj pomilova ruku, a ona se naglo pokrenu i obgrli ga snažno. Usne im se opet spojiše.

— Tebi verujem... U tvom zagrljaju sam srećna... Oh, nikad nije bilo tako... — govorila je između poljubaca.

Dodž sa natpisom »Perionice Adamson« pride bungalovu. Šestorica gangstera brzo iskočiše i osvrnuše se. Visoko drveće i šiblje su dovoljno zaklanjali bungalov od udaljenih pogleda, a u blizini nije bilo nikog.

Enriko Feroni se nečujno kretao u svojim cipelama s gumenim donovima. On izvuče ključ i pažljivo ga stavi u bravu. Nečujno se odškrinuše ulazna vrata i gangsteri udoše u predsoblje.

U rukama im se nadoše revolveri. Upozorenja o opreznosti i objašnje-

nja kako da svaki od njih postupi Pikl je već bio dao i sada samo pođe napred. Naglo otvori vrata sobe i zastade. Vrata se behu otvorila bez šuma.

Pred njima u polumraku ugledaše zagrljene Natali i Luna.

— Oduševljava me u drugu sobu — reče Natali.

Lun je uhvati ispod kolena i podiže. Ona se čvrsto držala o njegov vrat.

U tom momentu Feroni okrenu prekidač za veliko svetlo. Lun pusti devojčine noge, ali ona ostade u njegovom zagrljaju.

— Bez gluposti, napasniče! Podigni šape i pusti bebicu iz naručja! — naredi Feroni.

Lun vide šest ljudi sa uperenim revolverima. Poznade Slezara, koji pođe da mu zađe za leđa. Devojka je još uvek čvrsto stezala Lunov vrat, kao da je zapala u nekakav grč.

Gangsteri se baciše na njih. Lunu jedva pođe za rukom da se istrgne iz devojčinog zagrljaja i pokuša da izvuče revolver. Ali tada ga nešto tresnu. Učini mu se da nešto eksplodira u njegovoj glavi i ugasi se kao grom odveden u zemlju. To je bilo sve što je osetio, jer tada utonu u mrak i sve nestade.

Četvorica gangstera izidoše i donesoše dva velika sanduka. U jedan strpaše Luna, a u drugi devojku. Bili su ih čvrsto uvezali i začepili im usta, iako je Lun bio onesvešćen. Oduševljava ih tako u sanducima i utovariše u automobil. Pikl se vrati i malo uredi sobu, a zatim i sam izide. Zaključa vrata i mirno sede uz vozača.

— Vozi! — naredi kratko.

Otmica je bila izvedena bez komplikacija.

IX

Prvo mu je do svesti dopro osećaj da ne može da se pokrene. Glava ga je bolela i nehotično je hteo da je opipa rukama, ali ih nije mogao pokrenuti. Naviknut na opasnosti, on

se brzo budio, ali je umeo da to učini oprezno. Polako je otvorio kapke očiju. Video je da se nalazi u velikoj, mračnoj prostoriji ispunjenoj duvanskim dimom i muzikom. Odmah shvati da to svira radio aparat.

Lunu usta nisu više bila vezana i slobodo je disao, ali ruke i noge su mu bile utrnete i nepomične. On polako otvori oči i osmotri. Dva gangstera su spavala na kaučima iznad njega. On je dakle, bio na podu. Tri ostala gangstera su igrala karte. Šesti, bio je to Ol Slezar, zamišljeno je zurio ispred sebe.

— Zabrinut si, Pest? — dobaci mu Pikl redajući karte i iskosa ga pogledavši.

— Zar je trebalo da radimo ovako bezglavo? Mogli smo se maskirati. Ko mi garantuje da devojka neće ostati živa, kad već ionako ponavljaš da joj se ne sme ništa dogoditi? — odvrati Slezar.

— Pa šta onda? Promenićeš klimu i ništa ti neće biti — bezbrižno odgovori Feroni.

— Treba saznati to od detektiva i uputiti ucenu, a onda se otresti »paketa«. Zaliv Litl Nik nam je pod nosom — nastavi Slezar.

— Ovde ja vodim! Zapamti to, Pest. Ako si kuga, nisi zamoljen da se uvučeš svuda. Ja sam ti rekao, a sada ponavljam: ako uradiš bilo šta bez mog znanja, iseckaću te tako da niko neće moći znati jesu li to parčići svinje ili čoveka. Prestani da buliš i brige prepusti meni i Batalji — odvrati Pikl i lice mu opet dobi onaj kiseli izraz.

— Ko je Batalja? Do đavola, niko ne zna ko je on, a mi smo u vatri. Za otmicu sleduje električna stolica — ljutito nastavi Slezar.

Enriko Feroni složi karte, spusti ih na sto tako da partneri ne vide šta ima i ustade. Pride Slezaru i stade pred njim. Gledao ga je neko vreme čuteći, a zatim ga udari usred lica brzinom koja se ne bi očekivala od tog gojaznog zlikovca. Slezar se uhvati za lice. Otpljunu krv i razro-

gačenih očiju se zagleda u Pikla. Pogledom potraži Roklendesu i Hezlija. Prvi se beše trgao iz sna, a sada samo osmotri šta se događa i okrenu se na drugu stranu. Hezli je bio nem i smeškajući se posmatrao je svoje karte. Njega su nazivali Dam Ded (Nema smrt). Sada mu je odgovarao samo prvi deo nadimka.

— Sledeći put ću tebe poslati na dno Litl Nika! Nisi zaslužio da budeš uz Tigricu! Zar ti ne znaš da se Batalja ne šali. Nikada ga nisam video. Razgovaramo telefonom i svaki put je to drugi glas. Ali znam da je i za najmanju neposlušnost smrt sigurna svakom našem čoveku. Neću da mi razmaženi mangup, kakav si ti, natovari Bataljinu kaznu na vrat. Hoću još da živim, Slezar! Zapamti to — govorio je Pikl ne skidajući pogled sa Pesta.

— Da... Zapamtiću... Ne sviđa mi se tvoj način — odgovori Slezar.

— Uzalud bi ti bio kolt. Možeš sve nas da ubiješ, ali Batalja će te naći. Zato je bolje da razmisliš o svakom pokušaju protivljenja — zaključí Feroni i okrenu mu leđa.

Mirno sede za sto i uze karte. Radio objavi da je osamnaest časova i trideset minuta. Uzbudeni spikerov glas je javljao senzaciju dana:

»Dogodila se još jedna otmica. Oteta je kći Kristijana Lumisa, gospodica Natali Lumis. Za otmicu se saznalo tek kad su njen otac gospodin Lumis i njen verenik, gospodin advokat Liver Meloun dobili poruku ucenjivača. Gangsteri traže milion dolara. Ucenjeni ne mogu da daju pojedinosti, jer bi to značilo smrt otete devojke. Da li će bogati gospodin Lumis pristati da plati, nije moguće saznati. Advokat, gospodin Meloun je izjavio da mu je iznad svega važna sudbina njegove verenice. On će za nju dati i život. Policija pokušava da uđe u trag otmičarima.«

Lun iskrenu glavu, jer začu jecanje u uglu. Tako tek sada ugleda Natali Lumis, koja je sedela u fote-

lji. Nije bila vezana, ali iz prostorije su vodila samo jedna vrata koja su bila iza stola na kome su se gangsteri kartali.

Lun osmotri veze na nogama i rukama. Pokuša da pokreće udove makar i najmanje. Osećao je da mu krv polako probija ispod veza. Sada nastavi tu čudnu, nevidljivu gimnastiku.

— Pogledaj je li njuškalo došao k svesti — reče Pikl okrenuvši se prema Slezaru, koji je opipavao otečene usne i raskrvavljeni nos.

Ovaj ustade i pride Lunu. Pljesnu ga nekoliko puta po licu i Lun se odluči da otvori oči. Pest zovnu Pikla.

— Osvešćuje se! — doviknu.

Gangsteri baciše karte i prideše. Ona dvojica se probudiše zbog žamora i sada se svi okupiše oko Luna.

— Halo, Stajron! Opet gledaš — počeo Pikl.

— Neću dugo — odgovori Lun.

— Plašiš se?

— Ne, ni najmanje. Sa mnom je gotovo.

— Zašto, čoveče?

— Ja sam srčani bolesnik. Pritisak veza je dugo trajao. Možda još sat, ili dva. . . Onda će biti kraj — odgovori Lun i opet sklopi oči.

Disao je sporim, dugim i šištavim uzdasima. Nekakvo unutrašnje naprezanje činilo je da mu žile na vratu i čelu nabreknu, a lice potamni.

— Do đavola! — viknu Pikl. — Razvežite ga i ne dajte mu da crkne! Mora nam reći gde je Smit.

Gangsteri se ušeprtljaše oko veza, a Nema Smrt ćuteći izvuče nož i preseče ih jednim zamahom.

— Treba biti oprezan. Taj tip je opasan — opomenu Slezar.

— Zar ne vidiš da crkava? Mogli smo znati da je povređen po glavi i ukočen već četiri časa. Istrljajte ga, sto mu vragova! — viknu Feroni.

Lun je i dalje teško disao. Donja usna mu je podrhtavala. Puštao je da ga gangsteri masiraju, jer mu je

to pomagalo da brže savlada utrnutost udova.

— Umirem. . . Moj lek. . . Tu u džepu. . . Oh. . . — mrmljao je Lun pogledom koji preklinje.

— Kakav lek? Govori, čoveče! Gde ti je lek? — unoseći mu se u lice pitao je Feroni.

— Ispravite me. . . Tu u džepu. . . Limena kutijica — glasom umirućeg govorio je Lun.

— Zaboga, Ralf, šta je s vama? — upita Natali Lumis i sama prišavši.

Zbunjeni gangsteri je ne oteraše. Ona počeo da miluje Lunovo lice. Jedan od gangstera opipa pljosnatu metalnu kutiju.

— Je li ovo lek? — upita zatim.

— Otvorite. . . Flašica u kutiji. . . Dajte mi je — jedva čujno je govorio Lun.

Jedva se uzdržavao da se ne nasmeje gangsterskoj brizi i revnosti. Pružiše mu flašicu i on je prihvati drhtavim prstima, otčepi je i ispusti.

— Ah. . . ne dajte! Prosućete se. . . Bez leka ću odmah. . . umreti. . . — izusti Lun i prestade da diše.

Klonu opet na pod i prekri lice rukama.

Gangsteri zgrabiše flašicu iz koje se beše prosulo tek trećina tečnosti. Nekakav jedva primetan miris naglo se širio.

— Čudo. . . — reče Pikl i pade preko Luna.

Za njim su padali jedan za drugim. Natali se beše odmakla zbog gužve oko flašice i užasne scene. Snažno sredstvo za naglo uspavlivanje zahvati je poslednju i ona klonu užasnuta.

Bilo je to Lunovo mnogo puta upotrebljavano sredstvo, tečnost pod pritiskom, koja se trenutno pretvarla u gas, kad bi bila oslobođena. Gas je uspavljivao sve one u čija pluća bi dospeo, ali je brzo gubio tu svoju osobinu da uspavljuje, jer se u vazduhu jedinio sa nečim. Bilo je dovoljno zadržati d'sanje najmanje četrdeset sekundi, a za to je bila potrebna vežba, pa je dejstvo gasa ne-

stajalo. Međutim, već uspavani su ostajali bez svesti najmanje jedan sat.

Lun sede na pod, osmotri nepomična tela i ustade. Podiže Natali u naručje i stavi je na ležaj, a zatim potraži oružje. Brzo otvori vrata i zaključa da je prostorija u suterenu neke kuće. Pođe gore i ugleda ruini-rani hodnik, sobe sa izvaljenim vratima i zapuštene, prazne prostorije. Nakloni se obazrivo napolje. Kuća je bila ograđena visokom daščanom ogradom. Pod jednom nastrešnicom bio je parkiran dodž. . .

Jedan čovek je sedeo na haubi dodža i kroz razmaknutu ogradu posmatrao drum. Preko krila držao je automat. Lun tiho potrča prema njemu, ali nekakva daščica kvrcnu mu pod nogama. Gangster se okrene. Bio je visoko na automobilu i Lunu nije preostalo ništa drugo nego da puca.

— Ti? . . . Prokleti . . . — kriknu gangster i strovali se na zemlju.

Lun pritrča i zgrabi automat. Gangster je umirao.

Pošto osmotri rane na gangstеровom telu, Lun zaključa da će ovaj brzo izdahnuti i požuri nazad.

Svi onesvešćeni su ležali nepomično kako ih je i ostavio. On se da-de na posao. Vezivao ih je skupljajući sve ono što se za taj posao može upotrebiti. A zatim pokupi sve oružje i iznese ga napolje. Nađe zaklonjeno mesto u propaloj zgradi i dobro ga sakri. Ostavi samo za sebe jedan automat i jedan revolver sa pri-gušivačem, pored svog, koga pronađe u Feronijevom džepu.

Neko vreme je sedeo i odmarao se razmišljajući. Zatim izide napolje i preko ograde osmotri okolinu. Kuća se nalazila blizu obalte Litl Nik zaliva. Divlje i neplodno zemljište oko nje je bilo obraslo trnjem i korovom. Na drugoj strani bio je nekadašnji gradić Bajsajd, koji se polako pretvarao u predgrađe Njujorka, odnosno Long Ajlanda.

Pored obale vodio je zapušten put. Sada na njemu nije bilo nikoga. Poslednji zraci sunca treperili su na vrhovima njujorških oblakodera i daleko na visovima Vašang Mauntija.

Lun se vrati u kuću i side u veliku prostoriju. Sada je većina uspavanih dolazila svesti. Unezvereno su gledali svi u istom pravcu. Samo je još devojka bila nepomična.

— Eto, momci, ipak sam živ — smejući se reče Lun i pride ležaju na kome je bila Natali Lumis.

Žagor psovski, pitanja i kletvi ispunila sobu.

— Treba je učiniti kako sam govorio — reče Slezar.

— Umuknu, kukumavko! — odvrati Pikl najkiselije što je mogao.

— Umuknite svi! — viknu Lun i tišina zavlada.

Devojka se pokrenu i začuđeno pogleda Luna.

— Vi . . . Dobro vam je? — upita ona ne shvatajući još šta se dogodilo.

— Sasvim mi je dobro — odgovori Lun.

— Jeste li sigurni, dragi? — upita ona opet,

— Sasvim siguran — nasmeja se Lun.

Pruži joj ruku i ona ustade. On u džepu potraži nekakvu olovčicu. Odvrnu jedan njen kraj i izvadi sićušnu pilulu.

— Pretrpela si strah. Ovo će te osvežiti — reče joj i pruži joj pilulu. — Samo je drži na jeziku, kao bombonu.

Devojka posluša i sede u fotelju. Malo kasnije reče:

— Tako sam umorna . . . Spavala bih da nismo u opasnosti.

— Lezi i spavaj. Ja ću te probuditi — reče Lun.

Znao je da će devojka odmah prihvatiti, jer joj je pilulu dao zato da ona ne prisustvuje saslušavanju gangstera. Ona zaspala čim leže. Lun sede ispred vezanih gangstera. Po-

činjao je jedan od retkih poduhvata: kolektivna hipnoza.

Već posle nekoliko minuta gangsteri su videli ono što je on hteo da vide i verovali ono što je on hteo da veruju.

— Sada ćete pričati ono što vas pitam — reče Lun. — Da ne mislite kako ne morate, prvo ću vam pokazati šta umem. Dam Ded je najpogodniji da mu odsečemo jezik. Nemoj Smrti jezik i nije potreban.

On se približi Hezliju i naredi:

— Isplazi jezik!

Gangster poslušao.

— Evo imam nož u ruci.

Vezani zločinci zaista videše nož koji nije ni postojao.

— Sada ću mu otseći jezik... Tako, otsekao sam ga... Krv lije... Baš je gadna. Nema Smrt bez jezika...

Hipnotisani zločinci su videli jezičnu sliku koju im je sugerisao.

— Sada govorite, ako ne želite da izgubite jezik. Prvo Slezar — reče Lun.

Svi su odgovarali bez uvijanja. Slezar ispriča sve što je znao, ali nije znao da kaže ko je Batalja. Hezli je samo držao otvorena usta i grcao u užasnim mukama uobrazilje. Vilfred Roklendes ispriča da je naturalizovani Nemač koji ovde živi već devet godina. Prvo je radio kao mehaničar, a onda je umešan u krađu automobila. Bila je to priča o gangsteru koji se nije mnogo opirao da zapada u sve više zločina. On je pričao o tome kako je sa Slezarom i Hezlijem ubijao svedoke protiv Džoane Karnej, a da ona to nije ni znala. Pomagao je Hezliju i kad je poslednji put pucao na Smita sa zgrade preko puta bolnice.

Enriko Feroni — Pikl je pričao o tome kako je tragao za Smitom i kako je organizovao napad u restoranu, kada je poginuo detektiv Grant.

Ali niko nije znao ko je dostavljao obaveštenja. Niko nije znao gde se nalazi i ko je Batalja. Sve je izgledalo jednostavno. Grupe gangstera su se povezivale po naredenjima. Oko

Džoane Karnej i njenog bara stvorena je jedna grupa, drugu je vodio Enriko Feroni. Postojale su i druge grupe. Ali svima je rukovodio nevidljivi Batalja. On je sve znao i sve video. On je pronalazio gangstere u bekstvu i prihvatao ih preko svojih grupa. Znao je gde treba preuzeti droge, kome uputiti ucene, kako preuzeti novac. Batalja je znao sve, ali njega niko nije znao.

Lun je verovao ovim ljudima. Oni su bili dželatari, ubice, lešinari i obični izvršioc prljavih dela. Ali pakleni mozak je bio u nečijoj drugoj glavi. Ko je čovek što stvara sve paklene planove, nije se moglo znati.

— Kako si saznao da se devojka i ja nalazimo u bungalovu? — upita Lun gangstera Pikla.

— Dobio sam obaveštenje i naloge telefonom. Rečeno mi je da ću u svom poštanskom sandučetu naći ključeve bungalova i ove kuće — pričao je Pikl.

— Kako se Batalja usuđuje da takve naloge daje telefonom?

— On tada govori bajbsom.

— Šta je bajbs?

— Italijanski sa nekim rečima koje smo posebno dobili da ih naučimo. Niko nije u stanju da razume taj govor sem mene. Ali imam utisak da Batalja teško govori... On čita bajbs — odgovori Pikl.

— Tako opšti sa svim grupama, ili samo s tobom? — pitao je Lun dalje.

— To je način sporazumevanja samo sa mnom. Sa Džoanom se sporazumeva magnetofonskom trakom naročitog sistema. Ne može se upotrebiti u ostalim magnetofonima.

Još dugo je Lun pokušavao da sazna gde je mozak velike gangsterske bande, ali sve je bilo uzalud. Saznao je nekoliko adresa ostalih gangstera, ali i to da od njih neće mnogo saznati.

Lun tada prestade da ispituje svoje zarobljenike. Odlučivao se šta da učini. Da pozove policiju i preda ih pravdi u ruke značilo bi biti sasvim

okupiran istragom. Bio bi i sam danonoćno saslušavan. Morao je učiniti nešto što nikada nije učinio. Poubijati ove mnogostruke ubice Lun nije mogao, jer nikada nije ubio čoveka bez odbrane. Moglo se učiniti nešto drugo.

Lunovo lice postade tužno. Zamišljao je šta će se sve dogoditi sa ovim ljudima, ali to je bio jedini način da ih »izbaci iz igre«, bar za neko vreme.

Pristupi najtežem obliku hipnoze, čiju tajnu je u celom svetu znalo možda još dva, ili tri čoveka. Jedan od njih je bio Lunov učitelj hipnoze pre dvadeset godina. U nečemu je taj način usavršio sam Lun.

On je prilazio svakom gangsteru i udario bi ga revolverom po glavi da ga onesvesti. Zatim mu je tražio nešto na lobanji i tamo pravio mali zarez nožem. Čitav sat je trajala mučna operacija.

Jedan po jedan gangsteri su otvarali oči. Kad se svi osvestiše, ali još uvek pod uticajem hipnoze, Lun nastavio svoj posao.

— Vi ne znate ni svoja imena... Ništa ne znate... Ne znate ni gde se nalazite... Vi ništa ne znate... Vaše misli su mrtve i vi se ne sećate ničega... — ponavljao je i opet im prilazio.

Prelazio bi rukom ispred njihovih očiju i opet ponavljao čudne sugestije.

Konačno umoran okrenu im leđa i iziđe. Odvuče mrtvog gangstera od automobila tako da ga devojka ne vidi kad iziđu. A zatim se vrati i probudi je. Ona mu se nasmeši i pruži ruke. On je podiže i reče joj da iziđe. Zatim se dade na posao da odveže sve zarobljenike.

— Idite nekuda. Samo idite i tražite nešto — reče im i krenu.

Brzo dovede devojku do automobila i reče joj da se smesti, a on otvori visoku kapiju, otrča i uskoči za volan, a zatim upali motor i izveze se.

Prolazeći kroz kapiju pogleda nazad. Video je kako se gangsteri razilaze klateći se preko dvorišta. Išli su kao u snu.

— Uskoro ćemo biti na sigurnom mestu — reče Lun i ubrza vožnju. Napolju je padao mrak.

*

Putevima oko zaliva razilazilo se čudno društvo gangstera. Nisu znali kuda idu i ko su. Nisu znali ni gde se nalaze. Samo su hteli nekud da stignu i nešto da nađu. Nisu znali ni gde treba da stignu ni šta traže.

Oni su bili teški bolesnici, kojima će biti potrebno dugo lečenje da nestanu posledice onog što im je Lun učinio. Do tada će policija utvrditi identitet svakog od njih. Možda će tada biti dovoljno svedoka o njihovim zločinima.

*

Vozeći kroz Bruklin, Lun skrenu prema Menhetnu. Uskoro prođe kroz tunel i skrenu prema upravi policije.

— Draga Natali, ti ćeš sići i potražiti inspektora Kepota. Ispričaj mu sve što se dogodilo, a zatim pozovi oca. On će te štititi dok ne prođu opasnosti — reče Lun.

— Moram se javiti i Liveru — reče devojka zamišljeno.

— Naravno, moraš. Ali, kaži mi da li si bilo kome rekla da ćemo se sastati u onom motelu? — upita Lun.

— Nikome živom. Mislim da ni Liverova sekretarica nije mogla čuti šta sam ti šaputala. Bila je najmanje deset jardi daleko — odgovori Natali Lumis.

— To je zagonetka — reče Lun. — Sada smo blizu. Rastaćemo se kroz dve minute.

— Hoćemo li se opet videti, Ralf?

— Nadajmo se.

— Jesi li oženjen?

- Da, Natali, jesam.
- Srećno?
- Na pravi način. Mislim srećno.
- Ipak želim da se sretnemo.
- Neke želje se ostvare — osmehnu se Lun i uspori vožnju.

Uskoro zaustavi. Natali ga hitro poljubi u lice i siđe na trotoar. On je gledao za njom dok je žurila prema vratima uprave policije. Kad je ušla, on poveze dalje.

X

Na vest da je oteta Natali Lumis oslobođena i da je već u upravi policije, inspektor Kepot je dojurio i čestitao joj na srećnom izbavljenju iz ruku gangstera.

Slušao je njenu priču zapanjen.

— To je prosto neverovatno — upao joj je u reč.

Nekoliko puta je ponovio tu upadicu.

Kad je završavala priču s prizvukom obožavanja u glasu kad god bi spomenula ime detektiva Ralfa Stajrona, inspektor Kepot reče:

— To je vraški momak! Sve to liči na priče o Lunu, kralju ponoći!

U tom momentu se zagrcnu. Kao da je neka koprena otišla ispred njegovih očiju. Počinjao je da sve stvari vidi jasno. Znao je priču o Lunu. Znao je mnogo onog što se širom sveta raznelo o tom čudnom naučniku, avanturisti, neprijatelju gangstera, i genijalnom pronalazaču.

Čitao je i specijalni bilten Federalnog istražnog biroa u kome je bilo opisano Lunovo bavljenje u Sjedinjenim Državama i njegovi obračuni s gangsterima u Čikagu.

Kroz misli mu prodoše osnovni podaci:

•Lun je siroče od koga su velikih pet gangstera hteli da stvore idealnog zločinca. Školovali su ga naj-savršenije što su mogli. Pravo bogatstvo je potrošeno da nauči jezike, istoriju, tehničke nauke i razne veš-

tine. Sportske discipline, opsenarstvo, hipnoza i mnogo drugih stvari je naučio taj čovek. Stekao je kasnije i titule doktora na nekoliko univerziteta. Hemija i fizika su postale omiljene oblasti njegovih proučavanja. Ni interesovanje za biološke nauke nije bilo malo. To ga je dovelo u Sjedinjene Države. Od tada datira njegovo poznanstvo i stalna veza sa Džejn Vitington koja je doktor biologije, a ujedno najlepša naučnica sveta.

Napori gangstera da Donaldu Sikerta toliko obrazuju i pretvore u supermena, supergangstera, izvrgle su se u svoju protivrečnost. Sikert je postao neprijatelj gangstera, humanista i gonilac zločina. Ali nikada se nije pomirio sa običajima i zakonima. Zato protivu njega uvek ima krupnih optužbi.

Kreće se sa jednim čudnim mornarom, čovekom velike fizičke snage i naizgled priglupim, ali stvarno lukavim i neobično veštım. On je do krajnosti odan Donaldu Sikertu, odnosno Lunu, kralju ponoći i njegovoj Džejn Vitington. Taj trio godina-ma uspeva da nadmudri ne samo svoje neprijatelje, nego i policije širom sveta.*

Inspektoru nije bilo teško da zamisli detektivskog pomoćnika Vesli Bostika kao Samjuela Makfersona, a Džejn Montegju kao Džejn Vitington. Setio se opisa Donaldu Sikerta. Detektiv Ralf Stajron se sasvim »uklapao« u taj opis.

Misli inspektora Kepota prekide dolazak starog Lumisa i advokata Livera Melouna. Otac je grlio kćerku, a verenik joj se smešio srećan i uzbuđen.

— Već sam se spremao da dam i svoj život za tebe, draga! — uskliknu advokat kad mu stari Lumis predade kćer iz zagrljaja.

Čitava grupa Lumisovih pratilaca čekala je napolju. U velika kola se doše starac, Natali i advokat Meloun. Pred njima i za njima nalazili su se automobili sa naoružanim čuvarima.

*

Inspektora Kepota trže zvonjenje telefona. On se javi:

— Jesam li dobro čuo? To ste vi, gospodine Stajron?

— Ja sam gospodine inspektore — odgovori Lun.

— Zašto niste došli do nas? Otac gospođice Natali je žalio što ne može da vam zahvali. I njen verenik je promenio mišljenje o vama, jer ste mu vratili verenicu — pričao je inspektor.

— Ne volim zahvaljivanja, a uz to se žurim. Treba da se nađem uz Smita. Njegovo svedočenje je sada još važnije.

— Ali moramo saznati gde su gangsteri koje ste pohvatali. Treba da ih strpamo iza rešetaka. Te zveri će neko osloboditi. Natali nije ume la da mi objasni gde se tačno nalazi ta kuća.

— Propustio sam da joj to kažem. Sada ću vam ja objasniti — odgovori Lun i opisa mu kuću uz zaliv Litl Nik.

— Odmah ću poslati ljude tamo. Hoćete li mi se javiti kroz koji minut? — nastavi inspektor.

— Ne mogu. Moram vas obavestiti samo o mestu na kom ću se nalaziti. Smit se sklonio na brodić koji smo ukotvili u Artur Kilu, baš iznad Šaurana. Tu su močvare i pristupačno je samo s površine vode. Smita čuva i moj pomoćnik Vesli. Oni su naoružani sasvim dobro. Imaju jednu pušku i pištolje. Odneću im hranu i još što treba — ispriča Lun.

— Poslaću vam i pojačanje, čim stignem da ga spremim. Lučka policija će mi pomoći i dati patrolni čamac na duže korišćenje. Pobeđićemo gangstere, gospodine Stajron. Suđenje će imati svog svedoka i to zahvaljujući vama — odgovori inspektor.

— Onda, do viđenja, inspektore! — zaključi Lun.

— Do skorog viđenja, Stajron! — odvrati inspektor i pošto zaključi da

je veza prekinuta, spusti slušalicu pored telefona.

Otrča da sa drugog telefona pokuša da ustanovi odakle je došao poziv. Javiše mu da je govoreno iz javne govornice u Šauranu.

*

Brodić je bio odmah iznad Šaurana, ukotvljen uz obalu. U mraku se svetlela jedna cigara. Lun pozva s obale i Makferson mu odgovori. Prebaci most i pusti ga na brodić.

— Možemo li da krenemo? — upita Lun.

— Možemo — odgovori Makferson i upali motor.

Brodić je pućkao prema severu pored močvarnih obala. Noć je bila prijatna i oni su uživali.

— Svratio sam u agenciju. Flanari je bila marljiva. Smit se javio i ostavio poruku. Javiće se i sledeće noći. Tada jedan od nas mora biti tamo — ispriča Lun.

Ćutao je neko vreme, a onda počeo da priča šta se sve dogodilo u toku dana.

— Uh! — uzviknu Makferson. — Trinaest mu hiljada morskih krava! A ja se izležavam oko Flanari i ovde na ovom koritu! To je sramota!

— Šta je sramota?

— Pa što nekako nisi uključio i mene u to veselje.

— Nije bilo baš veselo — reče Lun setivši se da šest gangstera sada lutaju ulicama kao potpuni idioti i blenu u mrak.

Ispriča Makfersonu šta je stvarno učinio i dodade:

— To je najmrskije delo što sam ga počinio u svom životu.

— Preteruješ, staro momče, preteruješ! Pa oni u svojim glavama nisu ni imali ništa vredno. Zažaliće što im se vratilo pamćenje i normalno stanje, jer će ih to odvesti na električnu stolicu — tešio ga je Makferson.

Lun je ćutao, jer je znao da postoji neki moralni princip, čije kršenje ne

opravdava krivicu onih koji su pogodeni. On se oseća kao čovek koji je nečim uprljan i teško može da se očisti. Da se nadao da će pronaći Pikla i Pesta i njihove pratioce, stanje tih ljudi ga ne bi mučilo. On bi ih brzo oslobodio košmara i bunila u koje su zapali. Ovako će se oko njih psihijatri i drugi lekari nedelja-ma mučiti i tek onda će zločinci biti onakvi kakvi su bili i moći će da, svesni svega, odgovaraju za svoja zlodela.

Makferson primeti Lunovo stanje i počne da se šali. Pričao mu je da je primetio kako ga žene ovde mnogo više zapažaju. Zatim je poveo nekakvu šaljivu mornarsku pesmu o gusaru koji ima drvenu nogu i da mu je drvena ruka tada bi lako mogao da pije. Ovako mora da skine nogu i pretvori je u pehar. Zbog toga nikada ne ide, jer tek što načini koji korak, mora da skine nogu. Ili je naliva rukom, ili iz njene slavine pije, ali još nikud stigao nije.

Lun se smejao. S ovim veseljakom je čoveku uvek bilo lakše. S grižom savesti, Lun pomisli na Džejn. Ona sada ispisuje sitne stranice svojih studija i rasprava. Razmišljanja o Džejn su bila pravo uživanje za Lunu. On je imao maštu kojom je mogao da naslika stvari kao da su pred njim. A za razmišljanja o Džejn nije trebalo ni mnogo mašte, jer je ona prevazilazila maštanja jednog muškarca. Trebalo je samo imati sposobnosti da se zamisli ono što se o njoj zna.

Video ju je čas u njenom lakom hodu, onako vitku i dražesnu, čas je zamišljao njenu kao svila meku kosu. Skoro je osećao njen zanosni miris. Uzbudivala su ga sećanja na lepotu njenog tela. Čvrste, podignute i lepe grudi kao svilom prevučene. Kako su samo zaobljena njena kolena, izduženi listovi nogu i fini članci stopala!... Kako gleda s puno ljubavi u trenucima kada se predaju jedno drugom i kako su strastveni njeni poljupci!... Bila je to potpuna,

nežna, a strastvena žena. Ona je bila vrhunski naučnik, ali i umetnica u ljubavi. Sećanja na časove provedene sa Džejn izazivala su snažnu čežnju.

Njegova maštanja prekide Makfersonov glas, čija glava se pomoli iz kabine motora:

— Stigli smo. Da bacim kotvu?

— Ti si kapetan — osmehnu mu se Lun i ušade.

Dok je Makferson spuštao sidro, Lun pregleda brodić. Metalne ploče i džakovi peska stvarali su neprobojni oklop. Dve mašinske puške, kutija za cevi malog reaktivnog bacača i desetak granata za njega, municija i gnjuračka odela — sve je bilo lepo poredano u zaklonima. Veća kabina je bila prepravljena tako da je štrčala i činila malu kulu sa puškarnicama zaštićenim oklopom od metalnih ploča i džakova peska.

Videći da Lun posmatra njegovo delo, Makferson reče:

— Plašio sam se da ne preopteretim brod, pa čak i da ga ne potopim. Ipak je ostao sposoban da polako plovi.

— Pretvorio si ga baš u pravu tvrđavu na vodi — pohvali ga Lun.

— Sada ćemo leškariti i uživati malo u ovoj noći — reče mornar.

— Naprotiv, moramo požuriti. Treba obući gnjuračka odela i biti spreman. Biće brzo galame, ili sam ja sasvim pogrešno mislio o stvarima — odgovori Lun i počne da pakuje predmete iz džepova svog odela.

Dokumenta i ono što nije želeo da propadne stavi u gumenu vrećicu koja se vezivala tako da ne može da propusti vodu. Vrećicu pričvrsti o pojas pored noža. Druga torba je bila s leve strane. U nju su se mogli staviti revolveri da budu hermetički zatvoreni.

— Treba ubrisati sve otiske naših ruku sa stvari i oružja koje može ostati. Ne treba ostaviti dokaze da smo bili ovde — reče Lun.

— Ponekad ne razumem ništa. Pa inspektor Kepot zna da smo ovde — primeti Makferson.

— On zna, ali treba i da dokaže — osmehnuvši se reče Lun i nastavi da se sprema.

Uskoro se mesec pojavi na bleštavim gromadama Long Ajlanda. Njujork je odavde ličio na more žara koji je treperio. Severno i zapadno su bleštala ostrva svetla i pružala se skoro u nedogled. Bila su to svetla Džersez Sitija, Njuvarka i Elizabeta. Čak se daleko na severozapadu primećivao odsjaj Petersona zaklonjenog bregovima. Ali nad tim morem svetiljki mesec se ipak video i zračio je svoju romantičnu, smirujuću svetlost.

Artur Kilom su promicali brodići i motorni čamci osvetljeni i ponekad se oglašavajući sirenom, ali je ovamo uz močvare bilo pusto i tiho. Njihov brodić se lagano ljuljuškao osvetljen samo mesečinom.

Njih dvojica su bili obučeni u gumena odela. Lun je proveravao kapak u sredini brodića. Jednostavni četvrtasti okvir visok do ivice palube spuštao se do dna broda. Bio je pričvršćen za dno zavrtnjima i oblepljen specijalnim nerastvorivim lepkom. Dno brodića je u tom okviru bilo isečeno i uklonjeno. Moglo se skočiti u taj šaht i nestati u dubinu.

Nekakav zvuk se izdvoji i pojača. Sada je dolazio sa tri strane.

— Dolaze! — uskliknu Lun.

Makferson dohvati mašinsku pušku i namesti kolt na svoju severnu stranu. Lun je imao pregled južnog polukruga. Videli su tri snažna motorna čamca koja su dolazila sve bliže

— Jesu li reflektori koje si namesatio dobro zaštićeni? — upita Lun.

— Tom polugom se skida sanduk sa pločom i peskom. Samo u trenutku kad ga ukloniš reflektori su ranjivi — objasni Makferson. — Na mojoj strani je još jedan.

Motorni čamci su bili sve bliže. Sa njih blesnuše farovi, ali to nisu bili reflektori patrolnih brodića lučke

policije. Tek ovlaš osvetliše ukotvljeni brodić, koji je izgledao nizak, jer je duboko gazio zbog tereta.

— Ima li koga na tom koritu? — viknu neko kroz megafon sa najbližeg čamca.

Makferson uze svoj megafon i odvrati:

— Držite se dalje, mangupi! Poslaću vam tucе kuršuma iz mog kolta, ako se ne izgubite!

Začu se smeh koji odjeknu nad vodom.

— Držimo vas na nišanu mitraljeza. Izrešetaćemo taj drveni sanduk, ako odmah ne izađete sa podignutim rukama! — čuo se novi uzvik.

Makferson počе da puca iz svog kolta radi izazova. Čamci krenuše napred i ujedno osuše paljbu iz lakih mitraljeza.

— Sada! Po njima! — viknu Lun i kroz uzani prorez posla dugi rafal iz mašinske puške na bliži čamac.

Na drugoj strani zapuca Makfersonova mašinska puška.

— Prava pomorska bitka! Naplatiću se zbog današnje dosade. Osam mu parova nilskih konja u ljubavnom zagrljaju! Tri mu pijana kita! — vikao je on oduševljeno.

Na dva čamca popucaše farovi i svetla se ugasiše. Treći se nađe na Lunovom nišanu i on pogasi i njegove farove. Sa čamca dopreše jauci i psovke, ali i brza paljba.

— Predajte se! — vikao je neko sa jednog čamca.

Lun uze cev malog reaktivnog bacača i gurnu granatu. Nišanio je čamac koji se nađe iskrenut bokom i opali. Granata zašišta kroz vazduh i eksplozija na krmi čamca pokaza pun pogodak. Čamac počе da se vrti u krugu.

— Promenimo mesta! — zatraži Lun i zauze mornarevu stranu.

Ovaj počе da zasipa kuršumima čamac koji se vrteo.

— Ne pucajte! Predajemo se! — vikao je neko sa tog čamca.

Njihove glasove je gušila pucnjava, ali sada se sasvim izgubiše zbog

nove eksplozije. Lun beše pogodio čamac i ovaj se naginjao tonući. Dva čoveka skočiše u vodu s pojasevima za spasavanje. Treći čamac pokuša da se okrene, ali ga stiže granata po samoj palubi i motor se ugasi. Otuda je još uvek pucao jedan mitraljez. Lun poče dvoboj protiv njega. Slabo zaštićeni strelac na čamcu uskoro jauknu i napusti oružje.

Pucnjava prestade.

— Reflektore! — viknu Lun.

Upali onaj na svojoj strani i poče da pregleda čamce i površinu vode. Isto je radio Makferson. Na palubama čamaca su se videli mrtvi, a ranjenici su pokušavali da zaštite oči od jarkog svetla. Pred Makfersonom je jedan čovek držao ruke dignute u vis.

Lun uze megafon i pozva:

— Vi tamo u vodi, plivajte prema čamcima! Ponavljam, odmah ova-
mo, ili ćete tonuti!

Pratio je dvojicu plivača snopom reflektora. Oni se okrenuše i priđoše čamcima. Uhvatiše se za njihove ograde ne mogavši da se uspenju. Glas je dopirao i do jednog plivača na Makfersonovoj strani, pa se i on uputi prema čamcu.

— Suviše kratko je bilo — žaleći reče Makferson.

— Vrlo loše su se proveli — odvrati Lun i ostade da osmatra kroz suženi prorez.

Reflektorima obasjani gangsteri su se mučili na nepokretnim čamcima. Već su se osmelili da pomognu ranjenima, ali i da se međusobno optužuju za glupi napad.

— Hej, vi tamo! Ko vas je poslao? — doviknu Lun.

— Sam davo! — odvrati neko od gangstera.

— Dakle, to je đavolova flota — nasmeja se Makferson.

Iza rta zapadno od Rosvila začu se snažno brektanje motora patrolnog broda, koji se naglo približavao. Lun uperi reflektor iznad vode

tako da smeta patrolnom brodu, a onda reče Makfersonu:

— Vreme je da se izgubimo. Gde si ostavio automobil, da znam za slučaj da se odvojimo u mraku?

— Na uskom putu kod potoka, gde si i rekao kad smo se dogovorili — odgovori mornar.

— Onda stavljaš masku i učvrstiš dovod kiseonika, pa zamnom — izvrši Lun i ubaci mašinske puške u otvor na dnu broda.

Oružje potonu. Lun baci i cev malog bacača, a zatim njegovu kutiju i preostalu municiju. Konačno i sam skliznu u vodu, kao velika crna riba.

Makferson skoči za njim i oni nestadoše u vodi pazeći da drže pravac zapad. Na nekoliko trenutaka izroniše. Videli su kako patrolni brod pristaje i kako uniformisani policajci preskaču na utvrđeni brodić, a drugi čakljama privlače oštećene čamce.

Lun izmahnu rukom prema kopnu i zaroni plivajući ispod površine.

*

Sa lučkim policajcima na brodić beše preskočio i narednik Valker. On zaviri u kabinu i opet izađe na palubu.

— Ovde nema nikog živog! — doviknu inspektoru Kepotu koji je stajao uz ogradu patrolnog broda.

— Zar su svi mrtvi? — upita inspektor.

— Nema ni mrtvih — odgovori narednik.

Inspektor zastade začuđeno, a zatim i sam preskoči na brodić. Upali svetlo u kabini i poče da razgleda Makfersonove majstorije. Zadrža se iznad okvira i osvetli ga u dubinu. Mutna voda je šljapkala u otvoru. On je ćutao razmišljajući, a zatim naglo ustade i izide na palubu. Gledao je neko vreme prema obali a zatim pređe na patrolni brod.

Lučki policajci su hapsili nepovređene gangstere i prenosili na brod

ranjene. Prva pitanja su pokazala da imaju posla sa gangsterima koji neće lako početi da govore.

— Zabrinut sam šta je sa Smitom — reče inspektor svom naredniku.

— Ako je sa njim bio detektiv Stajron, onda ne treba mnogo brinuti. Taj čovek zna da se bori. Sutra će Njujork imati čime da se zabavlja — reče veselo narednik.

— Da... I opet će sve novine podići galamu da uvek stižemo kasno. Sam si video koliko je bilo natezanja i objašnjenja da se dobije ovaj vražji brod. Oni iz lučke su birokrate — nastavi inspektor.

Narednik sleže ramenima, a zatim upita:

— Hoćemo li odmah preuzeti pohapšene?

— Njih će već poslati momci iz lučke. Nama je lakše da se ne batrgamo oko toga. Imaćemo ih u rukama već ujutro — objasni inspektor i izvadi dve cigare.

Jednu pruži naredniku, a drugu poče da priprema za sebe. Zapališe i smestiše se na oplati uz ogradu.

Policaјci s broda privezaše čamce, a dvojica predoše na brodić. Ceo »konvoj« krenu prema severu. Trebalo im je dugo ploviti do pristaništa pod Bruklinskim mostom.

*

Medu šiblјem uz potočić, koji teče uporedo sa prugom od Port Redinga, nalazio se Makfersonov automobil. Iza njega su Lun i mornar brzo skidali laku gnјuračku opremu i oblačili spremlјena odela iz automobila. Uskoro sedošе i izvezošе se na uski put i skrenušе ka severu.

— Vozi preko Nјuvarka, pa kroz Džersi Siti i Holand tunel. Noćas smo zaslužilі odmor na sigurnom mestu — reče Lun i spusti naslon sedišta.

XI

Brijući se pred ogledalom, narednik Kid Valker je zagledao duboke bore na svom grubom, velikom i izranјavanom licu.

— Pripazi se, staro momče! Nekad su za tobom uzdisale sve prodavačice i kuvarice na Menhetnu i širom Bruklina — gundao je smešeći se samom sebi. — A sada? Razbijena njuška ti je izlokana kao urvine Montane. Nikad nećeš postati poručnik? Nikad, zvekane! Ne znaš da poslušаш i malo progledаш kroz prste, kad ti se da mig! Sto mu Lucifera, uzalud si noćima zurio u knjige i polagao stepen pravnika... Pa šta? Ne može drugačije, ti konjska glavo?

Bio je to jedan od mnogih monologa koje je izgovarao »večiti« narednik Valker. Zbog njegovog poštenja u policiji su ga smatrali naivnim i krutim. Prišivali su mu ponekad i optužbe da je neposlušan. Odrastao u Montani pokraj Grejlјa, on je u Njujork doneo osobine postojanosti svojih planina, čiste misli kao rosa na livadama uz obalu Long Trija i upornost kopača njegovog Kolorada. Snažan i odlučan, on je imao sve prednosti da u životu uspe. Ali, imao je jednu slabost: bio je pošten i želeo je da takav ostane. A to je bio zid o koji se sudarao pri svakom pokušaju da postigne životni uspeh. Uzalud je svršio škole učeći i radeći. Uzalud je studirao pravo i položio stepen diplomiranog pravnika. Nije umeo da zaobilazi — išao je pravo. A tamo je bilo hiljade prepreka.

Toga јutra je imao slobodan dan. Posle noćnog doživljaja na Artur Kilu spavao je mirno i sada je razmišljao kuda da krene. Seti se da bi trebalo pregledati motor starog automobila, jer je »gutao« mnogo ulja i goriva. Odluči se da malo radi oko mašine, a zatim da ode do Detektivske agencije Grant. Trebalo je da tamo ostavi ključeve automobila detektiva Stajrona, koji je dovezao po-

sle istrage u motelu iz koga su oteti detektiv i Natali Lumis.

Izlazeći, on se seti da pogleda sandučić za pisma, iako mu skoro niko nije pisao. Među nekoliko reklamnih listova nađe jedno pismo adresirano na njegovo ime. Odmeri ga, jer je bilo veliko i u njemu je moralo biti više listova hartije. Bio je dan odmora i on se vrati u svoju sobu, otvori prozor, privuče staru naslonjaču, čije opruge muklo jeknuše, i namesti se da čita. Već prvi redovi ga uzbudiše i on poče da čita od početka. Bilo je to čudno pismo:

•Hej, policijska poštenjačino!

Smatraju te priglupim, jer ne mogu da shvate da neko može biti pošten. To se smatra glupošću i za čoveka koji nije policajac. Pošten policajac? Sto mu muka, to mora biti glup čovek. Tako misle u tvojoj okolini.

To je razlog što ti pišem. Neću se potpisati, ali ćeš jednoga dana znati ko ti piše. Važno je da znam da nisi glup. Naprotiv. Zato ti pišem i šaljem ovo pismo, koje bi u rukama stvarno ograničenog čoveka bilo paklena mašina, koja bi ga raznela u parčad. Zato, stari naredniče, pročitaj pismo, zapamti ga i čuti! Čuti kao riba! Ne veruj nikome! Proveravaj i čuti. . .*

— Ovaj me smatra stvarno glupim, iako pokušava da me ubedi u suprotno — reče sam sebi i glasno se nasmeja, a zatim nastavi da čita.

•. . . Evo te paklene bombe, od koje možeš da pogineš: Vođa gangsterske bande, zloglasni Batalja, nije jedan čovek. To je trijumvirat (seti se rimske istorije). Tri školska druga iz Trentona su okupila gangsterske grupe, nametnuli im se i počeli da vladaju. Naceričeš se sumnjičavo. Neka ti bude. Ne veruj nikome, nego proveravaj! Dakle, gangsterski trijumvirat su: Kunt Singleton, »pokradeni bogataš«, Liver Meloun, ugledni advokat i tvoj inspektor Raul Kepot. . .*

— O-ho! — uzviknu narednik i ne-

koliko trenutaka je zurio u pismo ne videći slova.

Napreže se da mirno nastavi čitanje.

•. . . Njih trojica kriju da se poznaju od detinjstva. Ko zna kada, sporazumeli su se da zavladaju Njujorkom. Singletonovi poslovi su išli slabo, jer su dolari nestajali utirući prilaze do njujorških lepotica. Ambiciozni i po prirodi zlobni advokat Meloun nije uspeo da se uzdigne do senatora. Odlučio je da vlada na svoj način i da se obogati. Inspektoru je dosadilo da tavori na policijskoj plati, a mnogo je znao o njujorškom podzemlju koje se u jednom trenutku našlo u krizi zbog međusobnih borbi i propasti nekoliko šefova.

Plan im je bio odličan. Namamili su u stupicu Džoanu Karnej. Ona je bila mols¹ zloglasnog Dankane. Kada je poginuo, ona je okupila preostale gangstere i nametnula im se kao šef. Kunt Singleton joj je prišao kao bogataš, da je upozna i potčini, ali da ona to ne zna. Udesio je krađu kod sebe, a zatim je stvari vodio kako mu je odgovaralo. Ubijani su svedoci, a Džoana je morala sve revnosnije da sluša.

Meloun je radio na drugoj strani i krojio intrige i planove. Uzgred je bacio oko na bogatstvo Natali Lumis. On je smislio otmicu svoje verenice, jer je tako mogao bez opasnosti da uzme visoku ucenu i da je tobože sam preda gangsterima. Inspektor je pronalazio gangstere i na lukav način ih povezivao. Stavljao ih je pod »vlast« Batalje, izmišljenog imena za njih trojicu. . .*

— Ovaj anonimni pisac pisma je pravi satana! Tako je sve »složio« da se uklapa čak i u neke stvari koje nisam mogao da shvatim — mrmljao je narednik samom sebi u bradu.

¹ Mols — nekrunisana kraljica podzemlja, obično žena, ili ljubavnica nekog velikog gangsterskog vođe.

»... Dokazi kojim bi se zločinci doveli pre sud? Sada ih nemamo, naredniče! Stvarnih dokaza ima mnogo. Ko je znao gde se skriva svedok Smit? Odgovor: inspektor Kepot. Ko je znao gde se nalaze detektiv i Melounova verenica? Odgovor: sam advokat Meloun, koji ima prislušni uređaj montira u stolu pred ljudima koji čekaju da uđu kod njega, ili razgovaraju sa sekretaricom. Proveri, naredniče! Jedini je on znao. Ko je znao gde se skrivaju detektiv i Smit na Artur Kilu? Odgovor: samo inspektor Kepot! On je obavestio svoje gangstere, a zatim udesio da lučka policija stigne kasno. Nije prozreo lukavstvo detektiva Stajrona. Taj im je postavio dobru stupicu!

Naredniče, vrlo oprezno pronjuškaj u podacima inspektora, advokata i Singltona. Videćeš da su iz Trentona i da su zajedno odrasli. Oni će se sastati u advokatovom birou. Udesi da čuješ taj razgovor. Saznaćeš kad će se to dogoditi. Imam razloga da tvrdim da će to biti tek treće noći. Možeš li se poslužiti njihovim sredstvom? Mislím na uređaj za prisluškivanje. Tih spravica imate tamo u policiji na pretek.

A sada o tome šta će ti se dogoditi, ako i reč od ovog saopštiš nekoj od svojih kolega, ili samom inspektoru Kepotu. Oni će se smeјati »glupom« naredniku. I onda ćeš živeti vrlo kratko. Saobraćajna nesreća? Neka potera i pucnjava u kojoj ćeš dobiti metak »sa strane« ? Otrov u čašicu pića? Dobro pripremljeno »samoubistvo« koje će »otkriti« tvoje veze s gangsterima? Ne znam šta će izabrati inspektor Kepot. Možda nešto sasvim pogodno da se otklone sve sumnje, ali će naći. Pišem ti kao lični prijatelj, ali bez potpisa.«

Narednik je gledao u pismo trepućući kao da proverava je li budan, ili sanja. Protrlja lice i zapali jaku, jeftinu cigaru, nali sebi ostatak hladne kafe, koju dohvati sa ugašenog grejača, pa opet poče da čita

pismo od početka. Podvlačio je neke redove slabom hemijskom olovkom, koja ga je nervirala zbog toga što je čas pisala, a čas samo derala po hartiji. Razmišljao je nad svakim delom pisma.

Konačno ga podiže levom rukom, a desnom kresnu upaljač i podnese plamen. Kad pismo zahvati vatra, on ga spusti na široku metalnu pepeljaru. Zurio je u plamičke koji su se gasili. Zatim zgnječi žar i ustade. Šetao je po svojoj sobi još čitav sat. Onda pride ormanu i uze svoj službeni revolver. Stavi ga u naročito sašiven džep svog građanskog odelo i izađe:

*

Ulazeći u agenciju, Lun i Makferson pozvoniše na dogovoreni način. Flanari im otvori i pusti ih unutra.

— Da opet zaključam? — upita ona.

Lun joj dobaci kartončić sa natpisom da je agencija zatvorena, jer ga uzgredno beše skinuo.

— Danas opet radimo, draga devojko. Jedino me štitite od novinara — odgovori Lun i prođe u kabinet.

Makferson ostade uz Flanari.

Pola sata kasnije pojavi se narednik Valker. Devojka i Makferson ga nisu poznavali. On zatraži da vidi detektiva Stajrona.

— On nije ovde — odgovori Flanari. — O čemu se radi? Mi ćemo mu javiti...

— Ja sam narednik Valker. Dono sam ključeve njegovih kola i treba da mu kažem gde su parkirana. To je u blizini, ali bih želeo da vidim gospodina Stajrona. Kako bih ga našao? — odvrati narednik.

— Pričao je nešto o vama. Verujemo da je za vas prisutan — reče Makferson.

— Znači da je ovde — reče narednik.

— Tamo je u birou — odgovori Makferson.

Narednik pokuca i uđe. Lun ga ponudi da sedne i saslušaj njegovu priču o maloj istrazi koja je sprovedena kod motela tek pošto je Natali Lumis oslobođena.

— Dovezao sam vaša kola, gospodine Stajron — zaključio narednik i stavi ključeve na Lunov sto.

Narednik je ćutao neko vreme, a Lun ga je radoznalo posmatrao. On se nadao narednikovom dolasku. Predviđao je da će posle pisma, koje mu je sam Lun poslao čim se vratio sa Artur Kila, narednik otići na jedno od dva mesta: k inspektoru Kepotu, ili ovamo. Dolazak ovamo značio je da narednik shvata svu ozbiljnost pisma. Ali sada se umešala ta slučajnost sa ključevima. Nije bilo sigurno da narednik neće otići i kod inspektora.

— Niste danas u uniformi — primeti Lun.

— Imam slobodan dan — odgovori narednik.

— A ipak ste se potrudili da gubite slobodno vreme zbog mog automobila. Veoma sam vam zahvalan — reče Lun.

— Moje vreme danas nije dragoceno, ali se plašim da vaše jeste.

— Naprotiv, mило mi je da imam goste. Tu u blizini je jedan ugodan restoran. Hoćete li da odemo tamo?

— I ovde je ugodno — odgovori narednik.

— Onda ćete prihvatiti da zajedno pojedemo sendviče i nešto popijemo — osmehnu se Lun i otvori ugrađen frižider u ormanu iza sebe.

— Ništa ne odbijam. Mило mi je da malo budem s vama, pa da porazgovaramo onako sasvim privatno — prihvati narednik.

Lun iznese viski i sodu.

— O-ho! Pravi Škotski! Detektivima ne ide loše — smejući se reče narednik.

Lun stavi kutiju sa sendvičima iz kojih su virili lepi komadi šunke. Otvori i kutiju presovane mešavine šunke i sira.

— Šta ćemo piti posle sendviča? — upita Lun.

— Primetio sam limenke piva. To je najbolje — odgovori narednik.

— Vi imate dobru moć zapažanja — reče Lun.

— Kako se uzme. Mnogi me smatraju glupim narednikom, koji ume da se tuče, ali ne i da misli svojom glavom.

— Zar se nikad nisu zapitali kako se to dogodilo da ste stavili iza rešetaka najmanje dvadeset gangstera.

— Pa... nisam uvek bio sam.

Lun se tome nasmeja kao dobroj šali.

— Ali često ste bili sami. Čuo sam nešto o tome — reče zatim.

— Vi mnogo znate, gospodine Stajron. Razmišljam nešto o tome kako ste izrovašili gangstere ovih dana — odvrati narednik Kid Val-ker.

— Pogodio sam neke stvari, pa je bilo lakše.

— Da niste i vi dobili kakvo pismo?

— Nisam. Na kakvo pismo mislite?

— Jedan promućuran čovek mi je pisao. On mi se obraća vrlo intimno, a ne kao vi. Jednostavno mi piše: »Dragi Kid, slušaj policijska poštenjačino...« I tako nekoliko stranica. Zar ne biste mogli i vi da mi kažete jednostavno Kid?

— Svakako, dragi naredniče Kid. Podrazumevam da ćeš me ti zvati njuškalo Ralf.

— Njuškalo?... Hm! Ne bi to bio pravi izraz. Tragač... čista pasmina... To bi bolje pristajalo.

Lun se nasmeja i podiže čašu.

— U zdravlje, Kid!

— U zdravlje, Ralf.

Njihove reči prekide galama u drugoj sobi i oni spustiše čaše. Lun potrča do vrata i otvori ih. Ugleda inspektora Kepota, koji je prilazio držeći revolver u rukama. Iza njega su stajala dva uniformisana policajca sa revolverima u rukama. Motrili su na Makfersona i Flanari.

— Šta je to, gospodine inspektore? — upita Lun mirno.

— Svi ste uhapšeni! — uzviknu inspektor i iznenađeno pogleda primetivši narednika Valkera. — Otкуда ti ovde, Kid?

— Vratio sam se da predam ključeve Stajronu. Dovezao sam njegova kola iz onog motela — odgovori narednik.

— Odlično! Pomoći ćete nam da odvedemo ovu bratiju — nastavi inspektor.

— Zašto nas optužujete, inspektore? — upita Lun.

— Za ubistvo izvesne gospođice Džejn Montegju. Došla je sa vama i nestala. Imamo anonimnu prijavu — objasni inspektor.

— Ona je živa i zdrava — reče Lun.

— Proveravali smo to. Nestala je i moraju se objasniti sve te stvari. Sumnjiva je i otmica gospođice Lumis. Niko nije znao da ćete biti tamo, sem vas, naravno. Pripremili ste otmicu i sve izmislili. Ona sama potvrđuje da niko nije mogao znati o vašem sastanku u bungalovu. Sada ćemo vas odvesti, saslušati i ispitati celu stvar — objasni inspektor.

— Imate li nalog za hapšenje? — upita Lun.

— Imam — odgovori inspektor i izvadi papir.

Narednik Valker pride da i sam pogleda nalog.

— Šta se muvaš ispred mene, Kid? Smetaš mi — opomenu ga inspektor.

— Oprostite, inspektore Kepot — zbunjeno odvrati narednik i nespretno pođe ispred Luna.

Dva policajca nisu primetila da Makferson pomera sto vrlo pažljivo i posmatra ono što se događa kod drugih vrata. On je jedini primetio da će Lun iskoristiti priliku. Makferson vide kako Lun gurnu narednika prema inspektoru, pa brzinom katapulta baci sto na ona dva policajca, a u istom trenutku jurnu na njih.

Dva snažna udarca ih baciše na pod.

Narednik pokušava da održi ravnotežu i uhvati se oko inspektora.

— Glupače, puštaj! — viknu inspektor pokušavajući da uperi revolver u Luna.

Ali sve je bilo kasno. Lun ga udari po vratu tako da se inspektorovo telo odjednom ukoči.

Makferson je već držao revolver u ruci. Narednik Valker se okrenu Lunu i podiže pesnicu, ali ovaj je bio brži.

— Ispadaš iz igre, Kid! — reče Lun i udari ga jednim krošeom.

Narednik se spusti na kolena. Lun je već držao revolver u rukama. Razoružani policajci su dolazili svesti, ali već su im na rukama bile njihove sopstvene lisice. Makferson ih je privlačio jednog k drugom i prvo im proturio ruke tako da su jedan drugog vezali. Kad su sve lisice škljocnule, oni su sedeli u čudnom krugu koji se nije mogao rastaviti.

— Tako. . . Napad na policiju! Plaćićete ovo! — ljutito reče inspektor Kepot.

— Kakva je to priča o gospođici Montegju? — upita Lun.

— To ti najbolje znaš, zlikovče! — odvrati inspektor.

— Uverićete se da je sve to laž, inspektore. A sada nas dvojica ćemo požuriti. Vesli, veži i devojkicu. Ona nije umešana u ovu svađu sa inspektorom — reče Lun.

Makferson nežno obgrli Flanari. Ruke joj sastavi i oko njih obavi gajtan telefonske slušalice praveći mornarski čvor.

— Za tebe bih žrtvovao sve telefone Njujorka — šapnu joj tiho.

Ona mu se smešila. Inspektor ih je gledao krvničkim pogledom.

— Do viđenja, bebice! — doviknu on policajcima. — Mi idemo da se još pozabavimo gangsterima. Ne bi bilo lepo da ste nas strpali u zatvor. Mi smo slobodne ptice, detektivske, milion mu. . .

— Dokle ćeš, Vesli? — opomenu ga Lun.

Makferson uvuče glavu među ramena i krenu prema vratima.

— Oprezno, Vesli! Možda je dole još koji policajac — opomenu ga Lun.

— Onda na zadnji izlaz? — upita Makferson.

— Požuri! — odgovori Lun.

Spustiše se oprezno stepeništem i skrenuše hodnikom prema vratarevom stanu. Otvoriše jedan prizemni prozor i iskočiše. Vratareva žena je bila kod kolica punih prljavog veša. Ona ih je začuđeno gledala.

— Sklonite se, gospodo. Gangsteri će da nas napadnu — reče Lun.

— Oh, gospodine detektive! Čitala sam sve. Vi ćete ih oterati, zar ne? — promuca uplašena žena.

— Ubrzo, gospodo. Imate li ključ od pomoćnog izlaza? — upita Lun.

— Otvoreno je. . . Baš će doći kola za veš — objasni žena.

Lun i Makferson iziđoše na sporedni izlaz. Iza ugla primetiše dvojica policijska kola, u kojima su sedeli policajci i posmatrali izlaz iz zgrade.

— Džejn je otišla u Muzej nacionalne istorije. To je kod Central parka na Menhetnu. Moram odmah tamo — reče Lun i požuri pred Makfersonom prema mostu na kom su parkirali kola.

*

Pola sata kasnije znali su da je devojka koju su opisali zatražila katalog i raspitala se kako može stupiti u vezu sa direktorom muzeja. Tada je naišao jedan čovek i prišao joj pokazujući policijsku kartu. Prišla su im još dva muškarca i odveli su je iz muzeja.

— Jedan od njih mi je rekao da je to žena koja je pripremila krađu u muzeju — reče vratar muzeja.

— Da li je taj policajac bio mladolik i lepog izgleda, malo uvučenih

očiju i prilično vitak? — upita Lun misleći na inspektora Kepota.

— Nije bio nijedan takav. Tako. . . grubi ljudi. Možda obični policajci u civilnim odelima. Glavni je bio vrlo krupan. . . čak ogroman. Lice mu je bilo rupičasto, kao da je bolovao boginje pričaio je vratar, jer mu je Lun bio pokazao detektivsku legitimaciju, a ime Stajron je bilo već suviše dobro poznato.

Lun je postavio još nekoliko pitanja. Bilo je sve uzalud.

— Hajdemo, Vesli — reče Lun i požuri napolje.

Kad sedoše u automobil, Makferson upita:

— Misliš li da su je oteli?

— Da. . . Rošavi džin je pratilac Kunta Singltona. Bogata lopuža je ostao bez ljudi, pa koristi svoje telohranitelje — odgovori Lun.

Bio je zabrinut onim što je saznao u muzeju, ali još više onim što je čuo od inspektora Kepota. Gangsteri su zaista bili u stanju da ubiju Džejn, pa da iskonstruišu krivicu i bace je na samog Luna. Ako su to učinili. . . Lun nije mogao mirno da razmišlja o tome.

— Vozi u glavno sklonište! — reče Makfersonu, koji je bio za upravljačem.

Bilo je jasno da je Kepot otkrio slabu tačku i najranjivije mesto. Sada, kad je Lunu bilo jasno da je inspektor jedan od zločinaca sjedinjenih u trojstvu zvanom Batalja, radala se sumnja i u to da je Kepot shvatio i još mnoge stvari.

Čim stigoše u sklonište, Lun počeo da objašnjava Makfersonu:

— Moguće je da su shvatili ko je Džejn. Bili smo neoprezni što je ona zadržala ime i promenila samo prezime. Sada je imaju u rukama i lako će proveriti ko je ona.

— Onda znaju i ko smo mi — reče Makferson.

— To je verovatno — zaključio Lun. Ustade i priđe telefonu. Pozva prvo broj Kunta Singltona. Niko se nije javljao. Pozvoni advokatskoj

kancelariji Livera Melouna. Javi se sekretarica.

— Ovde inspektor Kepot. Potreban mi je gospodin Meloun. Molim vas da me spojite sa njim — reče Lun.

— Ali on nije ovde. Na putu je i neće raditi čitava tri meseca. Približava se njegovo venčanje i ne znam gde se nalazi — odgovori sekretarica.

Lun spusti slušalicu. Makferson je sedeo blizu njega i sada ga je upitno gledao.

— Posakrivali su se i sada će biti teško naći njihove jazbine — reče Lun.

Opet je telefonirao pokušavajući da dobije Natali Lumis, ali uzalud. Ona je bila tako čuvana da niko nije hteo da kaže gde se nalazi, niti da mu da vezu s njom.

— Silno su nam sputali ruke — reče Lun i spusti se na nisku stolicu.

— Prljavi, ljjigavi polipi! Odgrišću im sve pipke! Stotinu mu morskih đavola, polip se ubija pravo u glavu. Tako njih treba — reče mornar.

— Glava se sakrila — odvrati Lun i spusti glavu na dlanove ruku.

Makferson je gledao kako Lun zapada u nekakvo stanje pospanosti. Znao je da ga sada treba ostaviti na miru, jer razmišlja isključivši sve oko sebe i ponirući u nekakav svet hiljada detalja koje treba objasniti, razumeti i svrstati tako da se otkrije pravi sledeći korak.

XII

Čudno kolo četvorice vezanih vrtelo se oko telefona. Narednik je pokušavao da primakne ruke brojčaniku, a druga dva policajca da odvežu Flanari.

— Kud vučeš, prokleta mazgo? — okomi se inspektor na narednika Valkera.

— Treba odmah da telefoniramo. To je najvažnije. Patrole će ih pro-

naći negde u gradu. Ja znam opis i broj kola — odgovori narednik.

— To nema smisla. Nikakve poteze, niti uzbune cele policije. Naš blef nije uspeo i sada treba preduzeti nešto drugo — reče inspektor Kepot namrgođeno.

— Ipak treba javiti. Evo, gospođica je već slobodna nastavi narednik.

— Prekini da se mešaš u stvari na taj svoj glupi način. Da mi se nisi motao oko nogu, zlikovci nam ne bi pobegli. Sada ćuti! — izgrdi ga inspektor, osećajući odvratnost zbog stalnog dodira s glomaznom narednikovom ručerdom i rukom drugog policajca. — Devojko, trči dole i dovedi policajca koji je u kolima. Ne pokušavaj da pobegneš pre nego što ga dovedeš ovamo.

— Ja neću da bežim. . . Odmah ću otići po vašeg čoveka — odgovori Flanari i otrča napolje.

Policajac stiže i zastade buljeći u četiri čoveka koja su stajala u neprirodnom položaju oko telefona.

— Sid, pokušaj da nas brzo oslobodiš! — naredi inspektor.

— Odmah ću, gospodine inspektore. Moraću ići dole po alat, — odgovori policajac.

— U mom automobilu ćeš naći univerzal ključ za sve brojeve lisica. Desno u maloj torbi — reče inspektor.

Policajac se vrati noseći spravu koja se mogla brojčanikom prilagoditi da otključava sve šifre lisica. Njujorška policija je imala novi tip lisica sa svega šest vrsta ključeva. Posebno načinjen ključ za podešavanje mogao je otvoriti svaku od tih šest kombinacija.

— Možete li to malo brže? — upita inspektor.

— Odmah će biti urađeno — odgovori policajac.

Jedne po jedne lisice spadoše i inspektor sede u stolicu. Okrenu se sekretarici detektivske agencije i, pošto je dobro odmeri, reče:

— Gospođice Algren. Vaša agencija neće više raditi. Ključeve ćemo uzeti, a vi idite kući. Ne vraćajte se ovamo više.

— Ali ja moram obavljati svoj posao. Plaćena sam za to — odvрати Flanari.

— Rekao sam da se gubite! Sutra dođite do mene u policiju! — ljutito dodade inspektor.

Devojka se uvijala oko stola, ne znajući šta da učini. Inspektor je uhvati za ruku i dovede do vrata. Gurnu je kroz njih i htede da zatvori.

— Moram uzeti makar svoj ogrtač — reče Flanari.

Jedan policajac nađe ogrtač i brzo joj ga dade.

— Ako vas vidim u blizini, prespaćete u zatvoru prodere se inspektor na nju.

— Ona otrča ka liftu.

Inspektor okupi policajce i počeo da govori:

— Ovo što nam se dogodilo prava je sramota. Zato celu stvar zaboravite. Niko ne sme saznati šta nam se ovde desilo. Ja ću podneti izveštaj, ali ne želim da se javnost dočepa ove zabave na račun policije. Već nas ionako imaju na zubu. Jeste li razumeli, momci?

Svi odgovoriše da će »zaboraviti«
ovu neprijatnost.

— Je li Stajron stvarno ubio svoju devojku? — upita narednik Valker.

Inspektor ga neljubazno pogleda, ali mu odgovori:

— Ko to može znati? Ima indicija da jeste. Pored toga, on je probisvet, a ne detektiv. Pokušaće sada da se sporazume sa gangsterima. Prodaće im Erskina Smita i nestati. Treba da ga sprečimo.

— Šta ja mogu da uradim? Da li da idem i obučem uniformu? — upita narednik.

— Bolje bi bilo da danas nisi ništa uradio. Imaš slobodan dan i tako neka ostane. Sutra ćemo se videti — odgovori inspektor i ustade.

Pređe u detektivski kabinet i počeo da pregleda sve što se tamo nalazi.

Vrati se da pozove da mu se pomogne i primeti da narednik još nije otišao.

— Naredniče Valker! Rekao sam da idete, jer mi ćemo pogledati ove sobe — reče ne skrivajući nervozu.

— Smetam li, gospodine inspektore? — upita narednik začuđeno i naizgled glupo.

— Oh, bože! . . . Glupljeg narednika nisam video u svom životu! — zavapi inspektor.

— Ovde ima policajaca bez ranga. Ja se protivim takvom ophođenju — reče narednik i uvređeno se okrenu.

— Izide ne osvrnuvši se nijednom.

— Čudim se kako je taj glupan uopšte postao narednik — reče inspektor kad se vrata zatvoriše.

Ostali policajci se zakikotaše. Inspektor dade nalog da se stolovi, ormani i kasa nasilno otvore. Sam je prelistavao svaki papirić, ali nije nalazio ništa zanimljivo.

Konačno diže ruke od svega i naredi da se prostorije zaključaju i zapečate.

*

Sam u kolima i smrknut, inspektor Raul Kepot vozio je preko Menhetna. Stiže do Trideset četvrte ulice i skrenu njome. Nađe rezervisano parkiralište i istače oznaku, a zatim se uputi peške do ugla avenije. Uđe u oblakoder na trideset i dva sprata. Poveze se liftom do dvadeset prvog i hodnikom stiže do apartmana sto devet. Pozvoni i sačeka da ga osmotre kroz objektiv. Vrata se otvoriše i on uđe.

U luksuznom apartmanu bili su Kunt Singleton i Liver Meloun.

— Kako je bilo? — upitaše obojica u jedan glas.

Inspektor se sruši u fotelju.

— Nisi uspeo? — upita advokat.

— Nepredviđeno se u gužvi našao moj glupi narednik Valker. Dao im je trenutnu šansu svojom nespret-

nošću i oni su je iskoristili — odgovori inspektor.

— Vidim modrice po tvojoj vilici i vratu. Nisi ga smeo pustiti sada, Raul — reče Singleton.

— Umakao mi je i to je sve — reče inspektor.

— Imamo njegovu lepoticu, a to je dobra zaloga — upade advokat.

— Izgleda da smo potcenili istinitost priča o Donaldu Sikertu. Lun je opasniji nego što smo mislili — nastavi Kepot.

— To sada i sami znamo. Dvadeset i tri naša najbolja čoveka su ubijena ili izbačena iz stroja — primeti Singleton. — Prosto je užasno videti Pikla, Hezlija ili Slezara.

— Bili ste u ludnici? — upita inspektor.

— Tamo smo smestili i devojkicu — reče advokat.

— Je li vas videla?

— Bili smo maskirani. Saslušavali smo lepoticu — odgovori Singleton.

— Samo nam se smejala u lice. Tinjozo joj je skoro polomio ruku zavrćući je, ali ona nije ni vrisnula.

— Smekšaćemo je, ako bude trebalo. Sada moramo prikupiti ljude i ispitati okolinu gde je primećena. Negde u blizini mora biti i Lunovo sklonište. Ne mogu se dalje služiti policajcima — reče inspektor.

Svi su ćutali neko vreme, a zatim počeo Singleton:

— Šta nam može dokazati taj »kralj ponoći«?

— On sada još ne zna istinu, ali ne smemo dozvoliti da istražuje. Stavilićemo ga van zakona i onemoćiti mu da se slobodno kreće — odgovori Kepot.

— Kako misliš da to izvedeš — upita advokat.

— Jednostavno ćemo objaviti da je tobožnji detektiv Stajron zloglasni Donald Sikert, kralj ponoći. Federalni istražni biro i policija baciće se u lov na zanimljivu zverku — predloži inspektor.

— To će ga sputati. Posle ćemo naći način kako da mu predložimo sporazum. On će nam predati Smi-

ta, a mi ćemo tobože pustiti njegovu Džejn. Udesićemo da je ti oslobodiš, Raul — smejući se reče Singleton.

— Još nešto — nastavi Kepot. 'Primetili ste da nas je svaki put Lun namamio da napadnemo, a onda je vratio udarac. Sada treba biti oprezan. On nema dokaza. Nastavićemo da živimo mirno u svojim stanovima. On neće napasti, ali će izazivati.

— Ja ne želim da mu budem pri ruci ni u jednom trenutku. Moja četiri momka iz Toringtona će stići večeras. Bez njih neću biti ni čas — reče Singleton.

— Zašto da se izlažemo? — upita advokat Meloun.

— Moramo Lunu dati mogućnost da stupi s nama u kontakt. On će tražiti Džejn. Biće oprezan i neće rizikovati njen život. Daćemo mu do znanja da se mora povući i prestati da nas uznemirava ako hoće da Džejn ostane živa. Jasno je da ćemo delovati kao Batalja. Ne verujem da Lun shvata našu ulogu, iako je shvatio kako su do Batalje stigla neka obaveštenja. On sumnja da sam ja povezan sa gangsterima, ali sada neće moći ništa da preduzme. Lun, kralj ponoći biće nemoćan da stupi u kontakt i bilo šta dokazuje — objašnjavao je inspektor Raul Kepot.

— Teško ćemo se oporaviti od zbrke koju je uneo u naše poslove. Naša organizacija se raspala. Džoa-na nema ljudi, a ostale grupe su u panici. Ljudi su jednostavno pobjegli u svoje rupe i ne odgovaraju na naređenja. Da nismo imali Tinjoza i njegova dva čoveka, ne bismo uspe li ni Lunovu curu da spakujemo — reče s uzdahom Kunt Singleton.

— Vas dvojica ćete se lakše prikriti. Ja sam u neprilici. Sumnje u moju ulogu mogu brzo postati stvar ispitivanja — sumorno reče Kepot.

— Moraš se održati. Budi oprezan. Stećićeš malo ugleda otkrićem da je u sve umešan Lun, kralj ponoći — odvrati advokat Meloun.

— Lako je tebi! Izgubićeš se sa svojom mladom i bogatom ženom i

otići na putovanje, a mi ćemo gutati čorbu — reče inspektor Kepot.

— Ne znam da li će to biti baš tako. Stari lisac je postao oprezan. Odnekud baš nije oduševljen kad se pojavim uz Natali. Mislim da su događaji poljuljali moje planove. Natali je glupača kojoj se svideo detektiv. Kad sazna da je on Lun, još više će maštati. Ali ako se pokaje zbog veridbe, osvetiću se tako da će to zapamtiti ceo Njujork. Njenom ocu, onom starom zlatnom jarcu, zavrnuću šiju. A ona će klečati pred mojim nogama i moliti smrt — zloslutno je govorio advokat.

— Nisam znao da i tamo škripi — glasom punim saučešća — reče Kepot.

— Dosta je jadikovanja. Treba da vidimo sve detalje i mogućnosti. Kad izidemo odavde, moramo imati jasne i precizne planove za sve što ćemo činiti — prekide ih Singleton.

Skupiše se oko stola i počеше da nabrajaju činjenice i da povezuju događaje. Inspektor je ulagao svu svoju policijsku veštinu, advokat svoju lukavost, a Singleton svoj smisao da podvaljuje i vara. Tri mozga su grozničavo radila. Troglavi Bata-lja spremio se za nastavljajanje bitke.

Rešavali su jednu po jednu tajnu Lunovih uspeha i mrzeći tog čudnog čoveka nehotično su mu se divili.

To nije smetalo da mu smišljaju strašnu smrt. Svaki za sebe je hteo da mu sto puta smrskaju kosti jednu po jednu, ili skine »devet koža« na najstrašnji način.

— Mi mu moramo spremiti užasnu smrt. To dugujemo onima koje je pobedio. Veliki Falko, Majnard. . . kakvi su to gangsteri bili! — govorio je Kunt Singleton.

— Kad sam video prazan brodić i shvatio da su Lun i njegov čovek sa Smitom otplivali ispred nosa naših ljudi, toliko sam bio ogorčen na njih da sam zaželeo da i sam skočim u vodu! — govorio je inspektor, gangster Raul Kepot.

— Meni lično duguje najviše. Zaveo je moju verenicu! — kriveći lice reče advokat Liver Meloun.

— Zavedi ti njegovu Džejn — osmehnu se Singleton.

— Znam da bi ti, stari sladostrasniče, rado zadržao za sebe tu lutkicu. Ali zapamti: od nje pretil opasnost. Luna smo izazvali napadima. Sada držimo zatvorenu Džejn. To je kao da sedimo na buretu baruta — smeja se inspektor Kepot.

Napolju je padao mrak. Advokat Meloun upali lampu iza njihovih leđa. Trebalo je završiti dogovor.

*

Narednik Kid Valke je u sumrak prilazio zgradi u kojoj je bila kancelarija advokata Melouna. Spustivši šešir na čelo on prođe pored vratarra pokazujući mu policijsku značku. Ovaj samo klimnu glavom ne pitajući ga kuda ide.

Svetla u advokatskom birou Meloun bila su pogašena. Narednik osmotri veliku cilindričnu bravu. Stavi u nju univerzalni ključ i počе da okreće navoj za pritisak. Osetljivi instrument obeleži zareze i potisnu pokretne delove ključa. Mala kazaljka je pokazivala trenutak izravnavanja pritiska i narednik brzo okrenu instrument, koji lako, kao pravi ključ, otvori bravu.

Narednik potisnu teška vrata i ona se otvoriše. Uđe i brzo ih zatvori. Brava sama škljocnu. Narednik je mislio o tome da li i neki obijači imaju sličan instrument, kakav je fabrika isporučivala samo policiji kao svoj tajni pronalazak. Ako jedan inspektor može postati gangster, onda i ovakav instrument može biti u rukama njegovih ljudi.

Pregledajući prvu kancelariju sekretarice pomoću svetla ručne lampe, on začu šuškanje oko brave na ulaznim vratima. Brzo se skloni u ugao i izvadi revolver. Spremao

se da gosta udari po glavi i ne dozvoli da ga ovaj vidi.

Vrata se prvo malo odškrinuše, a zatim iza njih se začu glas detektiva Stajrona:

— Naredniče, ne želim kakav udarac po temenu. Za onaj pesnicom možemo se sporazumeti u poštenoj borbi.

— Ulazi, Ralf! — odvrati narednik ne spuštajući revolver.

Pošto uđe, Lun zalupi vrata i napipa prekidač. Upali svetlo i nađe se pred narednikom i njegovim uperenim revolverom.

— Halo, Kid! — pozdravi ga smejući se.

— Halo, Ralf! Sledio si me, lukaviliscu?

— Znao sam da ćeš doći ovamo. Treba zajedno da pogledamo ovaj brlog.

— Kako si otključao vrata?

— Imam spravicu, koju sam sam napravio.

— A ja sam mislio da se brave mnogo teže otvaraju.

Lun pođe ka stolu za posetioce koji čekaju. Htede da ga izvrne, ali otkri da je utvrđen za podlogu. Kleče i poče da ga pregleda. Otkri tanki provodnik u uglu ispod ploče. Ploča stola je bila dvostruka. Gornja je imala nekoliko mikroskopskih sitnih rupica.

— Pogledaj ovamo, Kid — pozva Lun narednika.

Pipajući prstima narednik nađe neprikriveni delić provodnika. Saže se i osvetli lampom. Lun kleče pored njega. Htede da odvrne vijke donje ploče.

— Ne treba da se zadržavamo. Jasno je šta ima tu pod pločom — reče narednik i ustade.

Predoše do advokatskog biroa. Narednik dade znak Lunu neka otključa. Želeo je da vidi kako će ovaj to da izvede. Lun stavi svoj univerzalni ključ u bravu i poče da povlači tanku polugu sve dok nije osetio da su se zarezi podesili. Tada okrenu i vrata se otključaše.

— Tvoj kalauz je jednostavniji i bolji od onog »čuda moderne tehnike« — reče narednik.

Lun mu se samo osmehnu i pođe da pretražuje kabinet. Uskoro otvoriše advokatov veliki sto i nađoše sićušnu slušalicu, koja se kao zrno mogla staviti u uho. Jedva vidljivi končić sprovodnika omogućavao je advokatu da sluša šta se događa u drugoj sobi. Nađoše regulator koji je uređaj za prisluškivanje prebacivao na dovod iz sobe advokatskih pripravnika, sekretaričin telefon i spremište za arhivu.

— Dakle, ono pismo si mi ti napisao? — upita narednik.

— Ne poričem. S pravim, poštenim policajcem treba biti iskren — odgovori Lun.

— A šta sada? — upita narednik.

— Prvo tražim da zaboraviš onaj udarac u agenciji.

— Neću da ga zaboravim. Pao sam na kolena, a mogao sam da ostanem na nogama.

— Znam... zahvalan sam ti zbog »nespretnosti« i pomoći.

— Važi li da oprobamo pesnice kad se sve završi? Ja mislim na jednu sasvim sportsku tuču — reče narednik zagledajući svoju čvornovitu i ogromnu šaku.

— Mislim da ću imati briga zbog toga, ali pristajem — odgovori Lun.

Nastaviše da brzo pretražuju advokatov kabinet. Otkriše sef iza pokretnog u drveni orman ugrađenog frižidera. Sef je bio na šifru i izgledalo je da ga je nemoguće brzo otvoriti.

— Šta li ima ovde? — upita narednik.

— Možda ćemo nešto naći — odgovori Lun.

— Ali to je nemoguće otvoriti bez najsavršenijeg obijačkog pribora — primeti Valker.

— Nekad sam proučavao sisteme kasa i sefova. Pokušaću da se setim kako se to radi — reče Lun i otkopča časovnik s ruke.

Časovnik je imao tanki, ali dupli mehanizam. Lun skide donji poklo-

pac i izvuče nekakav končić. Gurnu ga tako da je dodirivao metal. Držeći jednom rukom časovnik koji je s otvorene druge strane imao sićušnu bateriju spojenu s osetljivim vibratorom. Mala skazaljka je treperila dok je Lun okretao brojčanik sefa. Nekoliko puta skazaljka se otkloni do kraja.

— Beleži, Kid — reče Lun.

Narednik izvadi svoju beležnicu i olovku.

— Sef po sistemu slova — reče Lun. — Prvo je B... zatim A... sledi T... L... I... A... A..., sada brojevi... 3... 1... 9...

— Pa to je »Batalja 319«! — uskliknu preneraženi narednik Kid Val-ker.

— Čak i taj sitni detalj je dokaz protivu advokata — odgovori Lun.

— Voleo je da ga šifra podseća na njegovu gangstersku moć.

Lun pomeri krugove za sastavljanje šifre i okrenu ručicu. Sef se otvori. Ugledaše hrpicu novčanica, sveščicu u crnoj koži i jedan mali dosije s dokumentima. Lun je sveščicu i dosije uzeo pomoću maramice. Zatim sve postavi na sto i izvadi fotografski aparat.

— Hoćeš da snimiš? Zar nije bolje da sve to odnesemo, jer može sakriti kad oseti opasnost? Može promeniti i šifru sefa, pa će naši dokazi otići u vodu — reče narednik Val-ker.

— Ne smemo ga opomenuti pre vremena. Snimiću sve, a ti ćeš kasnije videti ima li tu šta vredno — reče Lun i dade se na posao.

Dok je radio vide da su sve beleške nerazumljive bez dužeg ispitivanja. Sveščica je bila označena paragrafima, brojevima i latinskim rečima. Advokat je očito studirao latinski. Lun pomisli na iskaz gangstera Erika Feronia o slabom italijanskom jeziku i šifrovanim rečima. Advokat je, dakle, znao i italijanski. U sveščici su bili brojevi bankovnih računa. Često su se ponavljala slova u grupama R.K i K.S.

Lun pomisli da su to inicijali Raula Kepota i Kunta Singltona.

— Sve je gotovo — zaključi Lun.

Odmah premota mikro-film i iz aparata izvuče sićušnu kasetu.

— Sakrij to negde u svom odelu. Kod tebe je sigurnije u slučaju neke neprilike — obrati se naredniku.

— Da ti ne pokušavaš da me ubediš kako igraš fer igur? — upita narednik.

— Znam da mi veruješ, ali ja ne mogu s ovim ništa da preduzmem. U tvojim rukama će to vredeti više — odgovori Lun i pažljivo sve vrati nazad u sef.

Zatvori ga i sede u fotelju. Narednik sede s druge strane stola. Čekali su nekoliko trenutaka. Začuše jedva čujan zvuk iz pravca ormana sa knjigama. Lun skoči i počeo da zagleda. Izvuče jednu fijoku i ugleda magnetofon. Posmatrao ga je pažljivo i vrati se do stola. I ovaj sto je imao skriveni mikrofon.

— Govori nešto — reče Lun.

— Šta da govorim? — upita narednik.

Već na te reči ču se opet onaj zvuk tihog škljocanja. Magnetofonski krugovi su se okretali snimajući. Lun prebaci aparaturu na premotavanje, a zatim uključi reprodukovanje snimljenog dela trake.

Začuše se sve reči koje su izgovorili, ne samo od trenutka stupanja u kabinet, nego i svaki šum od otvaranja ulaznih vrata. Lun i narednik su se gledali slušajući svoj razgovor prilikom otkrivanja prvog mikrofona. Kad se traka završi, Lun je propusti kroz magnetni brisač i postavi u pređašnji položaj. Stavljanjem prsta na usne dade naredniku znak da se ne pokreće i da ne govori.

Priđe stolu i na listu papira napisao:

»Ne govorimo više. Magnetofon treba da zabeleži samo zatvaranje vrata. To se čulo sa trake pre zvukova koje si ti proizveo ulazeći.«

Rukom dade znak naredniku da tiho iziđu.

— **T**o su moja kola — reče Lun kada se nadoše na ulici i odmakosha iza ugla.

— Pa to nisu ona koja sam ti vratio — primeti narednik.

— Ona su suviše poznata. Kupio sam nova. Evo ti ključeva i dokumenata od onih. Tvoja su čim potpišem dokumenat o prodaji izvesnom gospodinu Valkeru — reče Lun.

— A tako? Hoćeš da podmitiš policiju? Podneću tužbu — reče narednik mršteći se nezadovoljno.

— Onda sve to zadrži kao dokaz protivu mene. Ako stignem na sud niko mi neće moći ništa zbog želje da se otarasim jednih kola i tako se spasem od kazne zbog napuštanja vozila na ulici — smejao se Lun. — Potpisaću i priznanje da ti poklanjam ta kola.

— Ne prihvatom! Šta ti misliš o mom poštenju, varalice detektivska? — prekide ga narednik.

— Dosta natezanja! Mislim da ću ti ovih dana kola biti potrebna. Posle podnesi prijavu i predaj kola svom poručniku. Savest će ti biti mirna — odgovori Lun otvarajući vrata svog drugog automobila.

Narednik ostade napolju. Lun mu dade znak da uđe.

— Idem pešice — reče narednik.

— To bi bilo pametno, jer ja nemam vremena da vozim besposlene šetače. Ali imamo još jedan poslić. Sedaj! — odgovori Lun. •

Valker uđe i sede pored njega. Kola krenuše. Narednik nije ništa pitao. Nosio se sa svojim mislima. Lice mu je odavalo izraz zabrinutosti.

Na jednom mestu, pored oblakodera koji se gradio, Lun zaustavi.

— Blizu smo »Prerije«. Posetićemo Tigricu — reče i otvori malu kutiju sa priborom za šminkanje.

— I ti ćeš se pojaviti u toj jazbini?!

— začuđeno upita narednik.

— U tvojoj pratnji — odgovori Lun.

— To je opasno. Oni su u panici i na sve su spremni. Zar ti to nije jasno? — usprotivi se Kid Valker.

— Mislim da nema opasnosti. Tamo osmatra moj pomoćnik Vesli Bostik. Veoma je važno da razgovaramo sa Džoanom Karnej. Ti ćeš igrati ulogu mog novog, izmišljenog pomoćnika, a pravi će biti u blizini za slučaj opasnosti — pričao je polako Lun vlažeći kosu i mažući je nekakvom pastom.

Uz ogledalce je mazao lice, crtao na njemu pisaljka i podešavao kosu.

— Hej! — viknu odjednom narednik. — Ti se pretvaraš u onog bogataša Singltona. Ne znam šta da mislim o tebi.

— Malo kamuflaže će dobro doći — reče Lun.

— Da si ti gangster, koji davo bi te uhvatio? — promrmlja narednik još uvek zureći u izmenjeni lik čoveka pored sebe.

— Veštom posmatraču ne bih podvalio — odgovori Lun.

Izmenivši svoj lik, Lun potera dalje. Uskoro se nadoše blizu »Prerije« i potražiše mesto za parkiranje. Kad stadoše, Lun izvadi rezervni ključ automobila i pruži ga naredniku.

— Ako zatreba da se poslužiš kolima, neka imaš ključ u džepu. Ja ću moći da odem s Veslijem — objasni kratko.

— Imaću čitavu hrpu automobila, ako s tobom budem još nekoliko sati — smejući se reče narednik i strpa ključ u džep.

Dok su prilazili klubu, Lun osmotri okolo. Ugleda Makfersona koji je išao vukući noge i poštapajući se kao jedva pokretni starac. Samo Lun je u belokosom starcu mogao da prepozna glomaznog mornara.

Makferson osmotri pridošlice i zastade. Opipa džepove na naročiti način vešajući štap o ruku, a zatim nastavi da vuče noge.

— Naš prijatelj je tu. Kaže da je sve u redu — reče Lun naredniku.

— Koji prijatelj? Gde je, do vraga?
— upita Valker koji ništa nije bio primetio.

— Starac što mučno korača je Vesli — odgovori Lun i skrenu ka ulazu u »Preriju«.

Narednik je nešto gundao osmotrivši pogašena setla nad ulazom.

— Ta jazbina je zatvorena — reče razočarano.

— Pokušaćemo da uđemo — odgovori Lun i pride velikim staklenim vratima koja su bila zaključana.

Pritisnu zvono i sačeka. U holu se upali svetlo i jedan vratar dade znak da se ne može ući. Lun opet pozvoni i pride bliže staklu. Vratar ga zagleda, a onda se osmehnu i dade znak da će otvoriti.

— Izvolite, gospodine Singleton! Šta mogu da učinim za vas? — reče uklanjajući se da propusti goste.

— Moram videti gospođu Karnej — reče Lun i neprimetno gurnu novčanicu u vratarevu ruku.

— Ona ni za koga nije ovde... Ali ću pokušati da joj javim vašu želju — reče vratar ostavljajući novčanicu.

— Kaži joj da je stvar važna i hitna. Reci i da neću odustati od pokušaja da je vidim — reče Lun.

Vratar ode do unutrašnjeg telefona. Zatvori vrata za sobom. Trajalo je nekoliko minuta dok se opet nije pojavio. Za to vreme Lun šapnu naredniku Valkeru:

— Ako ne ide lako, primoraćemo je da nas vidi.

Narednik klimnu glavom.

Ali Džoana Karnej uznemirena događajima, u neizvesnosti zbog nestanka Slezara i nekoliko njenih ljudi, zbunjena vestima o bici na Artur Kilu i mnogobrojnim člancima u novinama i usamljena u časovima straha, prihvatila je posetu i takvog gosta kakav je bio njoj već dosadni Kunt Singleton. Naročito prenete reči da je stvar važna i hitna izazvale su njenu radoznalost.

— Ona će vas dočekati kod svog lifta. Vi već znate put — reče vratar.

— Vaš pratilac može ostati kod mene.

— Ići ćemo zajedno — odgovori Lun i požuri prema liftu, u stopu praćen Valkerom.

Tigrica je bila u dugoj svetlozelenoj haljini za kuću, upotrebljivoj samo za intimne posete. Iznenadi se kad vide nepoznatog čoveka uz tobožnjeg Singletona.

— Mislila sam da si sam. Mora li gospodin s tobom? — upita ona.

— To je moj pratilac. Ono što će on reći, naročito će te interesovati. — odgovori Lun.

Ona uđe u lift i sačeka da oni uđu. Sada je stajala pred tobožnjim Singletonom. Gledala ga je u oči i odjednom joj se izraz na licu sledi.

— Kunt... Ti nisi... Vi niste Singleton! — promuca ona i odmače se toliko da se osloni o kabinu lifta.

— Trebalo je da tako prođem. Ja sam detektiv Stajron, a ovo je moj pomoćnik — odgovori Lun.

Lift beše stigao na Džoanin sprat. Ona je stajala neodlučna šta da uradi. Toliko je maštala o tom čudnom Stajronu, ali njegova sadašnja sličnost sa Singletonom bila je pravi šok. Instinktivno se plašila. Znala je da bi uzalud pritisnula zvono za uzbunu. Sam vratar bi joj malo pomogao.

— Šta želite od mene? — upita ona.

— Samo jedan razgovor. Ne treba da se plašite — odgovori Lun.

Ona neodlučno otvori vrata i povede goste do svog salona sa bar-skim pultom.

— Tamo su pića, da ovde stolice i ja spremna da vas čujem. Umorna sam i ne mogu da se ponašam kao domaćica. Zato se sami ponašajte kao kod svoje kuće — reče Džoana Karnej spuštajući se u fotelju i ne vodeći računa o tome što skutovi haljine skliznuše i otkriše njene noge visoko iznad kolena.

Lun se za sebe osmehnu kad oce- ni da se Tigrica brzo snalazi i da je sada opet na »visini same sebe«.

— Gospodo, o vama su rekli da imate sve što treba i »devet puta više«. Zbunjen sam vašom lepotom. Život za vas — šapnu joj narednik Valker dok je Lun u već poznatom baru tražio ono dobro smešano osvežavajuće piće.

— Budite uz mene. Sve za vas — šapnu Džoana Karnej neodređeno.

Lun se vrati noseći veliki bokal pića koje je šumelo među kockama leda. Bio je žedan, a znao je da će i narednik rado popiti najmanje dve čaše. Nasu prvo Džoani.

— Dakle, opet ste tu — reče mu Tigrica. — Mislila sam mnogo o vama.

— Isto je bilo sa mnom. Zato sam tu, gospodo Tigrice — odgovori Lun.

— Ne volim taj nadimak. Nije istinit — reče Džoana.

— Kraljici podzemlja priliči to ili slično ime — odgovori Lun.

— Krupne optužbe! — usprotivi se Džoana Karnej i pogleda u narednika Valkera.

— Carstvo propada. Kraljica je u opasnosti — nastavi Lun. — Moramo biti iskreni. Batalja je iznad kraljice i sprema se da je žrtvuje.

— Ne razumem — upade Džoana Karnej i oči joj čudno sevrnuše.

— Sve ću objasniti. Vi ste šef bande koju ste okupili posle smrti Đankane. Nametnuo se Batalja i istina je da vi ne znate ko je taj novi gospodar — pričao je Lun.

— Vi mislite da je sve to istina i da mnogo znate — reče neodređeno žena.

— Saslušajte do kraja, vaše tigrovsko veličanstvo — nastavi Lun.

Ispriča joj sve ono što je pisao naredniku. Ovaj ga je nehotično s čuđenjem gledao. Lun nastavi da objašnjava šta se dogodilo sa ljudima koji su oteli njega i Natali Lumis. Ispriča detalje, pripreme podvale na Artur Hilu, i e panici koja je zahvatila tri vode gangstera.

Preneražena Džoana Karnej je gledala čas Luna, a čas narednika.

— Zašto mi sve to pričate? — upita ona sumnjičavo.

— Oni su vas propisno uvalili. Sada će leteti glave. Oni su oteli i jednu ženu koja je vrednija od mnogih života. Ne sme joj se dogoditi ništa rdavo. Vi delite odgovornost s njima. Nudim vam nagodbu — reče Lun.

— Kakvu? — upita tigrica.

— Vašu pravu ulogu policija će saznati tek kasnije i zavisno od toga šta ćete učiniti. Imaćete jednu šansu. Daćemo vam vreme da spasete novac. Prodajte »Preriju« i pripremite se za sve što će doći — odgovori Lun.

— Kako da poverujem da su ta tri čoveka iza imena Batalja?

— Verujte mi na reč, a uzgred razmislite. Preporučujem vam da ne pokažete da znate sve ono što sam vam rekao. Trojka zvana Batalja će shvatiti da ste opasan svedok. A šta se događa sa svedocima, vi najbolje znate — odgovori Lun.

— Je li gospodin jedan od vaših svedoka? — upita žena.

— U neku ruku. On vam može posvedočiti istinitost moje priče — reče Lun.

— Ko je on? ... Ko ste vi, simpatični gospodine? — obrati se ona prvo Lunu, ali se popravi i okrenu naredniku.

— On je moj pomoćnik Vesli Bos-tik — požuri Lun da joj da odgovor.

— A tako... Tobdžija grizli. Neka-ko slično su ga opisali očevici obračuna u onom restoranu — malo razočarano reče Tigrica.

— Dakle, prihvatate li sporazum? — upita Lun.

— Šta mi se nudi i šta traži? — upita Tigrica.

— Nudimo vam samo jedno: vreme. Svedoci protivu vaš su ljudi pomućenog uma. Oni će ozdraviti i tada će vas poslati na električnu stolicu. Sada ih u rukama imaju inspektor Kepot i dva njegova druga. Užurbano su ih tražili po celom Njujorku. I našli su ih. Gde ih drže, to vi otkrijte. Ubedite ih da odusta-

nu od svedočenja, ili ih spasite — pričao je Lun.

Narednik ga je radoznalo posmatrao.

— Šta još treba da uradim? — upita Tigrica.

— Iznudite nekako novaca od Batalje.

— Za vas? — upita ona i oči joj oživeše nadom.

— Ne... Vama će trebati mnogo novca. Pronadite gde se nalazi Džejn Montegju i omogućite nam da je spasemo. Kad to postignete, daćemo vam osam dana vremena. Posle toga ćemo vas tražiti i policija će znati priču o vama — odgovori Lun.

— Čudno mi je što me policija već nije saslušavala — reče Tigrica.

— O vama sve zna inspektor Kepot. A kako on vodi istragu, obilazi vas iz razumljivih razloga. I to je dokaz da je on jedan od trojice šefova — objasni Lun.

— Kako bih ja mogla znati gde je ta vaša Džejn?

— Imam ideju. Pozovite Singletona da još večeras dode ovamo. Recite mu da odavno znate ko se krije iza imena Batalja, ali da ste to prikrivali. Predložite mu zajedničko spasavanje. On vas voli i pristaje. Mi ćemo biti skriveni negde ovde i sve ćemo čuti — odgovori Lun.

— Ja sam nemoćna... Zbunjena... Teško mi je da se odlučim... Singleton će se opirati, a tada će me ubiti, kao što ste i sami rekli — glasno je razmišljala Džoana Karnej.

— Mi smo tu da vas zaštitimo. Potrebni su nam dokazi protivu ta tri čoveka. Da bismo to postigli »zaboravićemo« neke detalje o vama — objasni Lun.

— Da li će biti kod kuće, ako telefoniram? — upita Džoana.

— Nije bio tamo kad sam ja pokušavao. Možda se vratio — odgovori Lun. — Pokušajte i zovite ga da dode. Ako ga nađete, uklonićemo vratara, a zameniće ga moj pomoćnik.

Džoana Karnej je razmišljala nekoliko vreme.

— Taj gad me je toliko dugo vuкао za nos. Povuci ću sada ja njega — odluči se Džoana i ode u drugu sobu.

Dovuče pokretni telefon na dugom gajtanu i potraži broj Kunta Singletona. On se odazva.

— Je si li ti Kunt? Tražila sam te celog dana — reče Tigrica slatkim glasom.

— Došao sam pre četvrt sata. Imao sam poslovne sastanke. Mislio sam neprekidno na tebe. Baš sam hteo da te zovem — odgovori Singleton.

Držeći glave uz glavu Džoane Karnej njih dvojica su čuli svaku reč.

— Tako sam usamljena. Pozvala sam te samo da čujem glas nekog prijatelja. Zabrinuta sam... Ali ništa, dragi. Kako si ti? Kad ću te videti? — nastavi Tigrica.

— Dobro sam, ali i ja imam briga. Mnogo posla... Mogu li da dodem do tebe? — upita Singleton.

— Nisi imao u planu... Sutra sam takode sama. Javi se, ako...

— Doći ću odmah, ako me primaš — prekide Singleton.

— Da se spremim za neki izlazak, ili...

— Ono »ili« — ču se Kuntov glas praćen smehom. — Dolazim odmah!

— Ti si pravi prijatelj! — odvrati Tigrica.

— Volim te i dolazim! Do viđenja za desetak minuta! — zaključio Singleton.

— Dodi, dragi... dodi odmah — dodade Tigrica i spusti slušalicu.

Nehotično je bila porumenela. Ona ustade i priđe kućnom telefonu. Zovnu vratara i naloži:

— Bobe, možeš ići da spavaš. Spoji ulazno zvono ovamo k meni. Sama ću otvoriti gostu koga očekujem... Da, ne želim da budeš u blizini. Idi u svoju sobu. Zvoniću ti tamo, ako mi zatrebaš.

Zatim sa stočića uze ključ od posebnog lifta i objasni naredniku kako će sići kad bude trebalo.

— Mislim da to neće valjati. On me poznaje, mislim — reče Valker.

— To smo izgubili iz vida. Ja ću sve urediti. Moj drugi pomoćnik je dole. On će sačekati gosta — reče Lun i uze ključ od lifta.

Side dole i utvrdi da je vratar poslušao nalog svoje gospodarice. Nekoliko minuta kasnije Makferson odloži štap, ali nije menjao izgled starca. Nade se u vratarevoj sobici. Lun mu brzo saopšti ono što je bilo najvažnije i povuče se prema liftu. Otvori vrata i ponovo dođe do Makfersona. Dade mu ključ i reče:

— Gostu kaži da sam izvoli kod gospode. Reci da je ona donela ključ od lifta i da je sama.

*

Nekoliko minuta kasnije Lun i narednik Valker bili su skriveni u spavaćoj sobi Džoane Karnej. Bilo je dogovoreno da ona neće zatvarati vrata, niti paliti svetlo. Tako će moći sve da čuju i vide.

Tek što su se sklonili, na vratima prednje sobe začu se kucanje. Džoana Karnej reče da je ulazak slobodan i uputi se prema gostu. Singleton uđe nasmejan. Odmah baci ogrtač i šešir, a zatim zagrli Tigricu. Podiže je sa zemlje i ponese. Ona se smejala i mlatarala svojim dugim lepim nogama.

— Tako si snažan... Volim da osetim snagu — reče Džoana puštajući da je on nosi.

— Mislim da bih mogao da te nosim ovako celog života. S tobom sam srećan — reče gangster.

— Mogao bi biti i srećniji.

— Kako?

— Kad bi mi više verovao. Teško podnosim neiskrenost.

— Uvek sam iskren... Ti znaš...

— Ah, patila sam što baš nisi iskren. Ja odavno znam... Čekala

sam da sam kažeš... To bi bila potvrda ljubavi...

— Ne razumem te. Kaži šta mi zameraš.

— Nikad ti ne bih kazala... Sada kad je sve to došlo, moram da razgovaram s tobom.

— Još uvek te ne shvatam.

— Poljubi me... Tako je divno s tobom. Ne smemo dozvoliti da nas rastave — strastveno i uzbuđenim glasom govorila je Tigrica.

— Ko hoće da nas rastavi? — upita tronuti Singleton.

— Oni... Ti znaš sve to... Bolje me ubij svojom rukom. Ne daj da me oni unište — nastavi Džoana i zajeca.

— Ja te ne dam... Volim te, Džoana. Volim te kao ceo svoj život. Kunem ti se! — takođe uzbuđeno je govorio Singleton.

— Zašto onda tako dugo kriješ od mene?

— Šta krijem?!

— Ja nisam naivka... Odavno dobro poznajem tri svoja šefa, koji se zovu Batalja...

— Ti... draga... Ne mogu da shvatim...

— Preklinjem te ne pokušavaj da prikrivaš. Bolje ne govorimo o tome. Provedimo još ovu noć, a onda me više nećeš videti. Već sam spremila jaku dozu... Zaspacu i neću se više probuditi. Pobrini se da moje telo bude dobro zaštićeno... Užasavam se vlage i svega... Ova noć je naša i sve prestaje — reče Džoana sve tiše jecajući.

Konačno briznu u plač.

— Ne plači... Sve ću ti reći... Šta ti stvarno znaš o svemu?

— Znam o tebi, Melounu i Kepotu... Čutala sam, jer sam želela da ti prvi govoriš, da potvrdiš ljubav... Sada je počela katastrofa. Moji ljudi su nestali. Taj detektiv je sve razorio.

— Istina je, Džoana. Ali još sve nije propalo.

— Kad dođu ovakvi časovi, svak spasava sebe. Meloun i Kepot... ili

možda i ti sam... Neko će uništiti ostale i pokušati da se sam izvuče.

— Oni to neće učiniti. Protivu nas niko nema dokaze. Niko ne zna šta se događalo. Kepot je napravio grešku, ali sve je popravljeno razotkrivanjem prave ličnosti detektiva Stajrona.

— O čemu se radi?

— To je prava bomba. Sutra će Njujork brujati. Detektiv Stajron je tajanstveni Lun, kralj ponoći. Progone ga policije celog sveta. Svak želi da ga ima u rukama. A imaćemo ga mi. To će mu biti kraj — pričao je razneženi Singleton?

— Šta?!... Ti se šališ!... Reci da nije istina — preneraženo upade Tigrice.

— Ne, draga. Ja se na šalim. To je Lun i zato su se dogodile sve te užasne stvari. On je opasan. Ali mi imamo u rukama njegovu Džejn. Uspeli smo da nademo Slezara, Pila, Nemu Smrt i Roklendesu. Svi su u jednom sanatorijumu pod našom stražom — odgovori Singleton.

— Gde?

— Od tebe više ništa ne krijem. Oni su kod doktora Toda Grina. Sanatorijum je izgrađen našim novcem i tamo imamo svoje ljude. Dobici su veliki.

— Gde je sanatorijum?

— Iznad groblja Kader Groun, na lepo zaklonjenom mestu severozapadnog predgrada Long Ajlanda.

— Tamo je i ta Lunova Džejn? Zašto ih sve niste odmah uklonili?

— Oni će ozdraviti. Tod će ih izlečiti. A ta devojka je za nas pravo blago. Lun nam ne može ništa, jer je imamo u rukama. Za nju će nam dati Smita. Do jutra će stići novi naši ljudi iz Toringtona i Čikaga. Već imam tri čoveka, koji su dole u mom automobilu. Sutra će agenti FBI i sva policija početi lov na Luna, a nama ostaje samo da popravimo ono što je poljuljano. Lun nema nikakvih dokaza protiv nas — pričao je Singleton.

Lun je ćutao i sam začuđen onim što je čuo. Narednik Valker je na trenutak zaboravio gde se nalazi i šumno je disao. Lun mu stavi ruku na usta. Narednik shvati i potapša ga po ramenu.

Opet se čuo glas Tigrice. Ona rastuženo reče:

— Dakle, sve se popravlja, a samo ja sam u opasnosti.

— Ni govora. Kad se dočepamo Smita, možeš mirno da živiš. Posle ćemo biti stalno zajedno — hrabrio ju je gangster.

— Ne verujem da si toliko naivan. Ti me voliš i znaš da ja volim tebe. Ali Kepot i Meloun neće dozvoliti da njihovu veliku tajnu zna jedna Džoana Karnej. Oni će naći načina.

— Pre ću ja naći način za njih! Niko mi te ne sme oteti! — uzviknu Singleton.

— Ti ćeš me štititi, znam. Ali nećeš uspeti, dragi.

— Uspeću. Dugo si znala sve i ćutala si. Sada ćemo ćutati zajedno. Zar nije jednostavno?

— Suviše... Ipak, ostaje mi makar da se nadam. Predajem ti se sva i čini šta znaš... A sada zaboravimo sve makar dok smo zajedno — reče Tigrice.

— Sve će biti opet dobro. Bićemo oprezniji. Više neću ništa da govorim o tome — reče Singleton i zagrlji svoju novu mols.

— Ovaj razgovor me je zamorio... Tako će mi prijati kupatilo. Hoćeš li da idemo zajedno?

— Ti znaš šta treba u ovom trenutku... Znaš da volim da te vidim pod mlazevima vode... Draga... Divna, najlepša na svetu! Daj da te ponesem!

— Ne... Idi i spremi kupatilo. Skinuću ovu haljinu i uzeti ogrtač iz sobe... Pusti dosta vode u bazenčić. Neka ne bude mnogo hladna... Posle ćemo tuš — reče Džoana i raspokčavajući haljinu krenu prema spavaćoj sobi.

Kunt Singleton otrča u prolaz ka kupatilu. Videlo se kako hitro skide

košulju i pantalone i uđe u kupatilo. Šum vode zagluši njegove pokrete.

Džoana Karnej pride Lunu i Valkeru.

— Čuli ste. Morate sačekati da on ode. Dole su njegovi ljudi — šapnu ona tiho.

— Zatvorićemo vrata — šapnu Lun.

— Bilo bi lepo, ako mi verujete — odgovori ona i ode do ormana.

Uze nekakav paučinasti ogrtač i skide haljinu. U polumraku, jer je svetlo iz druge sobe dopiralo i ova-
mo. Lun i narednik videše besprekorno telo žene, koja je »imala sve i devet puta više«. Ona protrča pored njih i pripreti im prstom. Vrata kupatila lupnuše za njom. Otuda je dopirao smeh i ljubavnički razgovor od koga je Kid Valker osećao da crveni u mraku.

Lun izvadi nekakvu kutijicu i otrča u sobu gde je trabalo da se vrata Džoana i Kunt Singleton. Po ležaju kapnu nekakvu tečnost i vrati se nazad. Zatvori vrata i oslušnu.

Čuli su kako Singleton otvara vrata kupatila.

— Neću da me nosiš vlažnu. Leći-ću, a onda ćeš me ubrisati. Ugasi svetla sem one lampice, kao uvek — govorila je Džoana.

— Bolje je da idemo u spavaću sobu — reče Singleton.

— Bila sam lenja. Odvratan je nered u njoj. Neću to da vidiš, dragi. Drugi put ću biti vredna — reče Tigrica.

Stigoše do kauča i pružiše se na meko krzno. Singleton zagrla vlažno telo. . .

Želeo je da tako bude večno. Njen dodir je osećanje lakoće i bestelesnosti. Sklopi oči nasmešen. Opet ih otvori i primeti da je i ona sklopila oči. Nastade tišina.

— Podimo! — reče Lun glasno i otvori vrata.

— Čoveče! — prozbori narednik zbunjeno.

— Oni spavaju — reče Lun.

Ugledaše ih usnule jedno pored

drugog. Narednik okrenu glavu i pođe ka izlazu. Lun ga stiže i oni otvoriše lift, a onda vratiše ključ.

Dok su se spuštali, narednik upita:

— Je li istina ono što je govorio Singleton?

— Šta ti misliš? — odvrati Lun pitanjem.

— Počinjem da verujem. . .

— Možeš li da jednom ne budeš sasvim savestan policajac?

— Ne mogu.

— Znači li to? . . .

— Neću da pomognem gangsterima. Ja sam malo priglup i ne znam ništa o tom Lunu. On i nije u mojoj nadležnosti — odgovori narednik i munu novog prijatelja teškom pesnicom.

Brzo nadoše Makfersona i pođoše kroz zamračeni restoran. Uvek se u ovakve klubove može ući kroz još neki ulaz. Nadoše ga iza uskog hodnika. Vodio je kroz podrum i opet preko stepeništa sve do paralelne ulice. Vrata se iznutra lako otvoriše. Bili su napolju. Tek sada Lun predstavi Makfersona i narednika jednog drugom.

— On, zamisli, smatra da Lun nije u njegovoj nadležnosti — reče tobožnji detektiv svom tobožnjem pomoćniku.

— Najlakše se snalazim sa onim što znam. Mislim da bih mogao ostati s vama ove noći — reče narednik.

— Nećemo rizikovati one snimke i sve što znaš o Batalji — usprotivi se Lun. — Sada ćeš ići i odmoriti se. Prečisti sve u glavi i odluči šta ćeš učiniti. Budi oprezan.

— Mislim da ne mogu verovati nikom. Poručnik Hardvik je pošten, ali bi mislio da glupi narednik bunca koješta. Smejući se otišao bi do Kepota da mu ispriča »dobru šalu« svog narednika. Sve ću pripremiti, a zatim ću biti uz inspektora Kepota. Ipak, večeras bih najradije bio s vama — reče narednik.

— Mi ćemo sami lakše uraditi ne-

ke stvari. Policajac ne može uvek da »zažmuri« — reče Lun.

— Ja vas ne poznajem više — nasmeja se narednik i krenu.

— Hoćeš li da te uzgred odvežemo? — upita Lun.

— Idem do onih kola. Još su tamo gde sam ih ja ostavio — odgovori narednik i požuri.

Lun i Makferson pođoše ka svojim kolima.

— Vozićemo se svaki u svojim, a u skloništu ćemo ostaviti tvoja — reče Lun i produži.

Uzgred osmotri kola u kojima su svetlele cigarete. Bili su to gangsteri Kunta Singltona. On zapamti broj automobila i njegov izgled, a zatim dođe do svog. Sede i krenu. Uskoro primeti da ga Makferson prati.

*

Kunt Singlton se trže i pogleda Džoanu.

— Skoro smo zaspali posle tog kupanja — reče on i pođe rukom po već osušenom telu svoje dragane.

Ona se trže.

— Kunt, dragi, šta je to bilo? — upita osvrćući se po sobi.

— Bili smo omamljeni onim divnim kupanjem — reče Kunt.

— Oprosti trenutak. Osvežićemo se pićem i još nečim — dodade ona i ode do svoje sobe.

Potraži bocu sa mirisom i istrlja telo. Uzgred potraži svoje čudne skrivene goste. Nije ih bilo. Ona se vrati i otvori orman bara. U velike čaše izmeša jaka pića i doli sode. Gurnu krišku limuna i kocke leda, a zatim se vrati ka Singltonu.

— Pićemo malo... Veliki moj Batalja... Jednom ćeš samo ti biti Batalja, zar ne? — govorila je gledajući ga preko čaše.

On otpi nekoliko gutljaja i klimnu glavom.

— Da. Džoana. Zbog tebe i uopšte... Čim sve bude popravljeno, os-

lobodićemo se ostalih. Ti ćeš mi pomoći. Hoćeš li, draga?

— Već sam ti pomogla — osmehnu se ona misleći o tome kako ovaj čovek brzo odlučuje da uništi Kepota i Melouna.

Dok je on ležao oslonjen na njeno bedro, ona je dalje pila. Počinjala je da se smeje. On nije shvatio ništa. Nije ni mislio. Ljubio je njeno telo.

Ona se smejala i umešnoću bludnice podgrejavala njegovu strast.

— Ova noć, Kunt... Šta će doneti dan?...

On joj zatvori usta poljupcem. Nije hteo ništa više da čuje. Ona skrenu glavu i čudno se zakikota. Dohvati čašu i ispi ostatak pića. A zatim se naglo otrže.

— Zlo mi je od ovog pića — reče i pobeže u kupatilo.

On nezadovoljno pogleda na sat. Bila je ponoć. Začudi se i pođe do svog odela. Već se bio obukao kad se ona vrati bleđa i posrćući.

— Draga, umorna si. Nije trebalo da piješ. Odmori se, a ja moram da idem. Sutra ću doći da ti ispričam sve — reče i pride da je poljubi.

— Idi, Kunt... Srećno...

— Bićeš hrabra i dobra?

— Prava Tigrica — osmehnu mu se ona.

Pratila ga je pogledom pokrivajući se mekim krznom. Volela je da na telu oseti krzno. Volela je da bude Tigrica.

Mašta joj polete ka čudnom čoveku. Sada je znala da je to Lun. Tajanstveni kralj ponoći, čovek vitkog tela i prosede kose, u njenoj mašti ulazio je k njoj i milovao njeno telo ispod mekog krzna.

— Lun... Želim te... Kad bi znao — šaptala je ne nalazeći mira.

XIII

Sećala se svakog trenutka od momenta kad je shvatila da se nalazi u rukama gangstera, a ne policije. Nekoliko gangsterskih šala i podsmehivanja brzo su je otreznilo. ali

je bila nemoćna. Stavili su joj neprozirne naočare, koje su se uklapale oko očiju tako da nije videla ni tračka svetla.

Džejn je pokušala da shvati kuda je vode, ali duga vožnja je učinila da izgubi svaku orijentaciju. Samo je primetila da se pred kraj vožnje nije čulo zvrjanje ostalih vozila, sem što je iz blizine dopro zvuk kloparanja voza po šinama. Negde u blizini prolazila je železnička pruga.

Izveli su je i povelili betoniranom podlogom, a zatim uskim hodnikom. To je zaključila po zvuku koraka njenih pratilaca. Spustili su se kroz nekakav uski prolaz. Rukom je opipala gumenu rolnu i okvire kapka. Kad su joj skinuli naočare, videla je slabo svetlo golih i udaljenih sijalica u uskom hodniku. S obe strane bili su redovi metalnih vrata sa spoljnim uređajem za posmatranje. Osetila je vlagu i miris budi. Ali ono što ju je užasnulo bili su glasovi koji su se širili sa svih strana ovog podzemnog pakla. Bili su to dozivi, klevete, psovke, bolni jecaji i glasni uzvici.

— Dobro došli u naše obdanište za slatke bebe — reče krupni, rošavi gangster.

Ostala dvojica se nasmejaše rečima koje su trebalo da budu nekakva šala.

— Šta je ovo? Gde ste me doveli? — upita Džejn glasom koji je skrivao strah i uzbuđenje.

— Ovo mesto zovemo »trezor«. tu su smeštene koke koje nose zlatna jaja — reče rošavi i gurnu je k jednim vratima.

Za njom se zatvoriše vrata i utihnu smeh otmičara.

Nalazila se u maloj ćeliji bez nameštaja. Na podu je bila hrpica prljavih ćebadi. U uglu je virila cev slavine za vodu, ispod koje je bila rupa zaštićena zabetoniranom rešetkom. Jedna mala okrugla rupa na vrhu zida bila je jedini otvor za dovoz vazduha u ovu ćeliju.

Džejn se spustila na gomilicu ćebadi. Bili su joj oduzeli torbicu i ča-

sovník. Nije znala koliko je vremena prošlo kad su se pojavila tri čoveka. Vrata su se naglo otvorila i oni su ušli lica povezanih maskama kakve stavljaju hirurzi za vreme operacija. Imali su bele kape, koje su im padale na čelo sve do obrva. Obučeni u bele mantile ličili su na osoblje bolnice.

— Dakle, to je slavna Džejn Vitington! Lepša je nego što su uspeli da je opišu — reče jedan od njih.

— Ko ste vi? — upita Džejn ne ustajući.

— Za svaki slučaj nećemo vam reći. Nalazite se u ludnici i poludećete ako ne budete poslušni — odgovori drugi.

Ona je shvatila da se desilo ono čemu se nije nadala. Neko je shvatio da se Lun nalazi u Njujorku i ko se krije iza imena Džejn Montegju. Tek sada ona polako ustade. Ljudi su je radoznalo posmatrali. Jedan, najniži rastom stajao je najbliže. Ona instiktivnim pokretom pomeri kosu, a tada se naglo baci na najbližeg posetioca.

Strže mu masku i ugleda nepoznato lice čoveka pedesetih godina, svetlosmeđe kose i malo natečenih podočnjaka. On je ljutito odgurnu i ona pade na ćebad.

— Lepotica ume i da napada — reče jedan od još maskiranih.

Otkriveni opet stavi masku i promrmlja nekakvu psovku.

Tada počne ispitivanje praćeno pretnjama, slikanjem strašne sudbine, koja će je snaći ako ne otkriju mesto na kome se skriva Lun.

— Ništa ne znam i ništa neću da vam kažem. Očito se nalazim u rukama ludaka i trpeću sve što smisle vaši bolesni mozgovi — reče mirno Džejn.

Uzalud su je tukli. Osećala je kako joj se oči zatvaraju od oteklina na licu. Pokušala je da se brani i da u džepovima mučitelja napipa oružje, ali zbog toga dobi još grublje udarce.

— Sami ste krivi, za ono što će vam se dogoditi — reče jedan od

zločinaca. — Vreme će učiniti svoje, a naročiti postupak će vas učiniti mekšom od zagrejanog voska.

Izišli su ostavljajući je izubijanu i nemoćnu. Sećala se da je nekoliko puta padala u smrtne opasnosti, ali su je uvek spasavali Donald Sikert, ili verni mornar Samjuel Makferson. Nadu je gajila kao izvor snage. Ipak se plašila, jer ovo je bio Njujork, za Luna tuđ grad. Kako će je naći i osloboditi? Da li je i sam u stanju da sazna da je oteta?

Suze joj nehotično podoše niz nateklo lice. Zagušljivi vazduh pun vlage, miris buđi i prljavštine, a uz sve to mrak groba oko nje obavijali su je kao da je utonula u gusto blato.

Sati su bili mučenje. Shvatila je šta znači pretnja da će vreme učiniti svoje.

*

Prilazeći groblju na Kadar Grovu usporiše vožnju. Zaustaviše automobil i pregledaše opremu koju su bili uzeli iz skloništa ne znajući na kakve sve prepreke će naići. Lun osmotri okolinu. Na padini blizu vrha brežuljka iznad železničke pruge bilo je nekakvo zdanje bez svetla na prozorima.

— To je gore — reče Makfersonu.

Povezoše se još trista jardi i na sporednom puteljku nađoše pogodno mesto da među šibljem i trnjem sakriju automobil. Podoše noseći lake lestvice od upredenih polimernih vlakana pogodne za bacanje da se okače kukama sličnim malim sidrima. Makferson otvori torbu i sastavi mašinsku pušku. Tada podoše napred, koristeći neravnine, divlje džbunje i trnje kao zaklone.

Nađoše se ispred masivnog, osam jardi visokog zida, po kome se kretao stražar. Videli su ga prema nebu.

— Pobrinuće se za njega — šapnu Lun i nastavi da puzi prema zidu.

U ruci je držao nekakav pištolj vrlo duge cevi sa prigušivačem. U njemu je bio samo jedan metak punjen kuršumom za trenutno uspavlivanje. Lun je čekao pogodan trenutak. Kad se stražar nađe iznad njega, on ispusti krik sove, a zatim cviljenje. Stražar zastade i nagnu se preko zida.

U tom trenutku Lun opali. Stražar oseti ubod kao da ga je napala osica. Htede da se uspravi, ali izgubi ravnotežu i svali se na ogradu zida, koja je bila suviše niska da ga zadrži. Njegovo telo se presamiti i skliznu niz zid, a zatim lupi o rasuto kamenje.

Makferson pritrča i dovuče ga u zaklon.

— Kao kruška s grane — šapnu on tiho.

— Mora da je slomio vrat. Nisam hteo da ga ubijem, jer je to možda nedužan čovek — reče Lun.

— To je nesrećan slučaj. Naletio je pramcem na hridinu — odvrati Makferson i počeo da odmotava lestvice.

Već kod trećeg bacanja kuke zahvatiše čvrst oslonac i Makferson zateže niti. Lun ih prihvati, a mornar se brzo i vešto uspe na zid. Lun ga je sledio. Opet pokupiše lestvice i krenuše.

Sa zida su videli da u prizemnim prostorijama na dva mesta gore svetla, koja se spolja nisu mogla videti.

— Ostani ovde i stražari. Snadi se ako nađe smena — reče Lun tiho i na gumenim donovima nečujno priđe jednom uskom stepeništu koje je vodilo k zgradi.

Građevina je bila nova i pružala je luksuzan izgled. Puno stakla i niklovanih okvira, iza kojih su bili teški zastori. Lun oceni da su zeleni, po onom iza koga se probijalo svetlo. Oko zgrade su bili uređeni cvećnjaci, senovito drveće, uredne aleje ograđene šimširom i velike krupe.

Prilazeći prozoru, Lun primeći da se iza zastora nalaze masivne rešet-

ke. Pode dalje da sve osmotri. Naide na visoku ogradu iza koje je bio bazen za kupanje. Na tom mestu je zgrada bila uvučena i on preskoči ogradu rizikujući da drvo zaškripi. Ali ograda je bila čvrsta, dobro obojena i ništa se nije čulo. On skliznu i pode oko isturenog krila. Sada je video da cela građevina ima oblik slova H. Na unutrašnjoj strani nađe uska vrata. Bila su zaključana. Iza njih se nije čulo ništa. Niski položaj vrata i njihove dimenzije pokazivali su da je to nekakav sporedni ulaz. On se prihvati posla.

Brava je bila obična i on je brzo otključa. Nađe se u prostranom hodniku, koji je bio osvetljen samo na strani prema centru zgrade. Ipak je bilo dovoljno svetlo da vidi oznake na vratima. Išao je prema onom mestu na kome se morao nalaziti ulaz u osvetljenu sobu. Nađe je vrlo brzo, jer se ispod vrata probijao tračak svetla. Na njima je pisalo »Dr T. Grin«.

Lun pogleda na časovnik. Bilo je tri sata i dvanaest minuta. On pokuša da otvori. Vrata su bila zaključana. Brava je bila luksuzna, ali jednostavan i običan kalauz skoro nečujno ukloni rezu.

Pritisnuvši kvaku, Lun polako gurnu vrata. Bila je to neka vrsta čekaonice opremljena ogromnim foteljama oko masivnog stola. U tom trenutku se začu prodorni zvuk sirene za uzbunu. Lun kasno shvati zašto je svetlo ovde bilo upaljeno. Foto ćelija je registrovala otvaranje vrata i uključivala uređaje za uzbunu, ako nisu bili isključeni.

On gurnu prema vratima koja su bila na levom zidu. Gurnu ih i svetlo provali u sobu. Video je čoveka kako sa ležaja pruža ruku ka revolveru na stočiću.

— Ne bih to činio da sam na vašem mestu — reče Lun držeći ga već na nišanu.

Čovek povuče ruku, a Lun dotrča i uze revolver.

— Ustajte! — naredi mu glasom koji nije trpeo pogovor.

— Ko ste vi? Zašto upadate u bolnicu? — upitao je čovek podnadulih podočnjaka.

— A ko ste vi? — upita Lun.

— Ja sam lekar... psihijatar Tod Grin — odgovori čovek u svetloplavoj pidžami optočenoj tamnoplavim ispustima.

— Kakva je uzbuna i šta će se dogoditi? — upita Lun.

— Bolničari će dotrčati. To su mere opreznosti za slučaj da neki bolesnik... — reče lekar radoznalo odmeravajući Luna.

Sirena je bila prestala da zavija.

— Smirićete svoje bolničare, a zatim ćemo razgovarati — reče Lun mirno, ali dovoljno ubedljivo.

— Šta ja mogu da učinim? Ne mogu ih zaustaviti. Oni vrše svoju dužnost. Vi ste naoružani, a oni nisu — odvrati doktor Grin.

Lun ga odmeri, a zatim naglo udari u želudac. Zgrabi ga za ruku i čvrsto mu je zavrnu.

— Slušaćeš što ti govorim, zlikovče! — dobaci mu i gurnu ga napred.

Dovede ga do vrata na kojima je već neko lupao.

— Odškrinite vrata i pogledaćemo — tiho reče Lun.

Jednom rukom mu je zavijao podlakticu, a drugom mu upirao revolver pod plećku.

Doktor posluša i sa police kod vrata dohvati ključ. Otključa vrata i proviri.

— Je li nešto ovde? — čulo se pitanje.

Lun jače pritisnu cev revolvera.

— Ovde?... Nije... — promuca lekar.

— Onda je dole u tajnom... Pogledaćemo — odvrati glas koji Lun poznade.

Proviri iza lekarskih leđa i ugleda tri čoveka, od kojih su dvojica nosila lake mašinske puške, a treći revolver. Bio je to Horas Mingus, koga je njegov gospodar Kunt Singleton zvao Tinjozo.

Tri gangstera su se okretala i naglo se trgoše videći na drugoj strani čoveka koji je dolazio trčeći. Bio je to Makferson. On je čuo zvuke uzbune i ocenio da treba da se umeša u gužvu. Sada je bio daleko od zaklona, iako je držao mašinsku pušku u rukama.

Gangsteri podigoše oružje. Lun udari lekara po vratu i preko njega opali prvo u zločinca koji je već bio spreman da kuršumima zaspe Makfersona.

Tinjozo se okrete.

— Ti?! — riknu glasom koji nadjača odjeke pucnjave.

Pokuša da uzme Luna na nišan, ali trenutak kasno. Oči mu pobeleše zbog čudnog bežanja zenice ka uglovima kapaka.

Makferson opali iz kolta. Bio je sigurniji u svoju »džepnu artiljeriju«, nego u mašinsku pušku. Treći gangster posla rafal u tavanicu i pade na leđa. Mašinska puška zveknu o beton.

Iz jedne sobe pojaviše se dva gorostasna čoveka u belom rublju. Nosili su platnene džakove. Makferson ih uze na nišan i oni podigoše ruke.

— Okrenite se krmom, crvljivci! — podviknu im mornar.

Nije imao vremena da se muči oko njih i zato ih jednog, pa odmah i drugog, mlatnu gvožđurijom svog kolta. Onda tek zagleda mašinsku pušku i zadenu je za kaiš pantalona kao kakav ogromni revolver. Bolničari padoše ničice.

— Je li sve u redu? — upita Makferson videći Luna kako proviruje i osmatra kroz odškrinuta vrata.

— Ne znam koga još ima u zgradi — odgovori Lun.

Makferson je navlačio platnene džakove na tela onesvešćenih bolničara. Čvrsto uveza duge lanene trake oko njihovih pojaseva i pođe hodnikom.

Tada pršte staklo na staklenim pokretnim vratima u dnu hodnika iza njega. On se baci na pod i stiže da vidi cevi dva revolvera. On i Lun

opališe u istom trenutku. Začu se krik, a drugi revolver nestade. Makferson potrča u tom pravcu.

— Čuvaj se! Ostani! — viknu Lun, ali mornar je već bio kod okvira iza kojih su se sručila stakla.

Ugleda čoveka koji je grozničavo otključavao vrata.

— Dodi ovamo, nevinašce! Ili ti je miliji jedan kuršumčić od polovinu cola u glavurdu? — pozva ga mornar.

Gangster diže ruke i pride.

— Ne pucajte... Ja neću... Predajem vam se bez otpora — govorio je zločinac drhtureći.

— Koga ima još u zgradi? — upita Makferson.

— Bolesnici... gospodin Grin... — promuca.

— Umrećeš u trenutku kad se pojavi još jedan živ gangster — pripreti mu Makferson.

Čovek osmotri bojište. Tri leša i dva u čvrste platnene džakove uvezana tela pred njim i jedno u krvi iza njega bili su dovoljni da on sa sigurnošću odgovori:

— Nema više nikog od osoblja... Samo još doktor.

— Gde je oteta devojka Džejn? — upita Makferson.

— Ja ne znam. Pripadao sam spoljnim čuvarima — odgovori zarobljenik.

Lun dade znak da pride. Makferson gurnu gangstera pred sobom i svi se nadoše u sobi na čijem podu je ležao doktor Grin.

Uredaj za davanje uzbune Lun je već bio isključio. Nadoše ormančić sa uredno obeleženim ključevima.

— Veži tu dvojicu. Treba da pregledamo zgradu i okolo — reče Lun.

A tada se seti i upita gangstera:

— Ima li negde još neki telefon?

— Samo ovaj ovde. Niko nije smeo da se služi njime sem doktora.

Makferson već beše obavio svoj posao. Doktorove oči se otvoriše. Čutao je gledajući u vezane ruke i noge. Lun ne reče ništa samo dade znak Makfersonu da krenu. Za so-

bom zaključaše vrata, jer se sa druge strane nije moglo ući u ovu i lekarevu spavaću sobu.

Nosili su svežanj ključeva i otključavali vrata. Samo u šest soba nađoše po jednog mirnog, apatičnog bolesnika. Bili su to pet muškaraca i jedna žena. Kupatila, sala za vežbanje, lekarska ordinacija i spremišta behu takođe u mraku. Nigde više ne nađoše nikoga.

— Ne vidim bolničku kuhinju i spremište hrane — reče Lun.

— Levo krilo ima suteran — reče mornar.

Nađoše kuhinju i spremišta hrane. Otkriše troja zaključanih vrata. Provališe ih, jer se u zbirci ključeva nije nalazio nijedan za suteran. Dve starije žene i jedan gojazan kuvar bili su u svojim sobama ne usudjujući se da izvire i vide kakva je to pucnjava. Makferson ih otera u spremište hrane pripretivši da se ne pojavljuju dok on ne dođe nazad.

— Gore ima mrtvih — skoro šapatom im reče.

— Mi tamo nikad ne dolazimo. Zabranjen nam je pristup — reče muškarac.

— Zabrana važi sada i za svako pokretanje — smejući se odvrati mornar i zaključa vrata.

Podoše opet ka doktorovoj sobi.

Uzged svratiše u krilo zgrade gde su bile sobe čuvara. Lun ih pretraži. Bilo je tu stvari, pića, špilova karata i oružja. Ali ne nađoše ništa zanimljivo.

Makferson svrati u ordinaciju i osmotri vitrine sa lekovima i instrumentima. Pokupi hrpicu makaza, skalpela, klešta i špriceva.

— Šta će ti to? — upita Lun.

— Ti ćeš osmotriti okolo i pripaziti da ne naiđe kakva opasnost. Ja imam mali razgovor sa lekarom — objasni Makferson.

— Kakve su to sad burgije?

— Za pola sata moram videti Džejn i posmatrati kako joj se smeši. Inače će mi srce prepući gledajući te tako zabrinutog.

— Ne smeš ga povrediti. Moramo čuti od njega sve što zna — reče Lun i produži ka glavnom izlazu.

Uskoro je bio na ogradnom zidu. Pogleda u nebo. Počinjalo je da prema istoku malo blede. Bližila se zora.

*

Redajući instrumente po masivnom stolu, Makferson je ispod oka gledao lekara. Jedne makaze oprobao u njegovoj svetlosmeđoj i sada od znoja ulepljenoj kosi. Pramenovi kose padoše niz lekarevo lice.

— Džekile! Čudovište! Morska zmijo! S koje strane ću te seckati? — upita Makferson.

— Vi ste... Zašto pretite? — upita lekar.

— Gde je devojka Džejn?

— Nikad nisam čuo to ime...

— Dobro — reče Makferson i zađe iza leđa lekara.

Skalpelom mu raseče pidžamu. Tupim krajem noža crtao je po njegovim leđima.

— Kad skinem prvi kaiš kože, opet ću pitati gde je devojka Džejn. Posle ću skinuti levo i desno po jedan kaiš, pa ću opet pitati. Zatim ću odseći oba tvoja uha, Džekile, i pitaću treći put. Ove makaze će to uraditi u jednom potezu — govorio je mornar uzimajući velike hirurške makaze i škljocajući njima uz lekarevo uho.

— Ja ništa ne znam... Ne smete me... To je užasno! — jauknu lekar poplavivši u licu.

— Ne sviđa ti se sve to? U redu. Imam nešto blaže za početak — reče Makferson i pride aparatu za pitku vodu, koji je bio u uglu.

Uze prvu čašu iz velike staklene tube i pusti vodu, koja zaklokota u velikom cilindru.

— Popij! — naredi lekaru.

Ovaj žudno ispi čašu prinetu ustima. Makferson je baci i uze drugu, pa je napuni opet. Prinese je lekare-

vim ustima. Ovaj se opirao, ali ga mornar natera. Kod pete čaše lekar je grcao i pokušavao da se odupre. Mornar mu iskrenu glavu nazad i snažnim prstima spolja pritisnu vilice tako da se otvoriše. Sipao je vodu u lekareva usta sasvim polako i ovaj je morao da je guta da se ne bi zadavio.

Konačno više nije mogao da proguta ni kap. Mornar mu pritisnu želudac i iz lekarevih ustiju pljusnu mlaz.

— Ponovićemo! — reče mornar.

— Ne!... Ne više! — jeknu lekar.

— Onda leđa — Samo prvi kaiš, pa ću pitati — odgovori mornar i gurnu lekarevu glavu tako da se leđa saviše.

— Ne!... Govoriću!... Oni će me ubiti...

— A ja oderati... Jadni doktor Džekil!

Mornar mu opet potisnu glavu i hladna oštrica se osloni na kožu.

— Govoriću, prokleta sotonu! — viknu lekar.

— Brzo govori!

— Bolje me ubij!

— Neću. Ostaćeš bez kože na leđima, bez oba uha i bez oba oka. Slo-miću ti i ruke, da se ne možeš ubiti. Znam i koje tetive treba izrovašiti da ne možeš hodati. Ja sam stigao ravno iz pakla i znam sve što treba i malo više — tobože lenjo i hladno reče Makferson.

— Oh... Bog mi je svedok da moram reći... A zakleo sam im se — jadikovao je lekar.

— Sada će sve ići brže — reče i stavi ruku na lekarevu glavu.

— Ne... Rekao sam da ću govoriti! Ona je u podrumu. Tajni ulaz je na kraju desnog krila u slepom hodniku.

— Kako se ulazi?

— Gumeni pod se ukloni, a zatim podigne kapak — reče lekar i klonu.

Vrata se otvoriše i Lun uđe. Makferson mu reče gde je ulaz.

— Ima li još koga tamo? — upita Lun.

— Samo teški bolesnici. Devojka je u ćeliji devet — odgovori skršeni zločinac.

Makferson i Lun požuriše kroz vrata.

*

Džejn se trgla na metalni zvuk skidanja reze sa vrata. Svetlo iz hodnika pade na nju i ona ustade.

— Džejn, draga! Šta su ti učinili?

— viknu Lun i zgrabi je u zagrljaj.

Video je njeno izobličeno lice prepuno modrica i otoka.

— Donalde!... Same!... Došli ste vrlo brzo — reče ona grcajući, ali se brzo savlada.

— Jesi li teško povređena? — upita Lun.

— Uopšte nisam... Nekoliko šamara i to je sve što sam pretrpela — odgovori ona.

Požuriše hodnikom slušajući jauke i dozive. Nekoliko zatočenih su čuli da je neko u hodniku. Nije bilo vremena da istražuju šta se sve to događa.

— Doneću ovde doktora i onog momka — reče Makferson.

— Neka vidi kako je lepo — reče Lun.

Džejn je punim plućima disala vazduh idući ka izlazu.

Makferson odvuče vezane zarobljenike hodnicima i gurnu ih kroz kapak, a zatim dalje do ćelije u kojoj su našli Džejn.

— Džekile! Ovde ćemo te ostaviti. Javićemo Singletonu i ostalima da policija ovde drži zasedu. Umrećeš, jer se niko neće usuditi da dođe. Gde je onih pet ludih gangstera? — upita mornar.

— Imajte milosti. Oni su u ćelijama od jedan do pet. Lečim ih i već im je bolje — preklinjao je lekar užasnut pomišlju da će skončati ovde gde je počinio zločine.

— Možda ću imati u vidu tvoju molbu — reče Makferson neprijat-

no dirnut strahom koji je video na licima dva čoveka.

*

Napustiše tobožnji sanatorijum kad je već svanula zora. U Majdl Vilidžu stadoše kod telefonske govornice. Lun pozva lokalnu policijsku stanicu i dežurnom javi:

— U sanatorijumu iznad groblja ima mrtvih gangstera. To je sklonište gangsterske bande. Lekar je zločinac u službi Batalje. On je držao otetu devojk u podzemnom skloništu. . .

Objasni kako se tamo stiže i šta treba da se učini, a zatim krenu ka automobilu. Sada na zadnje sedište pored Džejn.

— Same, vozi u našu tvrđavicu — reče i obgrli devojk u oko ramena.

Prodavac novina potrča pored automobila vičući:

— Lun, kralj ponoći u Njujorku! Senzacija dana! Policija na tragu Donalda Sikerta! Lun ubio svoju draganu! Senzacija godine! Novine! Novine!

— Hej, mladiću! Daj novine! — pozva ga Makferson.

Pruži sitniš i novine gurnu iza sebe. One padoše između Luna i Džejn. Makferson poveze ulicama koje su se budile.

XIV

Bile su to tri prave, uzastopne eksplozije senzacija, koje su prosto potresle Njujork. Sve oči su bile uperene na novine i televizijske ekrane. Radio-prijemnici su grmeli donoseći vesti. Listovi su izlazili u vanrednim izdanjima; televizija i radio su čak izostavljali plaćene emisije trgovačkih reklama i davali nove detalje senzacija.

Prva vest je zagolicala maštu i uzbudila ljude pričama da je Donald Sikert, tajanstveni kralj ponoći, tu u Njujorku.

Druga je užasnula svet detaljima otkrića u tobožnjem sanatorijumu. Oslobođeni zatočenici iz podzemlja gangsterskog mučilišta monstruoznog doktora Grina pričali su kako su tamo dospeli. Uklonjeni naslednici imanja, drogama tajno trovani suparnici, muževi ili žene, koji su dosadili bračnim drugovima. . . I, uz sve to, zloglasne ubice koje ništa o sebi nisu znale.

Treća senzacija je ogorčila građane. Otkriveni su dokazi da je jedan policijski inspektor bio član vodstva gangsterske bande. Sada su se njegove kolege bacile u poteru. Raul Kepot je postao progonjena zver. Desetine agenata Federalnog istražnog biroa vršljale su u policiji, saslušavajući sve one koji su bili dužni da zaštite poslednjeg svedoka Erskina Smita i da otkriju one koji su ga progonili.

Sve se to sada izmešalo. Protivrečne vesti i optužbe brujale su eterom, treperile na ekranima i punile stranice vanrednih izdanja.

A niko nije spominjao ime narednika Kida Valkera, koji je u toku noći odgonetnuo snimke dokumenata Livera Melouna, obavestio državnog tužioca, policijski centar Njujorka i javnost služeći se u policiji overenim izveštajima i potpisanim izmišljenim imenom Džoe Vandel. Njegovi zahtevi dokumentovani mnogim dokazima ukazivali su da hitno treba uhapsiti inspektora Kepota, advokata Melouna, bogataša Singltona i lepoticu Džoanu Karnej u početku su shvaćeni kao »velika intriga« Donalda Sikerta, kralja ponoći.

Preterana opreznost je izazvala zakašnjenje. Četiri osobe su nestale čim je spomenuta druga vest. Upad »neovlašćenih« policajaca lokalne policijske stanice u »sanatorijum« nije bio prikriven. Ambiciozni poručnik je želeo da se istakne i obavestio je novinare. Sjatile su se reporteri i televizijski snimatelji i pro-

sto su kao eksplozija razneli sve što su na brzinu saznali.

Narednik Valker je shvatio da će proći mnogo sati dok se pomučeni akteri ne usmere kud treba. Pokušao je da sam uhapsi inspektora Kepota. Zakasnio je za nekoliko trenutaka i video kako ovaj uskače u svoj automobil i nestaje u gužvi vozila. Jedino mu je preostalo da ga prati.

Kepot je prošao pored zgrade u kojoj se nalazila advokatska kancelarija Livera Melouna. Primetio je policijske automobile pred njom i nastavio vožnju. Sve mu je bilo jasno.

Ubrzao je vožnju duž Pete Avenije i skrenuo prema Linkoln tunelu. Narednik ga je skoro sustigao dok je Kepot zastao da plati na ulazu u tunel, ali upadanje vozila sa pravca Brodveja omelo ga je u tome.

Praćenje se nastavilo na drugoj obali Hadsona i kroz Nju Džersi. Inspektorov automobil skrenu ka Hekensek reci. Narednik pomisli kako je dobro što je Lun predvideo da će mu zatrebati jaka i brza kola.

Nije hteo da stupi u otvoren napad, jer je znao da će Kepot iskoristiti svaku šansu da ubije gonioca. A uz to je pomišljao na to da će ga inspektor dovesti na trag ostalim zločincima.

Inspektorova kola kod Kingslenda skrenuše kroz Evondejl i počеше da se penju uz strmine Vačanga. Narednik je morao da drži razmak i pred sobom pušta poneka kola.

Primicali su se prevóju. Tada inspektorova kola skrenuše ka jednoj planinskoj kući opkoljenoj drvećem. Narednik Kid Valker je znao da zavoji puta vode samo do kuće i da dalje nema prolaza. On se zaustavi i pope se uz jednu uzvišicu. Odatle je video kako se Kepotov automobil s vremena na vreme pojavljuje između drveća i kako konačno stade pred kućom.

Razmišljajući da li da ode i javi gde se inspektor skriva, narednik zaključí da bi se moglo dogoditi da

se Kepot vrati i nestane baš dok on bude telefonirao. Zato ostade da osmatra.

Video je kako pola sata kasnije stiže još jedan automobil iz koga iziđoše dve osobe. Zatim je sve bilo mirno. Valker oseti glad i gađenje u ustima od pušenja cigareta jedne za drugom.

— Suviše si nervozan, glupi naredniče — izgovori glasno kao da se obraća nekom pored sebe.

Sati su prolazili sporo.

*

Saznavši kakav je preokret nastupio, Lun se odluči da nešto učini. Osećao je moralnu odgovornost zbog Džoane Karnej. Ona je bila zločinka, ali je Lun ubrzao njenu propast primoravši je da pomogne u pronalaženju otete Džejn Vitington.

— Moram videti šta se događa. Ti i Džejn ostanite ovde spremni da učinite što bude trebalo. Ti, Same, u devetnaest časova sačekaj Erskina Smita i njegovu ženu kod knjižare na izlazu sa Bruklinskog mosta. Oni dolaze na ugovoreni sastanak. Dovedi ih ovde — objasni Lun menjajući svoj izgled.

Neispavan i umoran prilazio je Klubu »Prerija«. Slušao je baš vesti o istrazi o tobožnjem sanatorijumu i zato se zadržao još malo u kolima da osmotri zadnji izlaz iz »Prerije«. Verovao je da će njime najlakše prođeti unutra. Ali tada ugleda kako se jedna velika crna kola zaustaviše u blizini. Vozač je čekao vrlo kratko, jer se uskoro pojaviše Kunt Singleton i Tigrica. Brzo dođoše do automobila i, čim sedoše, on krenu.

Lun ih je pratio. Bio je to skoro isti put koji je već bio prešao narednik Valker. Dok je vozio prateći begunce, Lun je slušao nove vesti. Bila je to treća bomba senzacija: pobegao je inspektor Raul Kepot.

»Dakle, beže i ovo dvoje«, zaključio Lun.

Znao je da se u bekstvu mora nalaziti i Liver Meloun.

Blizu prevoja na Vačangu Lun shvati da je privremeno Kuntovo i Tigrično sklonište u planinskoj kućici. Zato se proveze dalje i kad put počne da se spušta sa mesta odakle se već video Litl Fels, on skloni kola, zaključa ih i krenu pešice.

Izgledao je kao izletnik koji je došao da uživa u jesenjoj lepoti planine. Lišće je bilo išarano rumenim i žutim bojama. Lun oseti čistoću planine za razliku od dima i izmaglica nad Njujorkom i dalekim gradovima. Ovde mu je Njujork ličio na ogromnu krastu niklu oko ušća Hadsona i na ostrvima.

Nehotično pomisli da se ljudska pokvarenost kao mikrobi širi iz doline ka planini. Odagna tu misao znajući da je sve prolazno i da će jednom nestati i mnogobrojni zločinci. Večna borba zlog i dobrog u ljudima milenijima se vodi uz konačnu pobedu onog dobrog i naprednijeg.

Nade motel uz koga se pribila benzinska stanica. Uđe i zatraži ručak, a zatim sobu da se odmori. Znao je da će sati prolaziti sporo i da danju ne sme prići planinskoj kući, jer sada tamo očajavaju zločinci koji vide opasnost u sveme oko sebe.

*

— **D**akle, poraženi... Ostalo nam je sedam ljudi i nas troje — reče Liver Meloun sedeći na drvenoj naslonjači sa jastucima od umašćene jelenske kože.

— Porazeni? Samo privremeno, gospodo. Mi nismo obični gangsteri izrasli iz podzemlja. Došli smo iz naše sredine stvorene da vlada. Danas nam je preostalo sedam ljudi. Sutra ćemo ih imati sedamdeset, a zatim sedam stotina i sedam hilja-

da... Ostaje nam i osveta — govorio je Kunt Singleton skrivajući ruke koje su podrhtavale.

— Da... osveta i kazna. Počnimo suđenje — upade inspektor Kepot.

— Kakvo suđenje? — upita Singleton.

— Tebi i Džoani Karnej. Sam si rekao da si bio kod nje. U slučaju da ne priznaš da ona nije samo znala ko je Batalja nego i da si joj kazao gde je oteta Lunova devojka, poćinićeš još jednu izdaju — odgovori Kepot.

Kao slučajno u rukama mu je bio revolver. On ga je proveravao i razgledao.

— Ja... Nikada nisam ništa skrivao. Rekao sam Tigrici, ali sad znamo da je Lun upao u sanatorijum još dok sam ja bio uz Džoanu. Nismo se razdvojili ni trenutka — reče Singleton i sada mu je već podrhtavala i donja vilica.

— Ona mnogo zna... I inače je nekorisna. Neka umre — reče Meloun i guste obrve mu se skратиše potamnivši još više na sastavu u sredini.

— Gde je ona? — upita Kepot.

— Odmara se dole u malom salonu. Rekao sam ljudima da niko neće do noći napuštati kuću — odgovori Meloun.

— A šta ćemo sa Kuntom? Mislim da... Govori, Kunt! Šta ti misliš? — reče Kepot.

— Ljudi... kolege... Mi smo zajedno odrasli... Ne ubijajte mi Džoanu! Ja je volim! — grozničavo odgovori Kunt.

— Šta misliš o sebi? Tigrica je izdala i ne govorimo više o njoj — upade Meloun ledenim glasom.

— Kakvi ste vi to ljudi?... Ja vas molim za nju... Mene uvrstite u obične izvršioce poslova. Ali nju... — govorio je preneraženi Kunt.

— Privremeno ti treba oduzeti poverenje. Od toga kako ćeš se naveče držati, zavisi tvoja sudbina — reče Kepot.

— Šta će biti večeras? — upita Kunt.

— Otkrio sam sklonište Donalda Sikerta. Noćas ćemo izvršiti osvetu — odgovori Kepot.

— Kako?... Sklonište... Ti znaš gde se krije Lun?! — upade Meloun.

— Moji ljudi su istraživali u blizini Grin Pointa, gde je bila viđena Džejn Vittington. Pronašli su da je jedna kuća izdata i opisali lica. Spremao sam se da ih uhodimo i kad budu u kući da dovedemo brigadu policije... Ali, eto, stvari su se izmenile. Noćas će stići još pet ljudi iz Čikaga i doći ovamo. S njima ćemo posetiti tu kuću. Kunt će imati priliku da se pokaže idući pred njima — objasni inspektor gangster.

— Ićiću... Biću na visini! — upade Singleton. — Ali Džeanu poštediti.

— Ne govorimo više o njoj — odvрати Kepot i pogledom koji je pretio pogleda Singletona.

Nastade košmar ćutanja. Kunt ustade i htjede da iziđe.

— Ostani ovde — opomenu ga Meloun. — Nećemo više nikakvih gluposti. Kad ti kažemo da kreneš, onda ćeš izići.

Kunt Singleton nehotično klonu opet u naslonjaču. Njegovi uzdrhtali prsti stegoše drveni naslon i pobeleše.

*

Već u sumrak, sa dve strene planinskoj usamljenoj kući približavala su se dva čoveka koristeći svaki zaklon da ne budu primećeni. Smračilo se sasvim pre nego što su prišli sasvim blizu.

Pred izlazom iz kuće se pojavíše dva čoveka i jedna žena.

— Kuda idemo? — upita žena. — Gde je Kunt?

Bila je to Džoana Karnej.

— Malo ćemo prošetati. Kunt će doći za nama — reče Kepot.

— Šetnja?!... Znam šta to znači... On me je prevario. Rekao je da me niko ne okrivljuje i da sam potreb-

na... Neću da me ubijete! — reče Džoana još uvek tiho, ali uzbuđenim glasom.

— Besmislica! Jednostavno hoću da razgovaramo sa vama. I meni se sviđate... Dajte mi malu šansu da kažem šta osećam — odvрати lukavi Kepot.

Uznemirena Džoana Karnej prihvati nadu i krenu. Grozničavo je razmišljala šta će reći čoveku od koga joj zavisi život. Kakvo obećanje da mu da? Šta da predloži? Kako da se sada spase, kad to nije učinila na vreme?

Proklinjala je samu sebe što odmah nije iskoristila priliku i pobegla, nego je dozvolila da je Singleton nađe i posle tragedije u sanatorijumu. Kasno je shvatila da je ona onaj »poslednji svedok« protivu tri velika zločinca. Ali to je shvatila kasno i sada se nalazila tu u smrtnoj opasnosti.

— Vi ste najčvršći čovek koga sam srela. Ne mogu da skrivam svoje divljenje... Sa vama bih mogla provesti ceo život — reče ona i osloni se na Kepota.

— Davno je trebalo da vam priđem. Vaša lepota me je osvojila još kad sam vodio istragu — odvрати Kepot.

Odmicali su u mraku posićući, što Džoana nekoliko puta iskoristi da se prepusti Kepotovim rukama. Ovaj oseti obline njenog tela, blagi miris njene kose. Stadoše uz jedno drvo.

— Džoana, moram vam reći — počne Kepot. — Mi smo vas osudili na smrt. Ali ja bih za vas mogao nešto da učinim... Kako da znam da imam nade da budete moja?

U mraku njihovo kretanje je pratio narednik Valker, koji se našao u blizini. Sada im se približi još više zahvaljujući naraslom šiblju, koje je zaklanjalo komadić golog zemljišta. Čuo je poslednje Kepotove reči.

— Sve je propalo, pa ne želim da umrem. Kad bi makar ova noć bila naša — reče Džoana neodređeno.

— Biće naša sledeća noć. Kad stignu ljudi, poći ćemo da uništimo tog čoveka — reče Kepot.

— Kojeg čoveka?

— Luna. . . Kasno smo shvatili ko se krije iza imena Stajron. Ali sada znamo i ko je i gde mu je sklonište.

— Je li istina?! — iznenadi se gangsterska mols.

— Da, sve smo otkrili. Upravo, jedan policajac je to otkrio po mom naređenju — odgovori Kepot.

— To je. . . ne znam kako da kažem. Prosto je veličanstveno! Vi ćete nas sve osvetiti, Kepot!

— Osveta će biti strašna! Nikada u životu nisam nešto toliko želeo! Trudićemo se da ih pohvatamo žive. Imamo sklonište u kom ćemo uživati u njihovim mukama.

— Volela bih da i ja to doživim. Ali znam da će biti strašno.

Podoše još nekoliko koraka napred.

— Sad mi je žao što sam zgrešila — počeo opet Džoana.

— Na šta misliš? — upita Kepot.

— Srela sam vas ovako u otvorenom razgovoru. . . Ipak me nešto teši. . . Vi ćete me se sećati. Tu u mojoj torbici imate čekove na donosioca. Tih četrdeset hiljada dolara pomoći će vam da obnovite svu vašu organizaciju — odgovori Džoana.

— Rekao sam da postoji osuda, ali to ne znači da ćemo je i izvršiti. Nas dvoje ćemo zajedno biti vrlo jaki. Moramo razgovarati o svemu reče Kepot.

— Vi nećete moći ništa da učinite. Tu osudu sam zaslužila, jer sam se trudila da otkrijem ko je Batalja. Ja vas volim i tako ću umreti. Zato nisam pobegla, jer bih vas izgubila zauvek — odgovori Džoana i osloni se na drvo.

— Šta vi to? . . . Nisam znao. . . — promuća Kepot.

— Čekala sam priliku da vas sretmem. Poljubite me i učinite kraj. Presuda mora da se izvrši. Mislim da više i ne treba da živim — odgo-

vori Džoana Karnej i obline njenog tela dodirnuše Kepota.

On je obgrli i njihove usne se spojile.

Jedna senka promače iza drveta i stopi se s granjem. Bio je to narednik Kid Valker, koji je pratio slušajući razgovor.

— Volim te, Kepot — šapnu Džoana.

— Volim te, Džoana! Tu lepotu. . . Te božanstvene oblike. . . Kako ti je divna koža! . . . Časak s tobom vredi života. . . — uzbuđeno je govorio Kepot.

Žena je puštala da je njegove ruke razgolićuju i usnama je tražila njegovu. Ljubila ga je po vratu i oko uha šapćući mu nežne reči.

Njen ogrtač skliznu na opalo lišće. Kepot ju je držao na rukama i spuštao je na zemlju. Tada nad njima izraste jedna senka.

— Ruke uvis, inspektore! Uhapšeni ste! — viknu narednik Valker.

Kepot se ispravi i ujedno podiže Džoanu. Naglo je okrenu i isturi kao štit. A zatim njegova ruka potrže revolver. Narednik nije mogao da se odluči da puca u ženu i pokuša da obide oko njih. Tada Kepot opali. Narednik oseti udar u levu ruku i baci se u zaklon.

Gangster se povlačio vukući ženu kao štit. A kad se dovoljno izmače, on joj opali u leđa i baci se u stranu. Ona jeknu i sruši se proklinjući.

Narednik pođe za njim savlađujući bol prebijene ruke.

— Stoj, Kepote! Uhvatiću te, znaj! — viknu narednik.

— Proklet da si, glupi naredniče! Kako si mi se našao za petama, Valker? Noćas ću te ubiti! — odvrati Kepot, koji se skrivao u mraku.

Valker pođe napred. Nekoliko kuršuma zviznu oko njga. Jedan ga zakači u stopalo i on posrnu. Od kuće su trčali ljudi.

— Šta se događa tamo? — vikao je neko.

— Napao me je onaj glupi narednik — odgovori Kepot. — On je tu u

šiblju kod suvog drveta. Opkolite ga!

Pucnjevi učestaše. Narednik je ležao uz zemlju i pratio kako kuršumi nad njim otkidaju lišće, koje pada po njemu. Pomisli da je to kraj. Trebalo je odmah pucati u tela zagrljenih zločinaca.

»Ipak sam ja pomalo glup«, zaključí Valkeř i bolno se osmehnu.

U tom momentu gangsteri su mu već bili blizu i on odluči da ih sačeka da dođu što bliže i da skupo proda svoj život.

Ali tada iskosa zapuca nečiji revolver prema gangsterima.

— Ne daj se, Valkeř! Dolazi ti pomoć! — viknu Lun.

On je čuo prve pucnje i požurio u tom pravcu. Sada je shvatio da se ovde odnekud našao i narednik Valkeř i da je u opasnosti.

Gangsteri odgovoriše vatrom, ali počеше brzo da se povlače, jer su mislili da ima više narednikovih ljudi. U tom istom momentu pred kuću stigoše tri automobila. Desetak ljudi istrčase iz njih i graja se poveća.

Lun iskoristi predah nastao zbog povlačenja prve grpe gangstera i zovnu narednika.

— Ovde sam! — odazva se Valkeř.

— Popni se ovamo gore! Oni će sada opet napasti! — doviknu mu Lun.

— Ne mogu!... Malo sam ranjen — odgovori Valkeř.

Lun dotrča i nađe ga u šiblju. Podiže ga rukama i upita:

— Gde si pogođen?

— Leva ruka i stopalo. Neću moći da ti vratim one udarce — pokušava da se našali narednik Valkeř.

— Drži se zdravom rukom oko mog vrata — reče Lun i obuhvati teško narednikovo telo oko pojasa.

Posrtali su kroz mrak napuštajući opasno mesto. Malo dalje Lun sasvim podiže narednika i ponese ga uz strminu.

— Zašto tamo? Brzo će nas stići... Niz breg bi se brže udaljili — primećti ranjenik.

— Moja kola su na ovoj strani. Moram te odneti tamo — objasni Lun.

Odmicali su neprimećeni, dok su gangsteri pretraživali okolinu mesta na kom je ležalo Džoanino telo.

Singlton nađe Džoanin ogrtač, a zatim malo dalje i njeno telo. Klonu pored nje. Zurio je u obnažene grudi mrtve žene. Njena koža se belasala pod slabim sjajem zvezda i krnjeg meseca.

— Taj pasji sin je pucao u nju s leđa — reče Kepot.

— Zašto je gola? — upita Singlton.

— Valjda je pokušala da vidi svoje rane — odgovori prepređeni zloćinac.

— Ti si je doveo ovamo? — upita Singlton.

— Razgovarali smo... Trebalo je utvrditi možemo li joj i dalje verovati. Shvatio sam da je ti želiš. Pokušavao sam da nađem izlaz — prićao je Kepot.

Singlton donese Džoanin ogrtač i prekri joj razgolićene grudi. Suze ga zagušiše i on krenu ka kući.

Noseći narednika, Lun je već bio prešao strminu i usećenom stazom krenuo na drugu stranu prevoja. Kretao se ka svom automobilu. Narednik mu reče šta je čuo od Kepota dok je prićao Džoani.

— Znaći, ipak je uspelo — reče Lun.

— Šta je uspelo? — upita narednik.

— Trudio sam se da Kepot nađe naše sklonište baš zato što nije imao nameru da radi s policijom. Primetili smo policajca i ja sam mu prišao i rekao da bi policija trebalo da zaviri u tu kuću — objasni Lun.

— A on je obavestio Kepota?

— Taćno. Sada će zloćinci jurnuti na nas tamo — zaključí Lun.

— To je opasno. Jesu li tamo vaši prijatelji?

— Da, Makferson može zadržati celu bulumentu. Tamo je i Erskin

Smit sa svojom ženom — odgovori Lun baš kad stigoše do automobila.

Smesti narednika i pri unutrašnjem svetlu u kolima poveza mu ruku koja je krvarila, a zatim stavi zavoj i na ranu kroz stopalo.

— Propisno su te udesili — osmehnu se Lun.

— Još koji trenutak i bio bih gotov, da ti nisi došao — odgovori narednik.

Lun pokrenu kola i poveze novim putem na Montkler. Žurio je zbog narednikovih rana, a i zbog toga da pretekne gangstere.

— Dobru gužvu si napravio s onim dokumentima — reče Lun. — Sad moraš napraviti još jednu.

— Šta ja još mogu da napravim? — upita narednik žaleći.

— Čim te previju pozovi poručnika Normana Hardvika. Javi mu gde je moje sklonište. Tamo ćemo biti ja i moji prijatelji. Napašće nas gangsteri, pa treba brižljivo opkoliti ceo kvart i uhvatiti sve te zločince — odgovori Lun.

— Ali oni su već na putu. Ti ćeš jedva stići do kuće i nećeš uspeti da se udaljiš.

— Neću se ni udaljiti. Policija treba samo da me propusti u obruč.

— Ne shvatam te, čoveče! Ne preporučujem ti da padneš u ruke Federalnog istražnog. Oni će te čvrsto držati... zauvek!

— Ja nisam prekršio zakone Sjedinjenih Država. Ovde je sloboda i niko me neće uhapsiti — odgovori Lun mirno.

— Oh! Sad bih te tresnuo po vilici da mi ova ruka nije slomljena! Trnućeš ti u zatvoru! Prekršio si sve zakone svih država! A uz to si čaknut i jedina milost biće ti da ideš u ludnicu — nervirao se Valker.

— Zar tako jedan narednik njujorške policije štiti zakone? — šalio se Lun.

— Ne, ja neću da budem umešan u to obaveštenje. Ranjen sam i nemam više dužnosti — reče narednik.

— Nećeš mi pomoći?

— Pomoći da te opkoli policija?!

— Ako ja to tražim... Glavno je opkoliti gangstere. Ti si dužan da pomogneš u tome.

— A ti ćeš biti u mišolovci...

— Biću u kući! A iz kuće vode vrata. Postoje i prozori i druga vrata i krov i veština — smeja se lun.

— Kad se ljutiti policajci bace u tu gužvu, ni ptica neće izleteti! — protestovao je narednik.

— Iz te kuće postoji prolaz u drugu. Tamo će policija zateći sasvim nepoznate ljude. Veruj mi, Valker. Učini kako treba — već ozbiljno reče Lun.

— U redu... Neka i mene zbog nečega muči savest — zaključio narednik i smrknut ućuta.

Četvrt sata kasnije Lun pred bolnicom u Monkleru zaustavi i pomože naredniku da se spusti na stepenište. Zatim otrča do ugla, gde je video policajca.

— Izvesni narednik Valker je povređen u sukobu sa gangsterima. Zove vas da mu pomognete — reče mu Lun i odvede ga do bolničkog ulaza.

Valker pokaza policijsku kartu i zaključio:

— Hvala vam, gospodine i srećno! Kolega će se dalje brinuti o meni.

Zdravom rukom se oprostio od Luna, koji brzo sede u kola i krenu najvećom brzinom.

Probijao se na istok kroz Njuvark prema Džersi Sitiju.

XV

Sva svetla u iznajmljenom delu kuće bila su upaljena. Nekoliko ogrtača postavljenih na naročit način bacali su senke kao da se neko u kući kreće. Lun je osmatrao kroz podrumski prozorčić.

Bilo je jedanaest časova kad su napali.

Prva grupa gangstera pokušala je da neprimećeno uđe tako što će kalauzima otvoriti ulazna vrata. Ali

ona popustiše već na prvi dodir. Držeći mašinske puške u rukama gangsteri upadoše u kuću.

Same, razveseli ih malo. Tamo su kola sa Kepotom, Singltonom i Melounom. Gospoda se drže na odsto-
janju — reče Lun. — Ja ću ih uzeti
na nišan, da ne mogu pobeći.

— Da li će policija stići na vreme?
— upita Erskin Smit.

— Nije trebalo da dođemo ovamo
— reče Patricija Smit.

— Nismo mogli večno da se krije-
mo — odvrati njen muž.

Gore se začu gromko pucanje
Makfersonovog džepnog »topa«. Odgovoriše mu mašinske puške i ja-
uci gangstera.

Lun nanišani mašinskom puškom
na automobil postavljen uz ugao su-
sedne zgrade. Pogodi gume i kola
se samo ljuljnuše i nasedoše. Tada
sa svih strana zajaukaše sirene poli-
cijskih automobila. Iz susednih ku-
ća, kao da dolaze iz svih vrata i sen-
ki, pojaviše se uniformisani ljudi.

Četiri čoveka iz onespoboljenog
automobila pokušашe da se uklone,
ali put im preprečiše policajci. Od-
lučiše se da idu u kuću za svojim
ljudima.

Lun nanišani nisko u njihove no-
ge i posla rafal iz mašinske puške.
Kepot i Meloun padoše.

— Pomogni nam! Singlton! Ne os-
tavljaj me! — viknu Kepot.

— Ostala je i Džoana, ti gade! —
odvrati Singlton i utrča u kuću.

Gangsteri behu zauzeli prizemlje
i spratove kuće i otuda su pucali.
Branili su se od policije.

— Da potpalim? — upita Makfer-
son stojeći kod električnog inicijato-
ra za paljenje povezanih bombi.

— Zapali! Povlačimo se — reče
Lun.

Makferson pritisnu ručicu. U
svim prostorijama sem podruma
eksplodiraše dimne bombe, koje je
Lun bio dobro prikrio. Gusti dim,
koji je izazivao suze i kašalj, zaslep-
ljivao je gangstere. Neki su već izla-
zili bacajući oružje i dižući ruke.

Kepot i Meloun su sedeli držeći
podignute ruke. Na poziv da ustanu
odgovoriše da su ranjeni u noge.
Policajci im oprezno pridoše i lisice
im škljocnuše oko ruku.

Zadnji se pojavi Singlton. Onako
visok, uplakanih očiju i kašljući išao
je slepo i posrtao. Čvrste ruke ga
prihvatiše i lisice škljocnuše oko
njegovih ruku.

U drugom delu podruma Lun je
razgovarao sa Smitom.

— Sad će pristići i novinari. Izjavi-
te da niste znali ko smo nas troje.
Pričajte im šta god hoćete, ali for-
malno se oslobodite mogućnosti da
vam se prebaci da ste svesno izbe-
gavali zaštitu policije, a tražili neku
drugu — govorio je Lun.

— A kako vi mislite da izidete?
Policija drži na oku i drugu stranu
kuće — reče Smit.

— Ima jedan način. Vi ne treba da
ga znate, jer će vam to olakšati bri-
ge — osmehnu se Lun. — Ovde vam
je mikrofon. Zvučnik je napolju i po-
licija će čuti svaku vašu reč.

— Ali oni neće moći da uđu dok
se dim ne razide — primeti Erskin
Smit.

— To je dobro — odgovori Lun.

— Hoću li vas opet videti? Mnogo
vam dugujem. U meni i Pat imate
odane prijatelje — nastavi Smit.

— U to ne sumnjamo. Ako nam se
ukaže prilika, posetićemo vas. A sa-
da na rastanku još nešto. Ovde su
čekovi na donosioca. To je dug po-
rodicama poginulih svedoka. Jedan
deo pripada vama zbog štete koju
ste pretrpeli skrivajući se — reče
Lun i pruži mu čekove uzete iz sa-
natorijuma.

— Pa to je dvadeset hiljada dola-
ra! — uzviknu Smit.

— Suma je skromna, jer se deli na
pet delova — osmehnu se Lun i pru-
ži ruku.

— Srećno! — uzviknu Smit.

— Smem li da vas poljubim? —
upita Patricija Smit.

Lun joj čvrsto steže ruku i saže se
do njenih usana. Patricija ga poljubi
u lice i dodade:

— Zapamtite da Erskin i ja nećemo zaboraviti!

— Hvala vam prijatelji. Zbogom!

— završi Lun i skrenu podrumskim prolazom pod kojim je pljusкала вода.

Makferson i Džejn su već bili u gnjuračkim odelima. Pričvršćivali su aparate sa kiseonikom i uže za održavanje zajedničkog pravca.

Lun brzo navuče opremu i upita:

— Jesmo li šta zaboravili?

— Jedino da se izvinimo policiji što ne možemo da ih primimo na razgovor — reče Džejn.

— Devet mu dvogrbih kamila, što ne krenemo? — upade Makferson.

— Krećemo! Držite se čvrsto za uže. U slučaju razlaza naćićemo se na devetom doku. Odmah iza njega su kola. Je li tako, Same? — reče Lun.

— Tako je, staro momče! Krenimo već jednom. Dosta mi je svega ovog. Kad se nađem na svom brodu, daću da me okuju lancima. tako neću moći da ga napuštam — reče Makferson i opsova nešto zbog čega Džejn požuri da stavi masku na lice.

Nekoliko trenutaka kasnije oni tiho utonuše u vodu i roneći skrenuše ispod ogromne rešetke. Opipaše zidove kanala levo i uskoro osetiše da ih vuče laka struja Ist rivera.

Lun na časak izroni uz jedan stub. Iza sebe je video lanac patrolnih čamaca lučke policije. Mnogobrojni stražari u uniformama su motrili okolo. On opet zaroni.

*

Poručnik Norman Hardvik je javljao radiom iz automobila.

— Da... kao što sam rekao. Kepot i Meloun su ranjeni u noge, a Singleton uhapšen nepovređen!... Pokušali smo da odmah uđemo, ali dimne bombe sa dvostrukim dejstvom su nas sprečile. Ekipa sa maskama sada prodire u kuću... Četiri mrtva i tri ranjena gangstera u kući. Ranjeni su u nesvesti. Četvorica su se odmah predala. Javiću se nakon nekoliko minuta — javio je i spustio slušalicu radio telefona.

Izašao je iz kola i saslušao obaveštenja.

— Ulaz u podrum moramo obiti. Ekipa je otvorila sve prozore i uskoro ćemo moći da uđemo. Devet ljudi je spremno za taj posao — govorio mu je jedan narednik.

— Je li izlaz na kanal pod pažnjom? — upita poručnik.

— Ni ptica ne bi izletela — reče narednik.

U tom momentu poručnik oseti prazninu u grudima.

— Ptica ne može, ali riba može — reče on kao da govori samom sebi.

— Ne razumem — reče narednik.

Poručnik otrča do kola i uze radio telefon.

— Svim patrolnim čamcima na Njutou! Čujete li me?... Dobro! Bacite mreže za zaprečavanje. Iz kuće mogu izići ronoci... Da, mreže! Nemate mreže?!... Imate li neko sredstvo? Onda plovite i osmatrajte dokove na obe strane!... Da, jedan deo čamaca!

Čutao je nekoliko trenutaka slušajući prijem. Uključi razgovor sa upravom policije i javi mogućnost da Lun, Džejn i Makferson izmaknu u gnjuračkim odelima, a zatim opet izide.

U tom trenutku začu se glas iz jednog zvučnika na zgradi:

— Ovde Erskin Smit! Nalazim se u podrumu zgrade sa svojom ženom Patricijom. Tražim zaštitu policije. Sam sam u podrumu!

Poručnik pođe napred. Utrča kroz vrata. Dim je već bio rasteran promajom. Ekipa beše razbila masivna vrata. Poručnik se progura i pođe napred osvetljavajući podrum snažnom ručnom lampom.

Nade Erskina Smita i njegovu ženu.

— Gde su Lun i ostali? — upita brzo.

— Nismo ih videli. Ostavili su nas ovde još sinoć i rekli da se javimo samo ako dođe policija — odgovori Smit.

— Podimo! — reče poručnik i dade znak policajcima da pretresu podrum.

*

Lun je slušao radio postavljen na policijsku metražu. Nalozi su davana svim policijskim patrolama. Sledio je opis dva muškarca i jedne žene.

— Kako ona... hoću da kažem on... izgleda? Stotinu mu mađioničara koji pretvaraju ribu u pticu, a devojk u mladića! Džejn je nestala, a ovaj mladić mi mnogo liči na nju. Da ona nije imala kojeg brata — zavovetao je Makferson vozeći.

— Slušaj ti, Crnče! Ovo je Amerika! Jedan Crnac, koji je šofer belih gazda, ne sme mnogo da brblja! — našali se Džejn, koja je sada bila u muškom odelu.

Kosa joj je bila skrivena perikom bitlsa, a po licu su joj se videle retke mladićke malje. Niko u tom »mladiću« ne bi prepoznao lepu i vitku devojk u.

— Ja i ne mogu da brbljam. Ove usne su mi debele kao da sam jeo žive pčele — progunda Makferson.

Lice mu je bilo premazano tamnom bojom, a kosa naročitim sredstvom sitno nakovrdžana.

Lun je imao sasvim crnu kosu. Ni jedna seda vlas se više nije videla.

Zaustaviše se baš blizu jednih policijskih kola na Gouns zalivu. Makferson izide i »gospodarima« otvori vrata.

— Još, parkiraj kola tamo. Možeš ići da spavaš. Večeras nam nećeš trebati — reče Lun.

Policajci ih osmotriše i prestadoše da se interesuju. U glavama su imali nalog da paze na dva belca i jednu devojk u. Ovde su dva mladića i jedan crnac. A to je nešto sasvim drugo.

Popeše se na brod koji je imao kanadsku zastavu i nosio ime »Atabas-

ka«, ime jednog od pet Velikih jezera Kanade.

Malo kasnije stiže i Makferson. Motori zabrujaše i brod zaplovi prema ušću Hadsona.

— Dakle, tako? Trista mu žabljih bataka! Smuči mi se od pomisli daće Vilijams stajati i šepuriti se na mom kapetanskom mostu, a ja ću se kao pacov uvući tu dole — gundao je Makferson.

Pomoćni motor »Atabaska« kliznu po ležištu jedan metar i otkri ulaz u tajni deo broda. Tesna kabina bila je obložena mekom kožom i opremljena ležajima. Iza jedne zavese Džejn je već skidala periku i pretvarala se u ono što je bila.

Motor se vrati na svoje mesto i sakri ulaz.

Makferson dohvati slušalicu i pozva brodskog kapetana:

— Daj signal lučkom punktu da želiš da isploviš! Vilijamse, ne zaboravi da pre jutra budeš daleko na otvorenom moru i pravcem prema Novoj Škotskoj.

Pola sata kasnije brod prosto preplaviše lučki policajci i carinici. Proverili su dokumenta i zagledali sve ljude. Privatna jahta je imala sve uredne dokumente. Plovila je ka Kanadi.

— Divna jahta, ali nema ništa zanimljivo za nas — reče poručnik patrolnog broda.

— Ne znam kako se dozvoljava da ovi bogataši nose toliko oružja na brodu — reče carinski službenik.

— Jesu li dokumenti svi u redu? — upita poručnik.

— Da, i oružje je zapečaćeno. Svi su pečati neditnuti — odgovori službenik.

— Onda možemo sići. Sigurno je da na brodu nema nikog sem posade. Svaki metar broda smo pregledali — zaključio poručnik.

»Atabaska« se otkači od patrolnog broda i dade signal pravca. Plovila je morem koje se lako ljujalo.

Lun i Makferson skidoše slušalice kojima su pratili razgovor na brodu. Džejn je već spavala.

— Dakle, da spavamo — reče Lun.

— Ja ću teško zaspati. Žene su me u Njujorku dobro gledale. Oni časovi iz geografije... Baš sam bio po-

čeo da se navikavam da budem Vesli Bostik — progunda Makferson i prevrnu se na ležaju.

Zvezde su treperile nad njegovim brodom. Još jednom je stari mornar bio srećan što iz grubih okršaja odlazi sa svojim drugom i njegovom divnom Džejn.

Rukovodeći se misliju da je knjizi mesto u rukama čitalaca, OOUR •IZDAVAČKA DELATNOST• •DNEVNIKA• odlučila je da iz svog bogatog izdavačkog opusa ponudi deo svojih izdanja pod uslovima povoljnijim od uobičajenih.

Izbor naslova sačinili smo tako da tematski •pokriju• široko interesovanje čitalaštva. Ujedno, želja nam je da nas, ovako sačinjen izbor, predstavi svima koji nas nedovoljno poznaju — kao izdavača sa kojim će se družiti.

POPIS IZDANJA OOUR •IZDAVAČKA DELATNOST• NIŠRO •DNEVNIK• — NOVI SAD

EDICIJA •KAİROS•

1. Dr Draško Redep: ČAROLIJA OBIČNOG (ogledi o pesništvu M. Antića) 600
2. Pavle Popović: GRADOVI I BITKE I — II 1.800
3. Jovan Delić: PJESNIK PATETIKE UMA 550
4. Mihal Babinka: ZAVIČAJ MAGLE, IZBOR IZ POEZIJE 1.500
5. Mihal Harpanj: PESME MIHALA BABINKE 550
6. IZABRANA DELA BOŠKA PETROVIĆA I — VII 19.000
7. Julijan Tamaš: PESAK I DOBA, IZBOR IZ POEZIJE 6.000
8. Jože Pogačnik: PESNIŠTVO JULIJANA TAMAŠA
9. Damjan Antonijević: OPISOM IZNUTRA 300
10. Jevrem Brković: PRIČE O KASTRIKOVAČKOM NARODU 300
11. Branimir Donat: KAFKA U •PROCESU• I DRUGI ESEJI 500
12. Slavko Gordić: U VIDIKU STIHA 300
13. Božidar Kalezić: TELEVIZIJA, TVRĐAVA KOJA LETI 500
14. Taras Kermauner: PUT PREKO VODE 700
15. Julijan Tamaš: IZMEĐU KNJIŽEVNE TEORIJE I INTERPRETACIJE 300
16. Bogdan Popović: SAVREMENI PESNICI 300
17. Rade Tomić: VULKAN MOJ BRAT 200
18. Radu Flora: NEBESKI UGAO 8.000

EDICIJA •DETINJSTVO•

1. Kiro Donev: ZBRKANA BAJKA 2.700
2. Dane Zajc: VRATA 2.300
3. Slavica Jovanović: BUBNJARI OKO MENE 900
4. Zoroslav Spevak: PRIČE OD PESKA 1.100
5. Dušan Radović: NA SLOVO, NA SLOVO 900
6. Dušan Đurišić: SAN U PIDŽAMI 1.300
7. Istvan Domankoš: VIA ITALIA 1.300
8. Ljiljana Filipović: NEVIDLJIVI PAS 1.000
9. Božidar Mandić: OBIČNO PRE PODNE 600
10. Dragan Lukić: POJAVLJIVANJE VELIKIH DEVOJČICA 1.000
11. Đura Damjanović: MALINJAK 2.700
12. Vladimir Andrić: VEČERNJI SLON 2.300
13. Raša Popov: ŽABAC 2.500
14. Dušan Belča: PRINC 3.600
15. Božidar Timotijević: NEŽNE PESME 700
16. Dobrica Erić: DOBRO VEČE, DOBRA ZELENA DOLINO 700
17. Jože Pogačnik: SLOVENAČKA DEČJA KNJIŽEVNOST 1.000
18. Tone Pavčenić: ČAVRLIJA 700
19. Ferenc Feher: TRAGOM PREDAKA 600

20. Sunčana Škrinjarić: PISAC I PRINCEZA 700
21. Rade Dacić: BEJKO MA I DRUŽINA KLA 700
22. Vladimir Milarić: MAMA 400
23. Voja Marjanović: GLAS AUTONOMNOG SVETA 400
24. ZLATNA KNJIGA DETINJSTVA — KOMPLET 30.000

- a) Vuk Stefanović Karadžić: I NA NEBU I NA ZEM-LJI
- b) Jovan Jovanović Zmaj: PESME ZA DECU
- c) Ivana Brlić Mažuranić: IZABRANA BAJKA
- d) Desanka Maksimović: ČAROLIJA
- e) Dušan Radović: STRAŠAN LAV

EDICIJA •NEVEN•

1. Dragan Lukić: MOJ TROLEJBUS 1.500
2. Miroslav Antić: NASMEJANI SVET 500
3. Pero Zubac: TITO JE NAŠ DRUG 450
4. Mišo Marić: ŽIV JE TITO 450
5. Sergej Jesenjin: NIŠTA, O KAMEN SAMO SE SPO-TAKOH 700
6. Miroslav Antić: TAKO ZAMIŠLJAM NEBO 700

SLIKOVNICE

1. Stevan Raičković—Aleksandar Pedović: BAJKA O HRASTU 500
2. MAPET ŠOU: GONZO I DŽINOVSKA KOKA 1.800
3. MAPET ŠOU: GICA U SVEMIRU 1.800
4. MAPET ŠOU: DVE NOVE ZVEZDE 1.800
6. SKASKA — BALADA O VIOLINI I CIGANINU 2.000
7. ZLATNE RUKE I—VI KOMPLET DRUGO KOLO 6.000

- a) DECA TKAJU
- b) FIGURE OD STANIOLA
- c) IGRAČKE OD PLUTE
- d) OSLIKAVANJE STAKLARIJE
- e) SLIKE OD VUNE I KONCA
- f) OBLICI OD GLINE

POJMOVNICE — SLIKOVNICE ZA PREDŠKOLSKU DECU

- Sadržaj:
- a) UČIM DA BROJIM
 - b) IGRAMO SE OBLICIMA
 - c) UPOZNAJEMO ŽIVOTINJSKI SVET
 - d) ŽIVOT U GRADU — ŽIVOT NA SELU

e) NA MORSKOJ OBALI — ŽIVOT POD MOREM
f) PROLEĆE I LETC — JESEN I ZIMA komplet 1.200

POJMOVNICE imamo na: rumunskom, rusinskom, mađarskom i srpskohrvatskom (ćirilica i latinica)

EDICIJA „STAZE“

1. Stanojka Koprivica — Kovačević: LISICA U RUKA- MA	500
2. Dordije Popović: BEZ DNEVNE SVETLOSTI	500
3. Milorad Gončin: VOJVODANI	500
4. Milenko Nikolić: PARTIZANSKA ŠKOLA	500
5. Sretenije Zorkić: PIONIRSKA TROJKA	2.000
6. Sretenije Zorkić: PREPAD	500
7. Derviš Imamović: CRVENO PROLEĆE	700
8. Dordije Popović: ORAO ČETIRI, JAVI SE	700
9. Magda Simin: SAN MLADOSTI	690
10. Boško Ljubinković: BREZE	890
11. Milorad Gončin: OBRAČUN U TVRĐAVI	1.020
12. Dordije Popović: SMRZNUTI MESEC NAD SLEDE- NOM PLANINOM	1.190
13. Nena Radulović: MUŠKARAČA	700
14. Branko Čulibrk: VRTEŠKA	2.200
15. Valerija Burkuš: SEĆAM TE SE, BANJICO	1.160
16. Petar Rodić: S ONE STRANE RAZUMA	4.000
17. Dr Slobodan Janković: MRLJA NA SUNCU	3.500
18. Sreten Nikolić: MOJA JUTRA GALEBOVI BUDE	4.200

BIBLIOTEKA „SUPERNOVA“ — DŽEPNA KNJIGA

1. Džejms Bliš: SPOK MORA DA UMRE
2. Artur Klark: KA SPUŠTANJU NOĆI
3. Kliford Simak: NEVOLJE SA TIHOOM
4. Frederik Pol—Džek Vilijemson: PODMORSKO
TRAGANJE
5. Feodor Sterdžen: BULDOŽER UBICA
6. Semjuel Dilejni: ZVEZDANI PONOR

IZVAN EDICIJA — POSEBNA IZDANJA

1. Dr Ljubo Mihić: KOZARA	25.000
2. Ljuba Vukmanović: DEPEŠA O SLOBODI (HRONIKA O 37 TITOVIH DANA)	2.000
3. Velibor Gligorić: PORTRETI GLUME	120
4. Ivan Ivanić: ZLOČINI	400
5. Jovan Vilovac: VETROVI NIKAD NE KASNE	500
6. Kosta Savić: POSLE OBLAKA SUNCE	560
7. Čedo Mihajlović: OD KRIVE ŽICE DO VARALICE	700
8. IZABRANA DELA Rodoljuba Čolakovića I—X	24.000
9. BALKANSKA KUHINJA: Rumunija, Bugarska, Grčka, Albanija, Jugoslavija	29.000
10. Milan Miletić Miodrag Milanović: LARAMI	7.500
11. Vladimir Bilinja: RUSINI U VOJVODINI	3.000
12. Dr Emi Kamenov: IGRAMO SE, OTKRIVAMO, STVARAMO	2.200
13. Grupa autora: NOVI SAD — NOVOSADANIMA	6.000
14. Dr Tadija Eraković: LIČNOST DETETA I MOTOPSIHOLOGIJA	3.000
15. Dr Ilija Medić: RAZVIJANJE SAOBRAĆAJNE KULTURE	2.000
16. Nevena Simin: ZAGONETNI ZNAK	1.500

EDICIJA „DRUŠTVO I VREME“

1. Ivo Perišin: GOROPADNA INFLACIJA	600
2. Branko Čobanović: DUGOVI JUGOSLAVIJE	600
3. Janez Stanovnik: SVET U DUGOVIMA I MMF	600
4. Dušan Bogdanov—Senko: RADNIČKA KLASA, SINDIKAT I STABILIZACIJA	600
5. Gavra Altman: VARLJIVI SPOKOJ EVROPE	600
6. Milutin Milenković: LIBANSKA DRAMA	600
7. Aleksandar Fira: MOĆ I NEMOĆ FEDERACIJE	1.100
8. Vasil Grivčev: KURS JUGOSLOVENSKOG DINARA	1.250
9. Franjo Kožul: RELIGIJA I NACIJA	2.800
10. Ivan Cvitković: SLOBODA RELIGIJE U SOC. SAM. DRUŠTVU	2.400

EDICIJA „TEORIJA“

1. Noam Čomski: SINTAKSIČKE STRUKTURE	3.000
2. Vladimir Prop: PROBLEMI KOMIKE I SMEHA	3.000
3. Ernst Kasirer: FILOZOFIJA SIMBOLIČKIH OBLIKA I—III	10.000
4. Milorad Radovanović: SOCIOLINGVISTIKA	3.000
5. Žan Delimo: GREH I STRAH I—II	9.000
6. Žan Delimo: ISTORIJA I TRAGIČNO	6.000
7. Žan Delimo: STRAH NA ZAPADU I—II	13.000

„STRUČNA KNJIGA“

1. Josip Lešić: ISTORIJA JUGOSLOVENSKE MODERNE REŽIJE (1861—1941)	7.000
2. Dr Vuksan Lakićević: ODGOVORNOST U SAMOUPRAVLJANJU	2.700
3. Dr Ivo Merinić: POLITIKA URBANIZACIJE	5.500
4. Dr Gordana Vukadinović: O SAMOUPRAVNOM PRAVU	3.200
5. Dr Đorđe Petrović: RAZVOJNE PROTIVUREČNOSTI AGRO—INDUSTRIJSKOG KOMPLEKSA U SAP VOJVODINI	2.500
6. Dr Vuksan Lakićević: DRUŠTVENA SVOJINA U TEORIJI I PRAKSI	1.500
7. Dr Milo Bošković: ŠESTA KOLONA	3.000
8. Mr Živorad Stevanović: ZAJEDNIČKI PRIHOD, ZAJEDNIČKI ŽIRO—RAČUN U RO	1.200
9. Mr Mihajlo Božović: PRAVNA ZAŠTITA SAMOUPRAVLJANJA	500
10. Dr Radovan K. Drašković: KOMENTAR ZAKONA O DRŽAVNOJ UPRAVI U SAP VOJVODINI	800
11. Mr Dušan Marić: AVNOJ I PRIVREMENA NARODNA SKUPŠTINA	500
12. Mr Filip Martinović: UZROCI DEVALVACIJE JUGOSLOV. DINARA	1.100
13. Dr Milan Mali: SAMOUPRAVLJANJE I FEDERALIZAM	1.080
14. Mr Mihajlo Božović: SAVREMENA ZAŠTITA NA RADU	1.000
15. Dr Dragan Mrkšić: PRAVNI POLOŽAJ OSIGUR. DRUŠTVA	2.500
16. Čedomir Prostran: KOMENTAR ZAKONA O PRIVREDNIM PRESTUPIMA	1.500

EDICIJA „SAZNANJA“

1. Dr Andraš David: MOSTOVI UZAJAMNOSTI	300
2. Pjotr Leonidovič Kapica: EKSPERIMENT — TEORIJA — PRAKSA	600

3. Dr Aleksandar Markičević: POŠTENJE I SAVESNOST U GRAĐANSKOJ PARNICI 300
4. Predrag Matvejević: KNJIŽEVNOST I NJEZINA DRUŠTVENA FUNKCIJA 300
5. Mr Stevan Mezei: VREDNOST I CENA U SOCIJALIZMU 300
6. Dr Vuko Pavičević: O HUMANIZMU 400
7. Pavle Savić: OD ATOMA DO NEBESKIH TELA 500
8. Dr Pal Šarkanj: NA PRAGU XXI VEKA 300
9. Dr Tvrtko Svob: ŽIVOT, ČOVJEK I DRUŠTVO 300

NAUKA I UNIVERZITET

1. Slavko Borojević: PRINCIPI I METODI OPLEMENJIVANJA BILJA 1.500
2. Dr Vojin Radomirović: REPRODUKCIJA SELJAČKOG GAZDINSTVA 500
3. Ferenc Šoti: UVOD U KIBERNETIKU 500
4. Dr Slavko Krključ: UČENJE U NASTAVI OTKRIVANJEM 700
5. Dr Radisav Ničković: RACIONALIZACIJA NASTAVE I UČENJA 700
6. Dr Milenko Popović: MATEMATIČKO I KIBERNETSKO MODELOVANJE PEDAGOŠKIH PROCESA 700

7. Dr Jože Potrč: O SOCIJALISTIČKOJ ETICI I MORALU 700
8. Dr Pavle Ilić: LIRSKA POEZIJA U SAVREMENOJ NASTAVI 700
9. Grupa autora: OSNOVI FILMSKE KULTURE 600
10. Vasilije Točanac: LEPOTA REČI — UMETNOST PISANJA 300
11. Grupa autora: UVOD U ALGEBRU 700

IZDANJA »ELIKSIR«

1. Dr Damjan Savić: DROGE I MLADI 2.000
2. Dr Ivan Popov i dr Kosta Savić: DEČJA CEREBRALNA PARALIZA 700
3. Dr Dušan Pajić: UROĐENO KRIVO STOPALO 1.150

NT BIBLIOTEKA

1. Živojin Čulum: ČOVEK SE VRAĆA SUNCU 400
2. Miroslav Lambić: VREDI DA SE ŠTEDI 400
3. Veljko Milković — A. Nikolić: SOLARNE ZEMUNICE 500
4. Miroslav Lambić: SUNCE GREJE VODU 700
5. Aleksandar Popov: NEBESKI IZAZOV 400
6. Jaroslav Francisti: KALENDAR I MERENJE VREMENA 700

NIŠRO »DNEVNIK« — NOVI SAD
 OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«
 NOVI SAD, Vojvodanskih brigada 7/VI

NARUDŽBENICA _____ / _____

Ovim neopozivo naručujem (upisati brojeve knjiga i kojoj ediciji pripada)

ZA GOTOVINU — vrednost naručenih knjiga uplaćujem na žiro-račun broj 65700-603-6350 koje ćete mi poslati po primitku uplate sa popustom od 20 % i

NA OTPLATU — vrednost naručenih knjiga otplatiću u 3 (tri) jednake rate BESKAMATNO, s tim što ću prvu ratu platiti poštaru kod prijema, odnosno naručene knjige ću otplatiti u _____ rata sa godišnjom kamatom od 65 % s tim što ću prvu ratu platiti poštaru kod prijema. **KNJIGE SE MOGU OTPLATITI NAJVIŠE U 6 JEDNAKIH MESEČNIH RATA, A NAJMANJA RATA JE 5.000.— DINARA.** KUPCI na otplatu overavaju narudžbenicu u organizaciji gde rade, a penzioneri prilažu poslednji ček od penzije. U slučaju spora nadležan je Opštinski sud u Novom Sadu.

(Prezime, ime oca i ime)

(Adresa)

(Datum i mesto rođenja)

(Zanimanje)

(Broj l. k. i mesto izdavanja)

(Radna organizacija i mesto

gde je kupac zaposlen)

M. P.

(Datum)

(Overa o zaposlenju
i potpis ovlašćenog
lica)

(Potpis kupca)

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

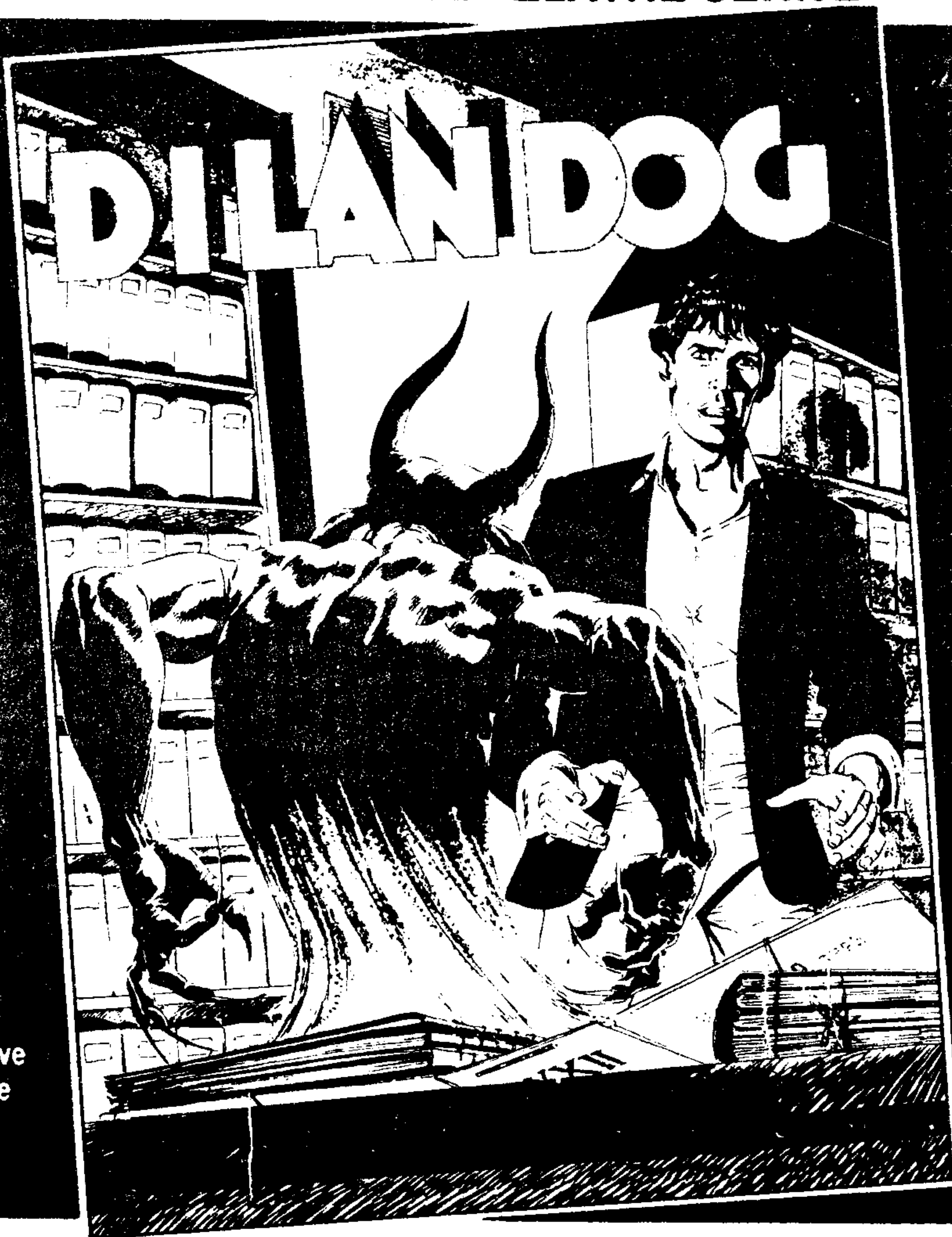
SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
sna i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

NA SVIM KIOSCIMA

SEKSTRIIP

NOVO!

NOVO!

NOVO!

**SAMO
ZA
ODRASLE**

IZ PERA
NAJPOZNATIJIH
MAJSTORA
STRIPA

PRVI PUT ZA NAŠE ČITAOCE

U SLEDEĆEM BROJU

FREDERIK EŠTON

LUN I AD ZA UBISTVA

Kada nekontrolisani svet kapitala, obogotvorujući dobit, zaboravi na čoveka i njegove vrednosti, i kriminal postaje samo — biznis. Crni, ali ipak biznis. No, takva životna filozofija, i njene posledice, zasmetaće našem junaku i njegovim prijateljima. Zato će se naći oči u oči i sa »Akcionarskim društvom za ubistva«...